

Senere ændringer til forskriften

- BKI nr 27 af 11/03/1983
- BKI nr 4 af 22/05/2008

Oversigt (indholdsfortegnelse)

- KAPITEL I Almindelige bestemmelser.
- KAPITEL II Syge og sårede.
- KAPITEL III Sanitære enheder og indretninger.
- KAPITEL IV Personel.
- KAPITEL V Bygninger og materiel.
- KAPITEL VI Sanitetstransporter.
- KAPITEL VII Kendemærket.
- KAPITEL VIII Konventionens gennemførelse.
- KAPITEL IX Bekæmpelse af misbrug og overtrædelser.

Den fulde tekst

Bekendtgørelse om Danmarks ratifikation af de på den diplomatiske konference i Geneve den 12. august 1949 undertegnede fire konventioner henholdsvis til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten, til forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen, om behandling af krigsfanger og om beskyttelse af civile personer i krigstid. (* 5)

På en af den schweiziske regering sammenkaldt diplomatisk konference i Geneve, til hvilken Danmark havde sendt befuldmægtigede repræsentanter, vedtoges og undertegnedes den 12. august 1949 fire internationale konventioner henholdsvis til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten, til forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen, om behandling af krigsfanger og om beskyttelse af civile personer i krigstid. Ved konferencens slutning undertegnedes derhos af de deltagende stater delegerede en særlig slutningsakt med tilhørende, på konferencen vedtagne 11 resolutioner.

Efter at rigsdagen ved beslutning af 12. juni 1951 havde givet sit samtykke til Danmarks ratifikation af de fire konventioner af 12. august 1949, blev disse ratificeret ved kongelig resolution af 14. juni 1951. Det den sidstnævnte dag udfærdigede danske ratifikationsinstrument til konventionerne er den 27. juni 1951 blevet deponeret hos den schweiziske regering i Bern. Slutningsakten med tilhørende resolutioner samt de fire konventioner har følgende ordlyd:

Indholdsfortegnelse

Side

Slutningsakt vedrørende den diplomatiske konference

i Geneve 1949 528

Resolutioner vedtaget på den diplomatiske konference

i Geneve 1949 540

Genevekonvention af 12.august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten ..	552
Genevekonvention af 12.august 1949 til forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen	632
Genevekonvention af 12.august 1949 om behandling af krigsfanger	698
Genevekonvention af 12.august 1949 om beskyttelse af civile personer i krigstid	906

Slutningsakt vedrørende en diplomatiske konference i Geneve 1949

SLUTNINGSAKT VEDRØRENDE DEN DIPLOMATISKE KONFERENCE

sammenkaldt med henblik på revision af Genevekonventionen af 27.juli 1929 om forbedring af såredes og syges vilkår ved hære i krig, af den X.Haagkonvention af 18.oktober 1907 om anvendelse på søkrigen af grundsætningerne i Genevekonventionen af 6.juli 1906, af den i Geneve den 27.juli 1929 afsluttede konvention om behandling af krigsfanger og med henblik på udarbejdelse af en konvention om beskyttelse af civile personer i krigstid.

Konferencen, der er sammenkaldt af det schweiziske forbundsråd med henblik på revision af

Genevekonventionen af 27.juli 1929 om forbedring af såredes og syges vilkår ved hære i krig,

den X. Haagkonvention af 18.oktober 1907 om anvendelse på søkrigen af grundsætningerne i Genevekonventionen af 6.juli 1906 og

Genevekonventionen af 27.juli 1929 om behandling af krigsfanger

samt med henblik på

udarbejdelse af en konvention om beskyttelse af civile personer i krigstid,

har fra den 21.april til den 12.august 1949 i Geneve anstillet overvejelser på grundlag af de fire konventionsudkast, der blev undersøgt og godkendt af den XVII.internationale Røde Kors konference i Stockholm.

Konferencen vedtog teksterne til nedennævnte konventioner:

I. Genevekonvention til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.

II. Genevekonvention til forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen.

III. Genevekonvention om behandling af krigsfanger.

IV. Genevekonvention om beskyttelse af civile personer i krigstid.

Disse konventioner, hvis tekst er blevet vedtaget på engelsk og fransk, er vedføjet nærværende akt. Den officielle oversættelse af disse konventioner til russisk og spansk vil blive foretaget af Det Schweiziske Forbundsråd.

Konferencen vedtog endvidere 11 resolutioner, der ligeledes er vedføjet nærværende akt.

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, behørigt bemyndigede af deres respektive regeringer, underskrevet nærværende slutningsakt.

Udfærdiget i Geneve den 12. august 1949 på engelsk og fransk. Originalen og de dokumenter, der ledsager den, skal deponeres i Det Schweiziske Forbundsråds arkiver.

For AFGHANISTAN

M. Osman AMIRI

N. BMMATE

Mohammed Ali CHERZAD

For DEN ALBANSKE FOLKEREPUBLIK Halim BUDO

For ARGENTINA B. LLAMBI
Gunillermo A. SPERONI

For AUSTRALIEN W. R. HODGSON

For ØSTRIG Dr. Rud. BLUEHDORN

For BELGIEN Maurice BOURQUIN
H. ADAM
M. MINEUR
R. DU MOULIN

For DEN BIELORUSSISKE SOCIALISTISKE SOVJET-
REPUBLIC I. KUTEINIKOV

Delegationen fra Den Bielorussiske Socialistiske Sovjetrepublik konstaterer med beklagelse, at den resolution, der er fremsat af delegationen fra Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker, og som fordømmer brugen af masseudryddelsesmidler er blevet forkastet af konferencen. Vedtagelsen af denne resolution, som var i alle frihedselskende nationers interesse, ville i væsentligt omfang have forøget nærværende konferences indflydelse og betydning og ville have bidraget til den mest virkningsfulde beskyttelse af krigens ofre mod de mest forfærdelige følger af krig.

For DEN BIRMANESISKE UNIONSREPUBLIK Tun Hla OUNG

For BRASILIEN Joao PINTO DA SILVA

For DEN BULGARSKE FOLKEREPUBLIK K. B. SVETLOV

For CANADA Emile VAILLANCOURT
Max H. WERSHOF

For CHILE F. CISTERNAS ORTIZ
Ramon RODRIGUEZ

For KINA WU Nan-Ju

For COLOMBIA Rafael ROCHA SCHLOSS

For COSTA RICA M. BOURLA

For CUBA J. DE LA LUZ LEON

For DANMARK Georg COHN
Paul IPSEN
BAGGE

For ÆGYPTEN	A. K. SAFWAT M. S. GUENENA
For ECUADOR	Alex. GASTELU
For SPANIEN	Luis CALDERON Le MARQUIS DE VILLALOBAR
For AMERIKAS	Leland HARRISON
FORENEDE STATER	Raymund J. YINGLING
For ABESSINIEN	Gachaou ZELLEKE
For FINLAND	V. AHOKAS
For FRANKRIG	Albert LAMARLE Dr. Pierre PUYO G. CAHEN-SALVADOR
For GRÆKENLAND	R. Ax. AGATHOCLES
For GUATEMALA	A. DUPONT-WILLEMEN
For DEN UNGARSKE	Dr. G. HARASZTI
FOLKEREPUBLIK	KARA Anna
For INDIEN	B. M. RAO, Colonel P.N HAKSAR R. A. NARAYANAN
For IRAN	Abdol Hossein MEYKADEH
For REPUBLIKKEN	Michael RYNNE
IRLAND	George P. HODNETT William M. CASHMAN
For ISRAEL	Maurice FISCHER Zvi LOKER
For ITALIEN	Giacinto AURITI Ettore BAISTROCCHI Mario PERUZZI Adolfo MARESCA
For LIBANON	MIKAOUI
For LIECHTENSTEIN	Comte F. WILCZEK
For LUXEMBOURG	J. STURM
For MEXICO	Pedro DE ALBA T. SANCHEZ-HERNANTDEZ J. OROZCO

For FYRSTENDØMMET MONACO	M. LOZE
For NICARAGUA	LIFSCHITZ
For NORGE	Rolf ANDERSEN
For NEW ZEALAND	R. QUENTIN-BAXTER
For PAKISTAN	S. M. A. FARUKI, M. G. A. H. SHAIKH
For NEDERLANDENE	J. BOSCH DE ROSENTHAL
For PERU	Gonzalo PIZARRO
For POLEN	Stanislaw KALINA
For PORTUGAL	General Luaz Pinto LELLO
For DEN RUMÆNSKE FOLKEREPUBLIK	E. LUCA Dr. V. DIMITRIU Octavian FENESAN
For DET FORENEDE KONGERIGE STOR- BRITANNIEN OG NORDIRLAND	Robert CRAIGIE W. H. GARDNER
For PAVESTOLEN	Paul BERTOLI Charles COMTE
FOR SVERIGE	Staffan SØDERBLOM
For SCHWEIZ	Max PETITPIERRE Plinio BOLLA Colonel div. DU PASQUIER Ph. ZUTTER H. MEULI
For SYRIEN	Omar El DJABRI A. GENNAOUI
For CZECHOSLOVAKIET	Dr. P. WINKLER
For THAILAND	L. D. BHAKDI
For TYRKIET	Rana TARHAN Nedim ABUT H. MAYATEPEK
For DEN SOCIALISTISKE	N. BARANE

SOVJETREPUBLIC

UKRAINE

Delegationen fra Den Socialistiske Sovjetrepublik Ukraine konstaterer med beklagelse, at den resolution, der er fremsat af delegationen fra Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker, og som fordømmer brugen af masseudryddelsesmidler, er blevet forkastet af konferencen. Vedtagelsen af denne resolution, som var i alle frihedselskende nationers interesse, ville i væsentligt omfang have forøget nærværende konferences indflydelse og betydning og ville have bidraget til den mest virkningsfulde beskyttelse af krigens ofre mod de mest forfærdelige følger af krig.

For UNIONEN AF N. SLAVINE
SOCIALISTISKE P. MOROSOV
SOVJETREPUBLICKER

Ved underskrivelsen af den diplomatiske konferences slutningsakt tager delegationen fra Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker følgende forbehold:

1. Den sovjetiske delegation konstaterer med beklagelse, at den resolution, der er fremsat af den, og som fordømmer brugen af masseudryddelsesmidler, er blevet forkastet af konferencen. Vedtagelsen af denne resolution, som var i alle frihedselskende nationers interesse, ville i væsentligt omfang have forøget nærværende konferences indflydelse og betydning og ville have bidraget til den mest virkningsfulde beskyttelse af krigens ofre mod de mest forfærdelige følger af krig.

2. Hvad angår konferencens vedtagelse af en resolution, som anbefaler at undersøge spørgsmålet om skabelsen af et internationalt organ at sætte i stedet for beskyttelsesmagten, erklærer den sovjetiske delegation, at den ikke indser nødvendigheden af at undersøge dette spørgsmål og endnu mindre af at skabe et sådant organ, da problemet om beskyttelsesmagterne er blevet tilfredsstillende løst ved de konventioner, der er udarbejdet under nærværende konference.

For URUGUAY Conseiller Colonel
Hector J. BLANCO
For VENEZUELA A. POSSE DE RIVAS
For DEN JUGOSLAVISKE Consul PLEIC Ratko
FEDERALE FOLKE-
REPUBLIC

Resolutioner vedtaget på den diplomatiske konference i Geneve 1949

1. RESOLUTION

Konferencen henstiller, at De Høje Kontraherende Parter i tilfælde af en strid, der angår fortolkning eller anvendelse af nærværende konventioner, og som ikke kan bilægges på anden måde, indbyrdes bestræber sig for at opnå enighed om henvisning af en sådan strid til Den Internationale Domstol.

2. RESOLUTION (* 1)

Da der i tilfælde af en fremtidig international konflikt kan opstå forhold, under hvilke der ikke findes en beskyttelsesmagt, med hvis bistand og under hvis kontrol konventionerne til beskyttelse af krigens ofre kan anvendes; da artikel 10 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten, artikel 10 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen, artikel 10 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger og artikel 11 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om beskyttelse af civile personer i krigstid, hjemler, at De Høje Kontraherende Parter til enhver tid kan træffe aftale om overdragelse af de opgaver, der i kraft af fornævnte konventioner påhviler beskyttelsesmagterne, til et organ, der frembyder de fornødne garantier for uvildighed og handlekraft,

henstiller konferencen, at der snarest muligt indledes overvejelser angående det tilrådelige i oprettelsen af et internationalt organ med den opgave i mangel af en beskyttelsesmagt at løse de opgaver, der normalt udføres af beskyttelsesmagter med hensyn til anvendelsen af konventionerne til beskyttelse af krigens ofre.

3. RESOLUTION

Da det er vanskeligt at afslutte overenskomster under fjendtligheder;

da artikel 28 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten pålægger de stridende parter under fjendtligheder at træffe aftale om frigivelse af tilbageholdt personel, hvor dette er muligt samt at fastsætte fremgangsmåden for sådan frigivelse;

da samme konventions artikel 31 hjemler, at de stridende parter fra fjendtlighedernes udbrud at regne ved særlig overenskomst kan bestemme, hvilken procentdel af personellet, der skal tilbageholdes i forhold til antallet af fanger og til nævnte personels fordeling i lejrene,

anmoder konferencen Den Internationale Røde Kors Komite om at udarbejde et udkast til en overenskomst om de to spørgsmål, der omhandles i de to nævnte artikler og forelægge dette for De Høje Kontraherende Parter til godkendelse.

4. RESOLUTION

Da artikel 33 i Genevekonventionen af 27. juli 1929 om forbedring af såredes og syges vilkår ved de væbnede styrker i felten angående sanitetspersonellets identitetspapirer kun delvis er blevet iagttaget under den sidste krig, hvilket har skabt alvorlige vanskeligheder for mange medlemmer af sådant personel,

henstiller konferencen, at stater og nationale Røde Kors-foreninger i fredstid træffer alle fornødne skridt med henblik på behørig udlevering til sanitetspersonellet af de i artikel 40 i den nye konvention foreskrevne emblemer og identitetskort.

5. RESOLUTION

Da Røde Kors-mærket hyppigt er blevet misbrugt,

henstiller konferencen, at staterne træffer strenge foranstaltninger med henblik på at sikre, at det nævnte mærke såvel som andre emblemer, der er omtalt i artikel 38 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten, kun anvendes indenfor de ved Genevekonventionen fastsatte grænser i det øjemed at værne om emblemernes autoritet og beskytte deres høje betydning.

6. RESOLUTION (* 2)

Da nærværende konference ikke har været i stand til at optage spørgsmålet om det tekniske studium af forbindelsesmuligheder mellem hospitalsskibe på den ene side og krigsskibe og militære luftfartøjer på den anden side, eftersom et sådant studium faldt udenfor konferencens kompetence;

da dette spørgsmål er af største vigtighed for hospitalsskibes sikkerhed og effektivitet,

henstiller konferencen, at De Høje Kontraherende Parter i nær fremtid instruerer et ekspertudvalg om at undersøge tekniske forbedringer af moderne forbindelsesmidler mellem hospitalsskibe på den ene side og krigsskibe og militære luftfartøjer på den anden side samt udfærdigelse af en international kode, der fastslår nøjagtige bestemmelser om anvendelse af sådanne forbindelsesmidler, således at hospitalsskibe beholder den højeste form for beskyttelse og effektivitet.

7. RESOLUTION (* 3)

Konferencen, der ønsker at sikre hospitalsskibe den størst mulige beskyttelse, udtaler håbet om, at samtlige de af De Høje Kontraherende Parter, der er underskrivere af Genevekonventionen af 12. august 1949 om forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen, vil drage omsorg for, at sådanne skibe i alle tilfælde, hvor det er praktisk muligt, hyppigt og regelmæssigt sender radiomeddelelser med nærmere angivelse af deres position, rute og fart.

8. RESOLUTION

Konferencen ønsker overfor alle nationer at forsikre:

at det, da dens arbejde udelukkende er inspireret af humanitære mål, er dens inderlige håb, at regeringerne i fremtiden aldrig må se sig nødsaget til at bringe Genevekonventionerne til beskyttelse af krigens ofre til anvendelse; at det er dens højeste ønske, at magterne, såvel store som små, stedse må nå frem til en venskabelig bilæggelse af deres uoverensstemmelser ved samarbejde og forståelse mellem folkene, således at freden bestandig må herske på jorden.

9. RESOLUTION (* 4)

Da det i artikel 71 i Genevekonventionen om behandling af krigsfanger bestemmes, at krigsfanger, der gennem lang tid ikke har hørt fra deres pårørende eller ikke har mulighed for ad de normale veje at afsende eller modtage meddelelser fra disse, samt fanger, der befinder sig i betydelig afstand fra deres hjem, skal have tilladelse til at afsende telegrammer, således at taksterne modregnes i krigsfangernes konti hos tilbageholdelsesmagten eller betales i den til deres rådighed stående valuta, samt at krigsfanger ligeledes skal kunne benytte sig af disse lempelser i hastende tilfælde; og

da det med henblik på nedsættelse af de ofte særdeles høje takster for sådanne telegrammer synes påkrævet at indføre en fremgangsmåde til inddeling af meddelelser, ved hjælp af hvilke man kan udfærdige og nummerere en række korte

formularmeddelelser vedrørende personligt helbred, hjemmeværende slægtnings helbred, skolegang, økonomiske forhold og så videre til brug for krigsfanger under fornævnte omstændigheder,

anmoder konferencen Den Internationale Røde Kors Komite om at udarbejde en række formularmeddelelser, der svarer til disse krav, samt forelægge dem for De Høje Kontraherende Parter til godkendelse.

10. RESOLUTION

Konferencen er af den opfattelse, at de betingelser, hvorunder en stridende part kan opnå anerkendelse som krigsførende af magter, der ikke deltager i konflikten, beror på folkerettens almindelige regler desangående og på ingen måde ændres ved Genevekonventionerne.

11. RESOLUTION

Da Genevekonventionerne pålægger Den Internationale Røde Kors Komite til enhver tid og under alle forhold at være rede til at udføre de humanitære hverv, der er betroet den ved nærværende konvention,

anerkender konferencen nødvendigheden af at tilvejebringe regelmæssig finansiel støtte til Den Internationale Røde Kors Komite.

Genevekonvention af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.

De undertegnede, befuldmægtigede for de regeringer, der har været repræsenteret ved den diplomatiske konference, som blev afholdt i Geneve fra 21. april til 12. august 1949 med det formål at revidere Genevekonventionen af 27. juli 1929 om forbedring af såredes og syges vilkår ved hære i krig, er blevet enige om følgende:

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser.

ARTIKEL 1

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til under alle forhold selv at overholde og at drage omsorg for overholdelsen af nærværende konvention.

ARTIKEL 2

Udover de bestemmelser, der gælder i fredstid, finder nærværende konvention anvendelse i alle tilfælde, hvor en krig er erklæret, eller hvor der iøvrigt er opstået en væbnet konflikt mellem to eller flere af De Høje Kontraherende Parter, selv om en af disse ikke anerkender, at der består krigstilstand.

Konventionen finder ligeledes anvendelse i alle tilfælde af hel eller delvis besættelse af en af De Høje Kontraherende Parters territorium, selv om en sådan besættelse ikke møder væbnet modstand.

Selv om en af de stridende magter ikke har tiltrådt nærværende konvention, er de magter, der har tiltrådt den, bundet af den i deres indbyrdes forhold. De er endvidere bundet af konventionen i forhold til den pågældende magt, hvis denne anerkender konventionen og anvender dens bestemmelser.

ARTIKEL 3

Hvor der på en af De Høje Kontraherende Parters territorium opstår en væbnet konflikt, der ikke er af international karakter, er enhver af de stridende parter forpligtet til som mindstemål at bringe følgende bestemmelser til anvendelse:

- 1) Personer, der ikke deltager aktivt i fjendtlighederne, herunder medlemmer af de væbnede styrker, som har nedlagt våbnene, og personer, der er gjort ukampdygtige som følge af sygdom, sår, tilbageholdelse eller en hvilken som helst anden omstændighed, skal under alle forhold behandles human. De må ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, farve, religion eller overbevisning, køn, fødsel, formueomstændigheder eller noget som helst andet lignende forhold.

I dette øjemed er og forbliver følgende handlinger til enhver tid og på ethvert sted forbudt i forhold til ovennævnte personer:

- a) vold mod liv og legeme, i særdeleshed mord under enhver form, lemlæstelse, grusom behandling og tortur;
- b) udtagelse af gidsler;
- c) krænkelser af den personlige værdighed, i særdeleshed ydmygende og nedværdigende behandling;
- d) domme, der ikke er afsagt af en behørigt konstitueret domstol, som yder alle de judicielle garantier, der betragtes som uundværlige af civiliserede folk, og henrettelser, der iværksættes uden en sådan domstols forudgående afgørelse.
- 2) Sårede og syge skal opsamles og plejes.

Uvildige humanitære organer såsom Den Internationale Røde Kors Komite er berettiget til at tilbyde de stridende parter deres bistand.

Herudover bør de stridende parter tage initiativet til oprettelsen af særlige overenskomster indeholdende samtlige eller en del af nærværende konventions øvrige bestemmelser.

Anvendelsen af foranstående bestemmelser berører ikke de stridende parters retlige status.

ARTIKEL 4

Neutrale magter skal på samme måde anvende nærværende konventions bestemmelser på sårede og syge og på medlemmer af det sanitære og gejstlige personel tilhørende de stridende parters væbnede styrker, som modtages eller interneres på den neutrale stats territorium, såvel som på opsamlede døde.

ARTIKEL 5

På de personer, der beskyttes af nærværende konvention, og som er faldet i fjendens hænder, finder konventionen anvendelse i tidsrummet indtil deres endelige hjemsendelse.

ARTIKEL 6

Foruden de overenskomster, der er udtrykkeligt hjemlede i artiklerne 10, 15, 23, 28, 31, 36, 37 og 52, kan De Høje Kontraherende Parter afslutte andre særlige overenskomster vedrørende ethvert spørgsmål, om hvilket de finder det hensigtsmæssigt at træffe særlig aftale. Ingen særlig overenskomst må forringe de ved nærværende konvention fastsatte forhold for sårede og syge eller for medlemmer af det sanitære eller gejstlige personel eller indskrænke de rettigheder, som konventionen tillægger disse.

Sårede og syge såvel som medlemmer af det sanitære og gejstlige personel skal i hele det tidsrum, i hvilket de omfattes af konventionen, nyde fordel af sådanne overenskomster, medmindre de nævnte eller senere overenskomster udtrykkeligt bestemmer det modsatte, eller gunstigere foranstaltninger iværksættes til fordel for dem af en af de stridende parter.

ARTIKEL 7

Sårede og syge såvel som medlemmer af det sanitære og gejstlige personel kan i intet tilfælde helt eller delvist give afkald på de rettigheder, der sikres dem ved nærværende konvention eller eventuelt ved de i foregående artikel omhandlede særlige overenskomster.

ARTIKEL 8

Nærværende konvention skal bringes til anvendelse i samarbejde med og under kontrol af de beskyttelsesmagter, hvis pligt det er at varetage de stridende parters interesser. Med dette formål for øje er beskyttelsesmagterne berettiget til, udover deres diplomatiske eller konsulære korps, at udnævne delegerede blandt deres egne eller andre neutrale landes statsborgere. De nævnte delegerede skal godkendes af den magt, hos hvilken de skal udøve deres virksomhed.

De stridende parter skal i størst muligt omfang lette beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede udførelsen af hvervet.

Beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede må i intet tilfælde overskride de grænser, der ved nærværende konvention er fastsat for deres virksomhed. De skal i særdeleshed tage hensyn til de bydende nødvendige krav på sikkerhed fra den stats side, i hvilken de udøver deres virksomhed. Deres virksomhed må kun indskrænkes, når dette nødvendiggøres af bydende militære krav, og da kun undtagelsesvist og som en midlertidig foranstaltning.

ARTIKEL 9

Nærværende konventions bestemmelser er ikke til hinder for den humanitære virksomhed, som Den Internationale Røde Kors Komite eller en hvilken som helst anden uvildig humanitær organisation med de pågældende stridende parters samtykke måtte påtage sig til beskyttelse af og bistand for sårede og syge samt medlemmer af det sanitære og gejstlige personel.

ARTIKEL 10

De Høje Kontraherende Parter kan når som helst aftale at betro de pligter, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, til en organisation, der frembyder de nødvendige garantier for uvildighed og handlekraft.

Når sårede og syge eller medlemmer af det sanitære og gejstlige personel, uanset af hvilken grund, ikke nyder fordel af eller ophører at nyde fordel af en beskyttelsesmagts eller en af de i første stykke omhandlede organisationers virksomhed, skal tilbageholdelsesmagten anmode en neutral stat eller en sådan organisation om at påtage sig de opgaver, som i henhold til nærværende konvention udføres af en beskyttelsesmagt, udpeget af de stridende parter.

Hvis beskyttelse ikke kan tilvejebringes på denne måde, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at anmode en humanitær organisation såsom Den Internationale Røde Kors Komite om at overtage de humanitære opgaver, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, eller til med de begrænsninger, der følger af nærværende artikel, at modtage tilbud om bistand, der fremkommer fra en sådan organisation.

Enhver neutral magt eller enhver organisation, der af den interesserede magt anmodes om eller selv tilbyder at yde sin bistand med dette formål, skal handle i bevidstheden om sit ansvar over for den stridende part, under hvilken de personer, der beskyttes af nærværende konvention, hører, og skal tilvejebringe tilstrækkelige garantier for sin evne til at påtage sig de omhandlede opgaver og til at udføre dem i uvildig ånd.

Foranstående bestemmelser kan ikke sættes ud af kraft ved særlig overenskomst mellem magter, af hvilke den ene, selv om det kun er midlertidigt, som følge af militære begivenheder ikke er i besiddelse af fuld handlefrihed i forhold til den anden magt eller dens allierede, i særdeleshed i tilfælde af en besættelse af hele den førstnævnte stats territorium eller en væsentlig del af dette.

Ordet beskyttelsesmagt indbefatter i nærværende konvention de organisationer, der ifølge nærværende artikel kan træde i stedet for beskyttelsesmagten.

ARTIKEL 11

I tilfælde, hvor beskyttelsesmagterne i de beskyttede personers interesse anser det for tilrådeligt, og i særdeleshed i tilfælde af uenighed mellem de stridende parter angående anvendelsen eller fortolkningen af nærværende konventions bestemmelser, skal beskyttelsesmagterne tilbyde deres bistand med henblik på uoverensstemmelsens bilæggelse.

I dette øjemed kan enhver af beskyttelsesmagterne enten på opfordring af en af de stridende parter eller af egen drift foreslå parterne et møde, eventuelt på et hensigtsmæssigt valgt neutralt territorium, mellem deres repræsentanter og i særdeleshed mellem de myndigheder, der er ansvarlige for sårede og syge samt for medlemmer af det sanitære og gejstlige personel. De stridende parter er forpligtet til at rette sig efter de forslag, som stilles dem med dette formål for øje. Beskyttelsesmagterne kan om fornødent til de stridende parter godkendelse forelægge forslag om, at en person, der tilhører en neutral magt eller er udpeget af Den Internationale Røde Kors Komite, skal indbydes til at deltage i et sådant møde.

KAPITEL II

Syge og sårede.

ARTIKEL 12.

Medlemmer af de væbnede styrker og andre i den følgende artikel nævnte personer, som er sårede eller syge, skal under alle forhold respekteres og beskyttes.

De skal behandles human og plejes af den af de stridende parter, i hvis magt de befinder sig. De må ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af køn, race, nationalitet, religion, politisk anskuelse eller noget som helst andet lignende forhold. Ethvert angreb på deres liv eller legeme er strengt forbudt. Det er i særdeleshed forbudt at myrde eller udrydde dem, eller at gøre dem til genstand for tortur eller for biologiske forsøg. De må ikke forsætligt lades uden lægehjælp eller pleje, ej heller må der skabes betingelser, der udsætter dem for smitte eller infektion.

Kun tvingende lægelige grunde kan berettige en fortrinsstilling med hensyn til behandlingens rækkefølge.

Kvinder skal behandles med ethvert skyldigt hensyn til deres køn.

Den af de stridende parter, der nødsages til at efterlade sårede eller syge i fjendens magt, er forpligtet til, såvidt militære hensyn tillader det, at lade en del af sit sanitære personel og materiel blive tilbage med henblik på at bistå ved deres pleje.

ARTIKEL 13

Nærværende konvention finder anvendelse på sårede og syge, som tilhører følgende grupper:

- 1) medlemmer af en af de stridende parter væbnede styrker, såvel som medlemmer af hjemmeværn eller frivillige korps, der udgør en del af de nævnte væbnede styrker;
- 2) medlemmer af andre hjemmeværn og frivillige korps, herunder organiserede modstandsbevægelser, som tilhører en af de stridende parter, hvad enten de opererer på eller uden for deres eget territorium, og selvom dette territorium er besat, forudsat at disse hjemmeværn eller frivillige korps, herunder organiserede modstandsbevægelser, opfylder følgende betingelser:
 - a) at de står under kommando af en person, der er ansvarlig for sine undergivne,
 - b) at de er i besiddelse af et fast kendetegn, der er synligt på afstand,
 - c) at de bærer våbnene åbenlyst,
 - d) at de udfører deres operationer i overensstemmelse med krigens love og sædvaner;
- 3) medlemmer af regulære væbnede styrker, der adlyder ordrer fra en regering eller en myndighed, som ikke anerkendes af tilbageholdelsesmagten;
- 4) personer, der ledsager de væbnede styrker uden direkte at være medlemmer af disse, såsom civile medlemmer af militære luftfartøjers besætninger, krigskorrespondenter, leverandører, medlemmer af arbejdsenheder eller tjenestegrene, som er ansvarlige for de væbnede styrkers velfærd, forudsat at de er autoriseret af de væbnede styrker, som de følger;
- 5) besætninger tilhørende handelsmarinen, herunder skibsførere, lodser og lærlinge og besætninger tilhørende et af de stridende parter civile luftfartøjer, forsåvidt de ikke nyder fordel af en gunstigere behandling i medfør af andre folkeretlige bestemmelser;
- 6) indbyggere i et ikke-besat territorium, der når fjenden nærmer sig af egen drift griber til våben for at yde modstand mod invasionsstyrkerne uden at have haft tid til at gruppere sig i regulære militære enheder, forudsat at de bærer våben åbenlyst og respekterer krigens love og sædvaner.

ARTIKEL 14

Sårede og syge, som tilhører en krigsførende magt, og som falder i fjendens hænder, vil være at anse som krigsfanger, og de folkeretlige bestemmelser vedrørende krigsfanger finder anvendelse på dem, jævnfør dog bestemmelserne i foregående artikel.

ARTIKEL 15

De stridende parter er stedse og i særdeleshed efter en kamp forpligtet til uden tøven at tage alle forholdsregler til at undersøge og opsamle de sårede og syge, til at beskytte dem mod plyndring og dårlig behandling, til at sikre dem tilstrækkelig pleje samt til at eftersøge de døde og forhindre, at disse udplyndres.

Når som helst omstændighederne tillader det, skal der træffes aftale om våbenhvile eller indstilling af skydningen eller indgås stedlige overenskomster med henblik på at tillade evakuering, udveksling og transport af de sårede, der er efterladt på slagmarken.

Ligeledes kan der afsluttes stedlige overenskomster mellem de stridende parter om evakuering eller udveksling af sårede og syge fra et belejret eller omringet område og om passageret for sanitært og gejstligt personel og udstyr på vej til det nævnte område.

ARTIKEL 16

De stridende parter er i hvert enkelt tilfælde forpligtet til snarest muligt at optegne alle nærmere omstændigheder, der kan bidrage til at identificere sådanne af modstanderens sårede, syge og døde, som er faldet i deres hænder. Disse optegnelser bør såvidt muligt indeholde oplysning om:

- a) den magt, under hvilken vedkommende personer hører;
- b) militært tjenestenummer;
- c) efternavn;
- d) fornavn(e);
- e) fødselsdato;
- f) enhver anden omstændighed, der fremgår af identitetskort eller -plade;
- g) dato og sted for tilfangetagelse eller død,
- h) sår, sygdom eller dødsårsag.

De ovennævnte oplysninger skal snarest muligt tilstilles det i artikel 122 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandlingen af krigsfanger omhandlede oplysningskontor, som gennem beskyttelsesmagten og centralkontoret for krigsfanger skal videregende dem til den magt, under hvilken disse personer hører.

De stridende parter skal tilvejebringe og gennem nævnte kontor tilstille hinanden dødsattester eller behørigt bekræftede dødslistes. De skal ligeledes indsamle og gennem det nævnte kontor tilstille hinanden den halvdel af dobbelte identitetsplader, testamenter eller andre dokumenter, der er af betydning for de afdødes pårørende, penge og i det hele alle genstande, der findes på de døde og som har værdi i sig selv eller affektionsværdi. Sådanne genstande tillige med uidentificerede genstande skal fremsendes i forseglede pakker ledsaget af erklæringer, indeholdende alle til identificering af de afdøde ejermænd nødvendige oplysninger såvel som af en fuldstændig fortegnelse over pakkens indhold.

ARTIKEL 17

De stridende parter er forpligtet til at sikre, at begravelsen eller ligbrændingen, som forsåvidt forholdene tillader det skal ske individuelt, kun finder sted efter en omhyggelig undersøgelse af ligene - om muligt foretaget af en læge - med henblik på at konstatere dødens indtræden, fastslå identiteten og muliggøre afgivelsen af en redegørelse. Den ene halvdel af dobbelte identitetsplader, eller såfremt identitetspladen er enkelt, da denne, skal forblive på liget.

Ligbrænding er kun tilladt, hvor tvingende hygiejniske hensyn eller den afdødes religion begrunder dette. Omstændighederne i forbindelse med og grundene til ligbrændingen skal nøje angives på dødsattesten eller den bekræftede fortegnelse over de døde.

De stridende parter er endvidere forpligtet til at sikre, at de døde begravnes sømmeligt, om muligt under iagttagelse af et ritual i overensstemmelse med den trosbekendelse, som de døde tilhørte, at deres grave respekteres, om muligt grupperes efter de afdødes statsborgerforhold, samt vedligeholdes og afmærkes på passende måde, således at de til enhver tid kan stedfæstes. I dette øjemed er parterne forpligtet til ved fjendtlighedernes begyndelse at oprette et særligt forvaltningsorgan for gravene med henblik på at muliggøre senere opgravninger og at sikre ligenes identificering uanset gravenes beliggenhed samt den eventuelle transport til hjemlandet. Disse bestemmelser finder ligeledes anvendelse på asken, som skal opbevares af forvaltningsorganet for gravene, indtil der fra hjemlandet foreligger ønske om, hvilke endelige dispositioner, der skal træffes derover.

Så snart forholdene muliggør det og senest ved fjendtlighedernes afslutning er de omhandlede forvaltningsorganer forpligtet til gennem det i artikel 16, 2. stykke nævnte oplysningskontor at udveksle fortegnelser, der angiver gravenes nøjagtige beliggenhed og afmærkning tilligemed nærmere oplysninger om de der begravede døde.

ARTIKEL 18

De militære myndigheder er berettigede til at anmode befolkningen om af humanitære grunde og under de militære myndigheders ledelse frivilligt at opsamle og pleje sårede og syge, således at der ydes personer, som har taget en sådan anmodning til følge, den nødvendige beskyttelse og de nødvendige lempelser. Såfremt den fjendtlige part opnår eller genvinder herredømmet over det pågældende område, er denne ligeledes forpligtet til at yde disse personer samme beskyttelse og lempelser.

De militære myndigheder er forpligtet til selv i angrebne eller besatte områder at tillade, at befolkningen og hjælpeorganisationer af egen drift opsamler og plejer sårede og syge uden hensyn til statsborgerforhold. Civilbefolkningen er forpligtet til at respektere disse sårede og syge og i særdeleshed til at afholde sig fra at øve vold imod dem.

Ingen må nogensinde forulempes eller straffes for at have plejet sårede eller syge.

Nærværende artikels bestemmelser fritager ikke besættelsesmagten for dens forpligtelse til i såvel fysisk som moralsk henseende at drage omsorg for sårede og syge.

KAPITEL III

Sanitære enheder og indretninger.

ARTIKEL 19

Sanitetstjenestens faste indretninger og bevægelige sanitære enheder må under ingen omstændigheder angribes, men skal til enhver tid respekteres og beskyttes af de stridende parter. Såfremt de nævnte indretninger og enheder falder i den fjendtlige parts hænder, skal deres personel fortsat frit kunne udøve sine pligter, så længe den magt, der har erobret dem, ikke selv har sikret den nødvendige pleje af de sårede og syge, som befinder sig i sådanne indretninger og enheder.

Vedkommende myndigheder er forpligtet til at sikre, at de nævnte sanitære indretninger og enheder så vidt muligt er således beliggende, at angreb mod militære mål ikke kan bringe deres sikkerhed i fare.

ARTIKEL 20

Hospitalsskibe, der er berettiget til beskyttelse i henhold til Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen, må ikke angribes fra landjorden.

ARTIKEL 21

Den beskyttelse, der tilkommer sanitetstjenestens faste indretninger og bevægelige sanitære enheder, ophører ikke med mindre de udenfor deres humanitære opgaver anvendes til udøvelsen af handlinger til skade for fjenden. Beskyttelsen bortfalder dog først, såfremt en advarsel, der så vidt muligt skal fastsætte en rimelig tidsfrist, ikke efterkommes.

ARTIKEL 22

Følgende forhold skal ikke betragtes som givende ret til at berøve en sanitær enhed eller indretning den ved artikel 17 garanterede beskyttelse:

- 1) at den enhed eller indretning tilhørende personel er bevæbnet, og at den anvender våbnene i selvforsvar eller til forsvar for de sårede og syge, som befinder sig i dets varetægt,
- 2) at enheden eller indretningen i mangel af bevæbnede sygepassere beskyttes af en vagt eller af skildvagter eller af en eskorte,
- 3) at der i enheden eller indretningen findes håndvåben og ammunition, som er frataget de sårede og syge, og som endnu ikke er overgivet til rette tjenestegren,
- 4) at personel og materiel tilhørende dyrlægetjenesten findes i enheden eller indretningen uden at udgøre en integrerende del heraf,
- 5) at den humanitære virksomhed, der udøves af sanitære enheder og indretninger eller af disses personel, udstrækker sig til pleje af civile sårede eller syge.

ARTIKEL 23

De Høje Kontraherende Parter i fredstid og de stridende parter efter fjendtlighedernes begyndelse er berettigede til på deres eget territorium og i påkommende tilfælde i besatte områder at oprette hospitalszoner og -områder, der er indrettet med henblik på at beskytte sårede og syge mod krigens følger, såvel som på at beskytte det personel, der har til opgave at organisere og administrere de nævnte zoner og områder samt at drage omsorg for de deri samlede personer.

Efter fjendtlighedernes udbrud og under disse kan de interesserede parter afslutte overenskomster om gensidig anerkendelse af de hospitalszoner og -områder, som de har oprettet. De kan med dette formål for øje bringe bestemmelserne i den nærværende konvention vedføjede overenskomstudkast til anvendelse med de ændringer, som de skønner nødvendige.

Beskyttelsesmagterne og Den Internationale Røde Kors Komité opfordres til at yde deres bistand med henblik på at lette indførelsen og anerkendelsen af hospitalszoner og -områder.

KAPITEL IV

Personel.

ARTIKEL 24

Sanitært personel, som udelukkende er beskæftiget med eftersøgning, opsamling, transport eller behandling af sårede eller syge eller med forebyggelse af sygdomme, personer der udelukkende er beskæftiget med sanitære enheders og indretningers administration, såvel som feltpræster, tilknyttet de væbnede styrker, skal respekteres og beskyttes under alle forhold.

ARTIKEL 25

Medlemmer af de væbnede styrker, der særligt er uddannede til i påkommende tilfælde at anvendes som sygepassere, sygeplejersker eller frivillige sygebærere til eftersøgning, opsamling, transport eller behandling af sårede og syge, skal ligeledes respekteres og beskyttes, såfremt de udfører disse pligter på et tidspunkt, hvor de kommer i berøring med fjenden eller falder i fjendens hænder.

ARTIKEL 26

Personer, som tilhører nationale Røde Kors-selskaber og andre frivillige hjælpeorganisationer, der behørigt er anerkendt og autoriserede af vedkommende regeringer, ligestilles, for så vidt de anvendes til udførelsen af samme pligter, som det i artikel 24 nævnte personel, med dette, forudsat at sådanne personer er militære love og anordninger undergivet.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter er forpligtet til enten i fredstid eller ved fjendtlighedernes begyndelse eller under disse, men i ethvert tilfælde forinden den faktiske anvendelse af sådanne organisationer, at underrette de andre kontraherende parter om navnene på de organisationer, som den har bemyndiget til under sit ansvar at bistå sine væbnede styrkers regulære sanitetstjeneste.

ARTIKEL 27

En anerkendt organisation tilhørende et neutralt land kan kun yde en stridende part bistand i form af sanitært personel og sanitære enheder med sin egen regerings forudgående samtykke og efter bemyndigelse fra den interesserede stridende part. Det nævnte personel og de nævnte enheder skal stilles under denne stridende parts ledelse.

Den neutrale regering skal underrette modstanderen af den stat, som modtager bistanden, om sit samtykke. Den stridende part, som modtager bistanden, er forpligtet til at underrette den fjendtlige part derom, forinden den gør brug heraf.

Sådan bistand kan under ingen omstændigheder betragtes som utidig indblanding i striden.

Medlemmer af det i første stykke nævnte personel skal behørigt forsynes med de i artikel 40 omhandlede identitetskort forinden afrejsen fra det neutrale land, som de tilhører.

ARTIKEL 28

Medlemmer af det i artiklerne 24 og 26 angivne personel, som falder i den fjendtlige parts hænder, må kun tilbageholdes, for så vidt eventuelle krigsfangers helbredstilstand, åndelige fornødenheder og antal kræver dette.

Medlemmer af således tilbageholdt personel er ikke at anse som krigsfanger. Ikke desto mindre skal de som et mindstemål nyde fordel af samtlige bestemmelser i Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger. Indenfor rammerne af tilbageholdelsesmagts militære love og anordninger og under dennes kompetente tjenestegren er de forpligtet til fortsat i overensstemmelse med deres faglige etik at udføre deres sanitære og åndelige pligter til fordel for krigsfanger fortrinsvis fra de væbnede styrker, som de selv tilhører. De nyder endvidere under udførelsen af deres sanitære eller åndelige pligter følgende lettelser:

- a) der skal meddeles dem tilladelse til med regelmæssige mellemrum at besøge krigsfanger i arbejdsenheder eller hospitaler uden for lejren. Tilbageholdelsesmagten skal stille de fornødne befordringsmidler til deres rådighed;
- b) i enhver lejr har den ældste militærlæge af højeste rang overfor lejrens militære myndigheder ansvaret for det tilbageholdte sanitære personels faglige virksomhed. Med dette formål for øje er de stridende parter forpligtet til ved fjendtlighedernes udbrud at træffe aftale vedrørende ligestilling i graderne indenfor deres sanitære personel, herunder personel tilhørende de i artikel 26 angivne organisationer. Denne sanitære officer og feltpræsterne har vedrørende alle spørgsmål, der opstår som følge af deres opgaver, direkte adgang til lejrens militære og sanitære myndigheder, der er forpligtet til at yde dem de fornødne lettelser med hensyn til brevveksling angående disse spørgsmål;
- c) endskønt tilbageholdt personel i en lejr er den indre lejrdisciplin undergivet, må det dog ikke pålægges det at udføre arbejde, der falder udenfor dets sanitære eller religiøse pligter.

Under fjendtligheder skal de stridende parter såvidt muligt tage forforholdsregler med henblik på frigivelse af tilbageholdt personel og skal træffe aftale om fremgangsmåden ved sådan frigivelse.

Ingen af foranstående bestemmelser fritager tilbageholdelsesmagten for de forpligtelser, der påhviler den med hensyn til krigsfangernes sanitære og åndelige velfærd.

ARTIKEL 29

Medlemmer af det i artikel 25 angivne personel, som er faldet i fjendens hænder, er at anse som krigsfanger, men skal udøve deres sanitære pligter, hvor dette er påkrævet.

ARTIKEL 30

Personel, hvis tilbageholdelse ikke er absolut nødvendig i kraft af bestemmelserne i artikel 28, skal tilbagesendes til den af de stridende parter, som de tilhører, så snart der frembyder sig en transportmulighed, og militære krav tillader det.

I tidsrummet indtil hjemsendelsen er de ikke at anse som krigsfanger. Ikke desto mindre nyder de som et mindstemål fordel af samtlige bestemmelser i Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger. De skal fortsat udøve deres pligter efter ordrer fra den fjendtlige part og skal fortrinsvis beskæftiges med pleje af sårede og syge fra den af de stridende parter, som de selv tilhører.

Ved afrejsen må de medtage de effekter, personlige ejendele, værdigenstande og instrumenter, der tilhører dem.

ARTIKEL 31

Udvælgelsen af det personel, der skal hjemsendes i henhold til artikel 30, skal ske uden hensyntagen til race, religion eller politisk anskuelse og fortrinsvis i overensstemmelse med tilfangetagelsernes kronologiske rækkefølge og de pågældende personers helbredstilstand.

Fra fjendtlighedernes udbrud er de stridende parter berettiget til ved særlig overenskomst at træffe bestemmelse om, hvilken procentdel det personel, der skal holdes tilbage, skal udgøre i forhold til antallet af fanger samt om fordelingen af det nævnte personel i lejren.

ARTIKEL 32

Personer, der er angivet i artikel 27, og som er faldet i den fjendtlige parts hænder, må ikke tilbageholdes.

Medmindre der træffes anden aftale, skal der meddeles dem tilladelse til at vende tilbage til deres land eller, hvis dette ikke er muligt, til den af de stridende parters territorium, i hvis tjeneste de befandt sig, såsnart der frembyder sig en transportmulighed, og militære krav tillader hjemsendelsen.

I tidsrummet indtil deres frigivelse er de forpligtet til at fortsætte deres arbejde under den fjendtlige parts ledelse; de skal fortrinsvis beskæftiges med pleje af sårede og syge fra den af de stridende parter, i hvis tjeneste de befandt sig.

Ved afrejsen må de medbringe deres effekter, personlige ejendele og værdigenstande samt instrumenter, våben og om muligt befordringsmidler, der tilhører dem.

De stridende parter er forpligtet til i det tidsrum, i hvilket det nævnte personel befinder sig i deres magt, at sikre dem samme kost, logi, godtgørelse og løn, som tilstås tilsvarende personel tilhørende deres egne væbnede styrker. Kosten skal hvad angår mængde, kvalitet og afveksling være tilstrækkelig til at opretholde en normal helbredstilstand blandt det nævnte personel.

KAPITEL V

Bygninger og materiel.

ARTIKEL 33

Materiel tilhørende de væbnede styrkers bevægelige sanitære enheder, som falder i fjendens hænder, skal bruges til såredes og syges pleje.

Bygninger, materiel og depoter tilhørende de væbnede styrkers faste sanitære indretninger forbliver undergivet krigens love, men må ikke anvendes til noget andet formål, så længe de udkræves til såredes og syges pleje. Ikke desto mindre er chefer for styrker i felten berettiget til at gøre brug af disse, hvor tvingende militære hensyn nødvendiggør dette, forudsat at de nævnte chefer forinden tager forholdsregler til fordel for de sårede og syge, der plejes heri.

Det materiel og de depoter, der er defineret i nærværende artikel, må ikke forsætligt ødelægges.

ARTIKEL 34

Fast ejendom og løsøre tilhørende hjælpeorganisationer, der nyder fordel af de ved konventionen foreskrevne forrettigheder, er at anse som privat ejendom.

Den beslaglæggelsesret, der ifølge krigens love og sædvaner tilkommer krigsførende, må kun udøves, hvor tvingende hensyn nødvendiggør dette og kun efter forudgående sikring af de såredes og syges velfærd.

KAPITEL VI

Sanitetstransporter.

ARTIKEL 35

Transporter af sårede og syge eller af sanitetsudstyr skal respekteres og beskyttes på samme måde som bevægelige sanitære enheder.

Såfremt sådanne transportere eller køretøjer falder i den fjendtlige parts hænder, undergives de krigens love på betingelse af, at den af de stridende parter, der erobrer dem, i alle tilfælde sikrer de medførte syges og såredes pleje.

Civilt personel og alle befordringsmidler, der er erhvervet ved beslaglæggelse, er undergivet de almindelige folkeretlige regler.

ARTIKEL 36

Sanitetsluftfartøjer, det vil sige luftfartøjer, som udelukkende anvendes til evakuering af sårede og syge og til transport af sanitært personel og udstyr, må ikke angribes, men skal respekteres af de krigsførende parter, når flyvningen finder sted i højder, på tidspunkter og ad ruter, hvorom der er truffet særlig aftale mellem de interesserede krigsførende parter.

Sådanne luftfartøjer skal på over-, under- og sidefladerne være tydeligt mærket med det i artikel 38 foreskrevne kendemærke såvel som med de nationale farver. De skal være forsynet med alle andre mærker eller kendetegn, hvorom der måtte være truffet aftale mellem de krigsførende parter efter udbruddet af eller under fjendtlighederne.

Medmindre der er truffet anden aftale, er overflyvninger af fjendtligt eller af fjenden besat territorium forbudt.

Sanitetsluftfartøjer er forpligtet til at efterkomme ethvert påbud om landing. Har et luftfartøj foretaget en således påtvungen landing, har det efter en eventuel undersøgelse ret til at fortsætte flyvningen med de ombordværende.

I tilfælde af ufrivillig landing på fjendtligt eller af fjenden besat territorium, er de sårede og syge såvel som luftfartøjets besætning at anse som krigsfanger. Det sanitære personel vil være at behandle i overensstemmelse med artikel 24 og de følgende artikler.

ARTIKEL 37

Sanitetsluftfartøjer, der tilhører de stridende parter, har ret til at overflyve neutrale magters territorium og til om nødvendigt at foretage landing der eller til at benytte det til mellemlanding, jævnfør dog bestemmelserne i 2. stykke. De skal give de neutrale magter forudgående meddelelse om overflyvning af det nævnte territorium og efterkomme ethvert påbud om landing på landjorden eller på vandet. De er kun beskyttet mod angreb under flyvning ad ruter, i højder og på tidspunkter, hvorom der er truffet særlig aftale mellem de stridende parter og den interesserede neutrale magt.

De neutrale magter er imidlertid berettiget til at fastsætte betingelser eller indskrænkninger vedrørende sanitetsluftfartøjers overflyvning af eller landing på deres territorium. Sådanne eventuelle betingelser eller indskrænkninger skal bringes til ensartet anvendelse overfor alle de stridende parter.

Medmindre anden aftale er truffet mellem den neutrale magt og de stridende parter, skal de sårede og syge, som med de stedlige myndigheders tilladelse landsættes på neutralt territorium fra sanitetsluftfartøjer, tilbageholdes af den neutrale magt på en sådan måde, at de ikke påny kan deltage i krigsoperationer, såfremt de folkeretlige regler kræver dette. Den med deres hospitalsophold og internering forbundne udgift skal bæres af den magt, til hvilken de hører.

KAPITEL VII

Kendemærket.

ARTIKEL 38

Som en opmærksomhed mod Schweiz forbliver det heraldiske mærke, det røde kors på hvid bund, der dannes ved ombytning af forbundsrepublikkens farver, emblem og kendemærke for de væbnede styrkers sanitetstjeneste.

For så vidt angår lande, som allerede i stedet for et rødt kors som kendemærke anvender den røde halvmåne eller den røde løve og sol på hvid bund, anerkender nærværende konvention dog ligeledes disse emblemer.

ARTIKEL 39

Den kompetente militære myndighed skal påse, at kendemærket rødt kors på hvid bund forefindes på flag, armbind og på alt udstyr, der anvendes af sanitetstjenesten.

ARTIKEL 40

Det i artiklerne 24, 26 og 27 omtalte personel skal på venstre arm bære et armbind, der kan tåle vand, som er forsynet med kendemærket, og som er udstedt og stemplet af den militære myndighed.

Foruden den i artikel 16 omtalte identitetsplade skal sådant personel tillige bære et særligt identitetskort, der er forsynet med kendemærket. Dette kort skal kunne tåle vand og være af en sådan størrelse, at det kan bæres i lommen. Det skal være affattet på det nationale sprog og mindst indeholde indehaverens efternavn og fornavne, fødselsdato, grad og tjenestenummer, hvorhos det skal angive den egenskab, i hvilken han har ret til beskyttelse under nærværende konvention. Kortet skal være forsynet med et fotografi af ejeren tillige med hans underskrift og/eller fingeraftryk. Det skal bære militærmyndighedens prægestempel.

Identitetskortet skal i hvert land være ensartet for alle de væbnede styrker og skal såvidt muligt være af ens type i De Høje Kontraherende Parters væbnede styrker. De stridende parter kan til deres vejledning anvende det udkast, der som eksempel er vedføjet nærværende konvention. Ved fjendtlighedernes udbrud skal de meddele hinanden, hvilken model de anvender. Identitetskort bør om muligt udfærdiges i mindst 2 eksemplarer, af hvilke det ene skal forblive i hjemlandet.

I intet tilfælde må kendetegn, identitetskort eller retten til at bære armbind fratages det nævnte personel. Ved tab af kort eller kendetegn har personellet ret til at erholde genpart af kortene og til at få kendetegnene erstattet.

ARTIKEL 41

Det i artikel 25 angivne personel skal under udøvelsen af sine sanitære pligter og kun da bære et hvidt armbind, der i midten er forsynet med kendemærket i formindsket gengivelse; armbindet skal hidrøre fra og stemples af den militære myndighed.

Militære identitetspapirer, der bæres af sådant personel, skal nærmere anføre, hvilken særlig uddannelse, det har modtaget, den midlertidige karakter af de opgaver, hvormed det er beskæftiget og dets hjemmel til at bære armbindet.

ARTIKEL 42

Konventionens kendingsflag må kun hejses over sådanne sanitære enheder og indretninger, som i henhold til konventionen har krav på at blive respekteret og kun med de militære myndigheders samtykke.

Bevægelige enheder lige så vel som faste indretninger er berettiget til tillige at føre det nationale flag for den af de stridende parter, som enheden eller indretningen tilhører.

Sanitære enheder, der er faldet i fjendens hænder, må dog ikke føre noget andet flag end konventionens.

De stridende parter skal, for så vidt militære hensyn tillader dette, foranledige, at de kendemærker, der angiver sanitære enheder og indretninger, er klart synlige for de fjendtlige land-, luft- eller søstridskræfter, således at muligheden for enhver fjendtlig handling fjernes.

ARTIKEL 43

Sanitære enheder tilhørende neutrale lande, som er bemyndiget til at yde en krigsførende part deres tjenester på de i artikel 27 fastlagte betingelser, skal foruden konventionens flag føre denne krigsførende parts nationale flag, hvor som helst denne gør brug af den ved artikel 42 hjemlede ret.

De nævnte sanitære enheder er berettiget til ved enhver lejlighed at føre deres nationale flag, selvom de falder i den fjendtlige parts hænder, medmindre vedkommende militære myndighed udsteder modstående ordrer.

ARTIKEL 44

Med undtagelse af de i de følgende stykker nævnte tilfælde må det røde kors på hvid bund og ordene: »Røde Kors« eller »Geneve Kors« kun anvendes, være sig i fredstid eller i krigstid, til at angive eller beskytte de sanitære enheder og indretninger, personel og materiel, der er beskyttede ved nærværende konvention og andre konventioner omhandlende lignende spørgsmål. Det samme gælder de i artikel 38, stykke 2 nævnte kendetegn med hensyn til de lande, der benytter disse. De nationale Røde Kors-selskaber og andre i artikel 26 angivne organisationer har kun ret til at anvende det kendemærke, der hjemler konventionens beskyttelse, indenfor rammerne af nærværende stykke.

Endvidere er nationale Røde Kors- (røde halvmåne, røde løve og sol) selskaber berettiget til i fredstid i overensstemmelse med deres nationale lovgivning at gøre brug af Røde Kors-navnet og -kendetegnet vedrørende anden virksomhed, der svarer til de ved de internationale Røde Kors-konferencer fastlagte grundsætninger. Når denne virksomhed udøves i krigstid, må mærket kun anvendes på betingelse af, at det ikke kan opfattes som hjemlende konventionens beskyttelse; mærket skal være af forholdsvis lille størrelse og må ikke anbringes på armbind eller på bygningers tage.

Det er de internationale Røde Kors-organisationer og deres dertil bemyndigede personel tilladt til enhver tid at gøre brug af det røde kors på hvid bund.

Rent undtagelsesvist kan konventionens mærke i overensstemmelse med national lovgivning og med et af de nationale Røde Kors- (røde halvmåne, røde løve og sol) selskabers udtrykkelige tilladelse i fredstid anvendes til betegnelse for køretøjer, der benyttes som ambulancer og til afmærkning af katastrofeposter, som udelukkende er bestemt til at yde sårede eller syge vederlagsfri behandling.

KAPITEL VIII

Konventionens gennemførelse.

ARTIKEL 45

Enhver af de stridende parter skal gennem sine øverstkommanderende sikre, at det i de foregående artikler indeholdte nøje bringes til udførelse, og at uforudsete tilfælde behandles i overensstemmelse med nærværende konventions almindelige grundsætninger.

ARTIKEL 46

Repressalier rettede mod sårede, syge, personel, bygninger eller udstyr, der er beskyttet af konventionen, forbydes.

ARTIKEL 47

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til i krig som i fred i videst muligt omfang at udbrede kendskabet til nærværende konventions tekst i deres respektive lande og i særdeleshed til at optage studiet af den i deres militære og såvidt muligt i deres civile undervisningsprogram, således at konventionens grundsætninger kan komme til hele befolkningens og i særdeleshed til de væbnede styrkers og det sanitære og gejstlige personels kundskab.

ARTIKEL 48

De Høje Kontraherende Parter skal gennem det schweiziske forbundsråd og under fjendtligheder gennem beskyttelsesmagterne tilstille hinanden den officielle oversættelse af nærværende konvention såvel som love og bestemmelser, som de måtte gennemføre med henblik på konventionens anvendelse.

KAPITEL IX

Bekæmpelse af misbrug og overtrædelser.

ARTIKEL 49

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til at gennemføre alle love, der er nødvendige for at skabe effektive straffesanktioner overfor personer, som begår eller beordrer iværksættelsen af nogen af de i følgende artikel beskrevne grove overtrædelser af nærværende konvention.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter har pligt til at eftersøge personer, der er sigtet for at have begået eller for at have beordret iværksættelsen af sådanne grove overtrædelser, og skal uden hensyn til sådanne personers statsborgerforhold stille dem for sine egne domstole. Den kan også i overensstemmelse med reglerne i sin egen lovgivning beslutte at overgive sådanne personer til en anden interesseret kontraherende part til retsforfølgning, under forudsætning af, at denne part har tilvejebragt et tilstrækkeligt bevismateriale.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal tage de nødvendige forholdsregler til bekæmpelse af alle handlinger, der uden at falde ind under de i den følgende artikel definerede grove overtrædelser strider mod nærværende konventions bestemmelser.

Under alle forhold skal de tiltalte med hensyn til domstolsbehandling og forsvar nyde garantier, der ikke må være ringere end de i Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger artikel 105 og følgende artikler fastsatte.

ARTIKEL 50

Ved grove overtrædelser, jævnfør artikel 49, forstås overtrædelser, der indbefatter en af følgende handlinger, såfremt denne begås overfor personer eller ejendom, der beskyttes af konventionen: forsætligt drab, tortur eller umenneskelig behandling, herunder biologiske forsøg, forsætlig tilføjelse af betydelig lidelse eller alvorlig skade på legeme eller helbred, omfattende ødelæggelse og tilegnelse af ejendom, der ikke retfærdiggøres af den militære nødvendighed, og som udføres på ulovlig og vilkårlig måde.

ARTIKEL 51

Ingen af De Høje Kontraherende Parter kan frigøre sig selv eller en anden kontraherende part for ansvar, som den selv eller en anden kontraherende part har pådraget sig med hensyn til de i den foregående artikel omhandlede overtrædelser.

ARTIKEL 52

På begæring af en af de stridende parter skal der iværksættes en undersøgelse i en form, der fastsættes af de interesserede parter, vedrørende enhver påstået krænkelse af konventionen.

Hvis der ikke er opnået enighed om fremgangsmåden ved undersøgelsen, bør parterne træffe aftale om valg af en voldgiftsmand, som skal bestemme, hvilken fremgangsmåde, der skal følges.

Når en krænkelse er fastslået, skal de stridende parter bringe den til ophør og snarest muligt bekæmpe den.

ARTIKEL 53

Det forbydes til enhver tid andre enkeltpersoner, foreninger, firmaer eller handelshuse, være sig offentlige eller private, end sådanne, som er berettigede hertil i henhold til nærværende konvention, at anvende kendetegnet eller betegnelsen »Røde Kors« eller »Geneve Kors« eller noget tegn eller nogen betegnelse, der er en efterligning heraf, uanset formålet med sådan anvendelse og uden hensyn til tidspunktet for antagelsen.

Under hensyn til den opmærksomhed, der ydes Schweiz ved antagelsen af forbundsrepublikkens ombyttede farver, og under hensyn til den forveksling, der kan opstå mellem det schweiziske våben og konventionens kendemærke, forbydes det til enhver tid privatpersoner, foreninger eller firmaer at anvende den schweiziske forbundsrepublikks våben eller noget mærke, der er en efterligning heraf, være sig som fabriks, eller handelsmærker eller dele af sådanne mærker, eller med et formål, der strider mod god handelsmoral, eller under omstændigheder, der kan såre den schweiziske nationalfølelse.

Ikke desto mindre kan de af De Høje Kontraherende Parter, der ikke tiltrådte Genevekonventionen af 27. juli 1929, tilstå tidligere brugere af de i første stykke angivne kendetegn, betegnelser, tegn eller mærker en tidsfrist af ikke over 3 år fra nærværende konventions ikrafttræden til at indstille sådan anvendelse, forudsat at den nævnte anvendelse ikke er af en sådan karakter, at den i krigstid ville fremtræde som hjemlende konventionens beskyttelse.

Det i stykke 1 fastsatte forbud finder ligeledes anvendelse på de i artikel 38, stykke 2, nævnte kendetegn og mærker, uden at dette dog gælder rettigheder, der er erhvervet ved tidligere brug.

ARTIKEL 54

De Høje Kontraherende Parter er forpligtet til at tage de forholdsregler, der til enhver tid er nødvendige til forebyggelse og bekæmpelse af de i artikel 53 omhandlede misbrug, såfremt deres lovgivning ikke allerede er fyldestgørende.

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

ARTIKEL 55

Nærværende konvention er affattet på engelsk og fransk. De to tekster har samme gyldighed.

Det schweiziske forbundsråd skal drage omsorg for udarbejdelsen af officielle oversættelser af konventionen til russisk og spansk.

Nærværende konvention, som bærer denne dags dato, står indtil den 12. februar 1950 åben for undertegnelse af de magter, der har været repræsenteret ved den konference, som åbnedes i Geneve den 21. april 1949, såvel som af magter, der ikke har været repræsenteret ved nævnte konference, men som har tiltrådt Genevekonventionerne af 1864, 1906 eller 1929 om forbedring af såredes og syges vilkår ved de væbnede styrker i felten.

ARTIKEL 57

Nærværende konvention skal ratificeres snarest muligt, og ratifikationsdokumenterne skal deponeres i Bern.

Om deponeringen af hvert enkelt ratifikationsdokument skal der optages en protokol, hvoraf en bekræftet kopi ved det schweiziske forbundsråds foranstaltning skal tilstilles alle de magter, der har underskrevet konventionen, eller som har meddelt, at de tiltræder den.

ARTIKEL 58

Nærværende konvention træder i kraft 6 måneder efter deponeringen af mindst 2 ratifikationsdokumenter.

Derefter træder den i kraft for hver enkelt af De Høje Kontraherende Parter 6 måneder efter deponeringen af ratifikationsdokumentet.

ARTIKEL 59

I forholdet mellem De Høje Kontraherende Parter træder nærværende konvention i stedet for konventionerne af 22. august 1864, 6. juli 1906 og 27. juli 1929.

ARTIKEL 60

Fra nærværende konventions ikrafttrædelsesdato at regne skal enhver magt, der ikke allerede har underskrevet den, kunne tiltræde den.

ARTIKEL 61

Tiltrædelser skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd og gælder fra 6 måneder efter den dato, på hvilken meddelelsen modtages.

Det schweiziske forbundsråd skal underrette alle de magter, som har underskrevet konventionen, eller om hvis tiltrædelse der er givet meddelelse, om tiltrædelser.

ARTIKEL 62

Hvor en af de i artiklerne 2 og 3 omhandlede situationer foreligger, træder ratifikationer, der er deponeret, og tiltrædelser, hvorom der er givet meddelelse af de stridende parter før eller efter fjendtlighedernes eller besættelsens begyndelse, øjeblikkelig i kraft. Det schweiziske forbundsråd skal på hurtigste måde sende meddelelse om alle ratifikationsdokumenter eller tiltrædelseserklæringer, der modtages fra en stridende part.

ARTIKEL 63

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal frit kunne opsig nærværende konvention.

Opsigelsen skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd, der skal videresende meddelelsen til alle De Høje Kontraherende Parter regeringer.

Opsigelsen træder i kraft et år efter, at meddelelse herom er afgivet til det schweiziske forbundsråd. En opsigelse, hvorom meddelelse er afgivet på et tidspunkt, da den opsigende magt var indblandet i en strid, træder imidlertid først i kraft, når der er sluttet fred, og når virksomheden i forbindelse med løsladelse og hjemsendelse af de i nærværende konvention beskyttede personer er tilendebragt.

Opsigelsen gælder kun for den opsigende magts vedkommende. Den svækker på ingen måde de forpligtelser, som de stridende parter fortsat skal underkaste sig i kraft af de folkeretlige grundsætninger, således som disse fremgår af de mellem civiliserede folk gældende sædvaner, af menneskelighedens love og af den offentlige morals bydende krav.

ARTIKEL 64

Det schweiziske forbundsråd skal lade nærværende konvention indregistrere i De Forenede Nationers sekretariat. Det schweiziske forbundsråd skal ligeledes underrette De Forenede Nationers sekretariat om alle modtagne ratifikationer, tiltrædelser og opsigelser vedrørende nærværende konvention.

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, der har deponeret deres respektive fuldmagter, underskrevet nærværende konvention.

Udfærdiget i Geneve den 12. august 1949 på engelsk og fransk. Originalen skal deponeres i det schweiziske forbundsarkiv. Det schweiziske forbundsråd skal tilstille enhver af signatarstaterne og de stater, som har tiltrådt konventionen, en bekræftet kopi af denne.

For AFGHANISTAN M. Osman AMIRI

For DEN ALBANSKE J. MALO

FOLKEREPUBLIK

Artikel 10: Den Albanske Folkerepublik kan ikke anerkende en anmodning fra en tilbageholdelsesmagt til en humanitær organisation eller til en neutral stat om at træde i en beskyttelsesmagts sted som værende i orden, medmindre det land, i hvilket de beskyttede personer er statsborgere, har givet sit samtykke.

For ARGENTINA Guillermo A. SPERONI

Argentina har altid indtaget en ledende stilling mellem mange andre nationer i de spørgsmål, der har ligget til grund for vore diskussioner. Jeg undertegner derfor de fire konventioner i min regerings navn og under forbehold af ratifikation med det forbehold, at artikel 3, fælles for alle fire konventioner, skal være den eneste artikel, der med udelukkelse af alle andre skal kunne anvendes i tilfælde af væbnede konflikter, som ikke har en international karakter.

For AUSTRALIEN Norman R. MIGHELL

Med forbehold af ratifikation.

For ØSTRIG Dr. Rud. BLUEHDORN

For BELGIEN Maurice BOURQUIN

For DEN BIELORUSSISKE I. KUTEINIKOV

SOCIALISTISKE

SOVJETREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For BOLIVIA G. MEDEIROS

For BRASILIEN Joao PINTO DA SILVA

General Floriano DE LIMA BRAYNER

For DEN BULGARSKE K. B. SVETLOV

FOLKEREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For CANADA Max H. WERSHOF

For CEYLON V. COOMARASWAMY

For CHILE F. CISTERNAS ORTIZ

For KINA	WU Nan-Ju
For COLOMBIA	Rafael ROCHA SCHLOSS
For CUBA	J. DE LA LUZ LEON
For DANMARK	Georg COHN
	Paul IPSEN
	BAGGE
For ÆGYPTEN	A. K. SAFWAT
For ECUADOR	Alex. GASTELU
For SPANIEN	Luis CALDERON
For AMIERIKAS	Leland HARRISON
FORENEDE STATER	Raymund J. YINGLING
For ABESSINIEN	Gachaou ZELLEKE
For FINLAND	Reinhold SVENTO
For FRANKRIG	JACQUINOT
	G. CAHEN-SALVADOR
For GRÆKENLAND	M. PESMAZOGLOU
For GUATEMALA	A.DUPONT-WILLEMIN
For DEN UNGARSKE	Anna KARA
FOLKEREPUBLIK	

1. Ifølge Den Ungarske Folkerepubliks regerings opfattelse kan bestemmelserne i artikel 10 i konventionen om sårede og syge, maritimkonventionen og konventionen om krigsfanger og i artikel 11 i konventionen om civile personer vedrørende en udskiftning af beskyttelsesmagten kun bringes til anvendelse, såfremt regeringen i den stat, hvis statsborgere de beskyttede personer er, ikke længere eksisterer.

2. Den Ungarske Folkerepubliks regering kan ikke godkende bestemmelserne i artikel 11 i konventionen om sårede og syge, maritimkonventionen og konventionen om krigsfanger og i artikel 12 i konventionen om civile personer, ifølge hvilke beskyttelsesmagtens kompetence udstrækker sig til fortolkningen af konventionen.

For INDIEN	D. B. DESAI
For IRAN	A. H. MEYKADEH
For REPUBLIKKEN	Sean MACBRIDE
IRLAND	
For ISRAEL	M. KAHANY

Med det forbehold, at Israel, samtidig med at respektere ukrænkeligheden af konventionens kendemærker og emblemer, vil benytte det røde David-skjold som emblem og kendemærke for dets væbnede styrkers sanitetstjeneste.

For ITALIEN	Giacinto AURITI Ettore BAISTROCCHI
For LIBANON	MIKAOUI
For LIECHTENSTEIN	Comte F. WILCZEK
For LUXEMBOURG	J. STURM
For MEXICO	Pedro DE ALBA W. R. CASTRO
For FYRSTENDØMMET MONACO	M. LOZE
For NICARAGUA	LIFSCHITZ ad referendum
For NORGE	Rolf ANDERSEN
For NEW ZEALAND	G. R. LAKING
For PAKISTAN	S. M. A. FARUKI, M.G. A. H. SHAIKH
For PARAGUAY	Conrad FEHR
For NEDERLANDENE	J. BOSCH DE ROSENTHAL
For PERU	Gonzalo PIZARRO
For DEN PHILIPPINSKE REPUBLIK	P. SEBASTIAN

Denne underskrift afgives under forbehold af ratifikation af Philippinerne senat i overensstemmelse med forfatningens bestemmelser.

For POLEN	Julian PRZYBOS
	De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.
For PORTUGAL	G. CALDEIRA COELHO

- a) Artikel 3 fælles for alle fire konventioner:

Da der ikke findes nogen foreliggende definition af vendingen en konflikt, der ikke er af international karakter, og da det ikke, såfremt der med denne vending kun tænkes på borgerkrig, klart er fastslået på hvilket tidspunkt et væbnet oprør indenfor et land skal betragtes som borgerkrig, forbeholder Portugal sig retten til ikke at bringe bestemmelserne i artikel 3 til anvendelse i alle de territorier, der står under dets overhøjhed i hvilken som helst del af verden, i det omfang bestemmelserne strider mod portugisisk lov.

- b) Artikel 10 i konventionerne I, II og III og artikel 11 i konvention IV:

Den portugisiske regering anerkender kun ovennævnte artikler med det forbehold at anmodninger fra tilbageholdelsesmagten til en neutral stat eller til en humanitær organisation om at påtage sig de opgaver, der normalt udføres af beskyttelsesmagter, foretages med samtykke fra og i enighed med regeringen for det land, i hvilket de personer, der skal beskyttes, er statsborgere (oprindelseslande).

- c) Artikel 13 i konvention I og artikel 4 i konvention III:

Den portugisiske regering tager forbehold vedrørende anvendelsen af de ovennævnte artikler i alle tilfælde, hvor den lovmæssige regering allerede har bedt om og er gået ind på en våbenstilstand eller ophør af militære operationer af hvilken som helst karakter, selv hvis de væbnede styrker i felten endnu ikke har kapituleret.

For DEN RUMÆNSKE I. DRAGOMIR

FOLKEREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For DET FORENEDE Robert CRAIGIE

KONGERIGE STOR-

BRITANNIEN OG W. H. GARDNER

NORDIRLAND

For PAVESTOLEN Philippe BERNARDINI

For EL SALVADOR R. A. BUSTAMANTE

For SVERIGE Staffan SØDERBLOM

Med forbehold af ratifikation af Hans Majestæt Kongen af Sverige

med Riksdagens godkendelse.

For SCHWEIZ Max PETITPIERRE

Colonel div. DU PASQUIER

H. MEULI

Plinio BOLLA

Ph. ZUTTER

For SYRIEN Omar EL DJABRI

A. GENNAOUI

For CZECHOSLOVAKIET TAUBER

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For TYRKIET Rana TARHAN

For DEN UKRAINISKE Professor

SOCIALISTISKE O. BOGOMOLETZ

SOVJETREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For UNIONEN AF N. SLAVINE

SOCIALISTISKE

SOVJETREPUBLIKER

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For URUGUAY Conseiller Colonel

Hector J. BLANCO

For VENEZUELA A. POSSE DE RIVAS

For DEN JUGOSLAVISKE Milan RISTIC

FEDERALE FOLKE-

REPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

TILLÆG I

Overenskomstudkast vedrørende hospitalszoner og -områder.

ARTIKEL 1

Hospitalszoner er strengt forbeholdt de personer, der nævnes i artikel 23 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten samt det personel, der har til opgave at organisere og administrere disse zoner og områder, og at drage omsorg for de deri samlede personer.

Personer, der har fast bopæl inden for sådanne zoner har dog ret til at opholde sig der.

ARTIKEL 2

Personer, der ligegyldigt i hvilken egenskab opholder sig i en hospitalszone, må ikke udføre arbejde, være sig inden for eller uden for zonen, der står i direkte forbindelse med militære operationer eller med fremstilling af krigsmateriel.

ARTIKEL 3

Den magt, der opretter hospitalszoner, er forpligtet til at tage alle nødvendige forholdsregler med henblik på at forhindre, at ingen personer, som ikke har ret til at opholde sig eller komme ind i zonen, får adgang til denne.

ARTIKEL 4

Hospitalszoner må opfylde følgende betingelser:

- a) de må kun omfatte en lille del af det territorium, der styres af den magt, der har oprettet dem;
- b) deres befolkning skal være lille i forhold til optagelsesmulighederne;
- c) de skal være beliggende i stor afstand fra og må ikke rumme militære mål eller store industri- eller administrationsanlæg;
- d) de må ikke være beliggende i områder, som med nogen som helst sandsynlighed kan få betydning for krigsførelsen.

ARTIKEL 5

Hospitalszoner er undergivet følgende forpligtelser:

- a) forbindelsesveje og befordringsmidler tilhørende disse må ikke anvendes til befordring, selv ikke transitbefordring af militært personel eller materiel.
- b) de må i intet tilfælde forsvares med militære midler.

ARTIKEL 6

Hospitalszoner skal betegnes ved hjælp af Røde Kors (røde halvmåner, røde løver og sole) på hvid baggrund anbragt på omkredsen og på bygningerne. Det er tilladt at afmærke dem på lignende måde om natten ved hjælp af passende belysning.

ARTIKEL 7

Magterne er forpligtet til i fredstid eller ved fjendtlighedernes udbrud at tilstille samtlige Høje Kontraherende Parter en fortegnelse over hospitalszoner i de områder, der styres af disse. De er ligeledes forpligtet til at fremkomme med meddelelse om alle nye zoner, der oprettes under fjendtlighederne.

Så snart den fjendtlige part har modtaget ovennævnte meddelelse, er zonen at anse som behørigt oprettet.

Såfremt den fjendtlige part imidlertid er af den opfattelse, at nærværende konventions betingelser ikke er opfyldt, er den berettiget til at afslå at anerkende zonen ved omgående meddelelse derom til den part, der er ansvarlig for den nævnte zone; den kan ligeledes gøre sin anerkendelse af en sådan zone afhængig af indførelsen af den i artikel 8 omhandlede kontrol.

ARTIKEL 8

Enhver magt, som har anerkendt en eller flere hospitalszoner, der er oprettet af den fjendtlige part, er berettiget til at stille krav om en kontrol ved et eller flere særlige udvalg med det formål at undersøge, om zonerne opfylder de i nærværende overenskomst fastsatte betingelser og forpligtelser.

I dette øjemed har de særlige udvalgs medlemmer til enhver tid fri adgang til de forskellige zoner og kan endogså tage fast bopæl der. Der skal ydes dem enhver lettelse ved udførelsen af deres tilsynspligter.

ARTIKEL 9

Såfremt de særlige udvalg bemærker nogen kendsgerning, som de opfatter som stridende mod nærværende overenskomsts bestemmelser, er de forpligtet til straks at gøre den magt, der styrer den nævnte zone, opmærksom på kendsgerningen samt til at fastsætte en tidsfrist af 5 dage, indenfor hvilken sagen skal bringes i orden. De skal behørigt underrette den magt, som har anerkendt zonen.

Såfremt den magt, som styrer zonen, ikke ved tidsfristens udløb har efterkommet advarslen, er den fjendtlige part berettiget til at erklære, at den ikke længere er bundet af nærværende overenskomst med hensyn til den nævnte zone.

ARTIKEL 10

Enhver magt, der opretter en eller flere hospitalszoner eller et eller flere hospitalsområder, og de fjendtlige parter, der har modtaget meddelelsen om disse, skal udnævne eller gennem neutrale magter have udnævnt de personer, der skal være medlemmer af de i artiklerne 8 og 9 nævnte særlige udvalg.

ARTIKEL 11

Hospitalszoner må under ingen omstændigheder angribes. De skal til enhver tid beskyttes og respekteres af de stridende parter.

ARTIKEL 12

Ved et territoriums besættelse skal de der beliggende hospitalszoner fortsat respekteres og udnyttes som sådanne.

Deres formål kan imidlertid ændres af besættelsesmagten på betingelse af, at alle forholdsregler tages med henblik på at sikre de deri optagne personer.

ARTIKEL 13

Nærværende overenskomst finder ligeledes anvendelse på områder, som magterne udnytter til samme formål som hospitalszoner.

Genevekonvention af 12. august 1949 til forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen.

De undertegnede, befuldmægtigede for de regeringer, der har været repræsenteret ved den diplomatiske konference, som blev afholdt i Geneve fra 21. april til 12. august 1949 med det formål at revidere den 10. Haagkonvention af 18. oktober 1907 om anvendelse på søkrigen af grundsætningerne i Genevekonventionen af 1906, er blevet enige om følgende:

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser.

ARTIKEL 1

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til under alle forhold selv at overholde og drage omsorg for overholdelsen af nærværende konvention.

ARTIKEL 2

Udover de bestemmelser, der gælder i fredstid, finder nærværende konvention anvendelse i alle tilfælde, hvor en krig er erklæret, eller hvor der iøvrigt er opstået en væbnet konflikt mellem to eller flere af De Høje Kontraherende Parter, selv om en af disse ikke anerkender, at der består krigstilstand.

Konventionen finder ligeledes anvendelse i alle tilfælde af hel eller delvis besættelse af en af De Høje Kontraherende Parters territorium, selv om en sådan besættelse ikke møder væbnet modstand.

Selv om en af de stridende magter ikke har tiltrådt nærværende konvention, er de magter, der har tiltrådt den, bundet af den i deres indbydes forhold. De er endvidere bundet af konventionen i forhold til den pågældende magt, hvis denne anerkender konventionen og anvender dens bestemmelser.

ARTIKEL 3

Hvor der på en af De Høje Kontraherende Parters territorium opstår en væbnet konflikt, der ikke er af international karakter, er enhver af de stridende parter forpligtet til som mindstemål at bringe følgende bestemmelser til anvendelse:

- 1) Personer, der ikke deltager aktivt i fjendtlighederne, herunder medlemmer af de væbnede styrker, som har nedlagt våbnene, og personer, der er gjort ukampdygtige som følge af sygdom, sår, tilbageholdelse eller en hvilken som helst anden omstændighed, skal under alle forhold behandles humant. De må ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, farve, religion eller overbevisning, køn, fødsel, formueomstændigheder eller noget som helst andet lignende forhold.

I dette øjemed er og forbliver følgende handlinger til enhver tid og på ethvert sted forbudt i forhold til ovennævnte personer:

- a) vold mod liv og legeme, i særdeleshed mord under enhver form, lemlæstelse, grusom behandling og tortur;
- b) udtagelse af gidsler;
- c) krænkelser af den personlige værdighed, i særdeleshed ydmygende og nedværdigende behandling;
- d) domme, der ikke er afsagt af en behørigt konstitueret domstol, som yder alle de judicielle garantier, der betragtes som uundværlige af civiliserede folk, og henrettelser, der iværksættes uden en sådan domstols forudgående afgørelse.
- 2) Sårede, syge og skibbrudne skal opsamles og plejes.

Uvildige humanitære organer såsom Den Internationale Røde Kors Komite er berettiget til at tilbyde de stridende parter deres bistand.

Herudover bør de stridende parter tage initiativet til oprettelsen af særlige overenskomster indeholdende samtlige eller en del af nærværende konventions øvrige bestemmelser.

Anvendelsen af foranstående bestemmelser berører ikke de stridende parters retlige status.

ARTIKEL 4

I tilfælde af fjendtligheder mellem stridende parters land- og søstridskræfter finder nærværende konventions bestemmelser kun anvendelse på styrker om bord på skibe.

Landsatte styrker falder øjeblikkelig ind under bestemmelserne i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.

ARTIKEL 5

Neutrale magter skal på samme måde anvende nærværende konventions bestemmelser på sårede, syge og skibbrudne, og på medlemmer af det sanitære og gejstlige personel tilhørende de stridende parters væbnede styrker, som modtages eller interneres på den neutrale stats territorium, såvel som på opsamlede døde.

ARTIKEL 6

Foruden de overenskomster, der er udtrykkeligt hjemlede i artiklerne 10, 18, 31, 38, 39, 40, 43 og 53, kan De Høje Kontraherende Parter afslutte andre særlige overenskomster vedrørende ethvert spørgsmål, om hvilket de finder det hensigtsmæssigt at træffe særlig aftale. Ingen særlig overenskomst må dog forringe de ved nærværende konvention fastsatte forhold for sårede, syge og skibbrudne eller for medlemmer af det sanitære eller gejstlige personel eller indskrænke de rettigheder, som konventionen tillægger disse.

Sårede, syge og skibbrudne såvel som medlemmer af det sanitære og gejstlige personel skal i hele det tidsrum, i hvilket de omfattes af konventionen, nyde fordel af sådanne overenskomster, medmindre de nævnte eller senere overenskomster udtrykkeligt bestemmer det modsatte, eller gunstigere foranstaltninger iværksættes til fordel for dem af en af de stridende parter.

ARTIKEL 7

Sårede, syge og skibbrudne såvel som medlemmer af det sanitære og gejstlige personel kan i intet tilfælde helt eller delvist give afkald på de rettigheder, der sikres dem ved nærværende konvention eller eventuelt ved de i foregående artikel omhandlede særlige overenskomster.

ARTIKEL 8

Nærværende konvention skal bringes til anvendelse i samarbejde med og under kontrol af de beskyttelsesmagter, hvis pligt det er at varetage de stridende parters interesser. Med dette formål for øje er beskyttelsesmagterne berettiget til at udnævne delegerede ikke alene blandt medlemmer af deres diplomatiske eller konsulære korps, men også blandt deres egne eller andre neutrale landes statsborgere. De nævnte delegerede skal godkendes af den magt, hos hvilken de skal udøve deres virksomhed.

De stridende parter skal i størst muligt omfang lette beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede udførelsen af hvervet.

Beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede må i intet tilfælde overskride de grænser, der ved nærværende konvention er fastsat for deres virksomhed. De skal i særdeleshed tage hensyn til de bydende nødvendige krav på sikkerhed fra den stats side, i hvilken de udøver deres virksomhed. Deres virksomhed må kun indskrænkes, når dette nødvendiggøres af bydende militære krav, og da kun undtagelsesvist og som en midlertidig foranstaltning.

ARTIKEL 9

Nærværende konventions bestemmelser er ikke til hinder for den humanitære virksomhed, som Den Internationale Røde Kors Komite eller en hvilken som helst anden uvildig humanitær organisation med de pågældende stridende parter samtykke måtte påtage sig til beskyttelse af og bistand for sårede, syge og skibbrudne samt medlemmer af det sanitære og gejstlige personel.

ARTIKEL 10

De Høje Kontraherende Parter kan når som helst aftale at betro de pligter, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, til en organisation, der frembyder de nødvendige garantier for uvildighed og handlekraft.

Når sårede, syge og skibbrudne eller medlemmer af det sanitære og gejstlige personel, uanset af hvilken grund, ikke nyder fordel af eller ophører at nyde fordel af en beskyttelsesmagts eller en af de i første stykke omhandlede organisationers virksomhed, skal tilbageholdelsesmagten anmode en neutral stat eller en sådan organisation om at påtage sig de opgaver, som i henhold til nærværende konvention udføres af en beskyttelsesmagt, udpeget af de stridende parter.

Hvis beskyttelse ikke kan tilvejebringes på denne måde, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at anmode en humanitær organisation såsom Den Internationale Røde Kors Komite om at overtage de humanitære opgaver, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, eller til med de begrænsninger, der følger af nærværende artikel, at modtage tilbud om bistand, der fremkommer fra en sådan organisation.

Enhver neutral magt eller enhver organisation, der af den interesserede magt anmodes om eller selv tilbyder at yde sin bistand med dette formål, skal handle i bevidstheden om sit ansvar over for den stridende part, som de personer, der beskyttes af nærværende konvention, tilhører, og skal tilvejebringe tilstrækkelige garantier for sin evne til at påtage sig de omhandlede opgaver og til at udføre dem i uvildig ånd.

Foranstående bestemmelser kan ikke sættes ud af kraft ved særlig overenskomst mellem magter, af hvilke den ene, selv om det kun er midlertidigt, som følge af militære begivenheder ikke er i besiddelse af fuld handlefrihed i forhold til den anden magt eller dens allierede, i særdeleshed i tilfælde af en besættelse af hele den førstnævnte stats territorium eller en væsentlig del af dette.

Ordet beskyttelsesmagt indbefatter i nærværende konvention de organisationer, der ifølge nærværende artikel kan træde i stedet for beskyttelsesmagten.

ARTIKEL 11

I tilfælde, hvor beskyttelsesmagterne i de beskyttede personers interesse anser det for tilrådeligt, og i særdeleshed i tilfælde af uenighed mellem de stridende parter angående anvendelsen eller fortolkningen af nærværende konventions bestemmelser, skal beskyttelsesmagterne tilbyde deres bistand med henblik på uoverensstemmelsens bilæggelse.

I dette øjemed kan enhver af beskyttelsesmagterne enten på opfordring af en af de stridende parter eller af egen drift foreslå parterne et møde eventuelt på et hensigtsmæssigt valgt neutralt territorium, mellem deres repræsentanter og i særdeleshed mellem de myndigheder, der er ansvarlige for sårede, syge og skibbrudne samt for medlemmer af det sanitære og gejstlige personel. De stridende parter er forpligtet til at rette sig efter de forslag, som stilles dem med dette formål for øje. Beskyttelsesmagterne kan om fornødent til de stridende parter godkendelse forelægge forslag om, at en person, der tilhører en neutral magt eller er udpeget af Den Internationale Røde Kors Komite, skal indbydes til at deltage i et sådant møde.

KAPITEL II

Syge, sårede og skibbrudne.

ARTIKEL 12

Medlemmer af de væbnede styrker og andre i den følgende artikel nævnte personer, som er på søen, og som er sårede, syge eller skibbrudne, skal under alle forhold respekteres og beskyttes. Ved ordet »skibbrud« forstår skibbrud af enhver årsag, herunder nødlanding på søen af eller fra et luftfartøj.

Sådanne personer skal behandles humant og plejes af den af de stridende parter, i hvis magt de befinder sig. De må ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af køn, race, statsborgerforhold, religion, politisk anskuelse eller noget som helst andet lignende forhold. Ethvert angreb på deres liv eller legeme er strengt forbudt. Det er i særdeleshed forbudt at myrde eller udrydde dem, eller at gøre dem til genstand for tortur eller for biologiske forsøg. De må ikke forsætligt lades uden lægehjælp eller pleje, ej heller må der skabes betingelser, der udsætter dem for smitte eller infektion.

Kun tvingende lægelige grunde kan berettige en fortrinsstilling med hensyn til behandlingens rækkefølge.

Kvinder skal behandles med ethvert skyldigt hensyn til deres køn.

ARTIKEL 13

Nærværende konvention finder anvendelse på sårede, syge og skibbrudne på søen, som tilhører følgende grupper:

- 1) medlemmer af en af de stridende parter væbnede styrker, såvel som medlemmer af hjemmeværn eller frivillige korps, der udgør en del af de nævnte væbnede styrker;
- 2) medlemmer af andre hjemmeværn og frivillige korps, herunder organiserede modstandsbevægelser, som tilhører en af de stridende parter, hvad enten de opererer på eller uden for deres eget territorium, og selv om dette territorium er besat, forudsat at disse hjemmeværn eller frivillige korps, herunder organiserede modstandsbevægelser, opfylder følgende betingelser:
 - a) at de står under kommando af en person, der er ansvarlig for sine undergivne,
 - b) at de er i besiddelse af et fast kendetegn, der er synligt på afstand,
 - c) at de bærer våbnene åbenlyst,
 - d) at de udfører deres operationer i overensstemmelse med krigens love og sædvaner;
- 3) medlemmer af regulære væbnede styrker, der adlyder ordrer fra en regering eller en myndighed, som ikke anerkendes af tilbageholdelsesmagten;
- 4) personer, der følger de væbnede styrker uden direkte at være medlemmer af disse, såsom civile medlemmer af militære luftfartøjers besætninger, krigskorrespondenter, leverandører, medlemmer af arbejdsenheder eller af tjenestegrene, som er ansvarlige for de væbnede styrkers velfærd, forudsat at de er autoriseret af de væbnede styrker, som de følger;
- 5) besætninger tilhørende handelsmarinen, herunder skibsførere, lodser og lærlinge og besætninger tilhørende et af de stridende parter civile luftfartøjer, for så vidt de ikke nyder fordel af en gunstigere behandling i medfør af andre folkeretlige bestemmelser;
- 6) indbyggere i et ikke-besat territorium, der, når fjenden nærmer sig, af egen drift griber til våben for at yde modstand mod invasionsstyrkerne uden at have haft tid til at gruppere sig i regulære militære enheder, forudsat at de bærer våben åbenlyst og respekterer krigens love og sædvaner.

ARTIKEL 14

Ethvert krigsskib, der tilhører en krigsførende part, er berettiget til at fordre sig udleveret sådanne sårede, syge eller skibbrudne, som er om bord på militære hospitalsskibe eller hospitalsskibe tilhørende hjælpeorganisationer eller privatpersoner, eller som er om bord på handelsskibe, lystbåde eller andre mindre fartøjer, uanset deres statsborgerforhold, under forudsætning af, at de sårede og syge kan tåle flytning, og under forudsætning af, at krigsskibet råder over tilstrækkelige indretninger til den nødvendige lægebehandling.

ARTIKEL 15

Såfremt sårede, syge eller skibbrudne personer tages om bord i et neutralt krigsskib eller i et neutralt militært luftfartøj, skal det, hvor de folkeretlige bestemmelser kræver det, sikres, at de ikke påny kan tage del i krigsoperationer.

ARTIKEL 16

Sårede, syge og skibbrudne, som tilhører en krigsførende magt, og som falder i fjendens hænder, vil være at anse som krigsfanger, og de folkeretlige bestemmelser vedrørende krigsfanger finder anvendelse på dem, jfr. artikel 12. Den part, der har taget dem til fange, er berettiget til efter et skøn over omstændighederne at bestemme, om den vil beholde dem eller sende dem til en havn i sit eget land, til neutral eller endog til fjendtlig havn. I sidstnævnte tilfælde må krigsfanger, der således er sendt tilbage til deres hjemland, ikke gøre tjeneste i det tidsrum, i hvilket krigen varer.

ARTIKEL 17

Sårede, syge eller skibbrudne personer, som med de stedlige myndigheders tilladelse landsættes i neutral havn, skal, hvor de folkeretlige bestemmelser kræver det, og der ikke mellem den neutrale magt og de krigsførende magter er truffet modstående aftale, bevogtes på en sådan måde af den neutrale magt, at de ikke påny kan tage del i krigsoperationer.

Omkostninger forbundet med hospitals- og interneringsophold skal bæres af den magt, til hvilken de sårede, syge eller skibbrudne personer hører.

ARTIKEL 18

De stridende parter er efter enhver kamp forpligtet til uden tøven at tage alle forholdsregler til at eftersøge og opsamle de skibbrudne, sårede og syge, til at beskytte dem mod plyndring og dårlig behandling, til at sikre dem tilstrækkelig pleje samt til at eftersøge de døde og forhindre, at disse udplyndres.

Når som helst forholdene tillader det, skal de stridende parter afslutte stedlige aftaler om såredes og syges evakuering ad søvejen fra et belejret eller omringet område og om passageret for sanitært og gejstligt personel og udstyr på vej til det nævnte område.

ARTIKEL 19

De stridende parter er i hvert enkelt tilfælde forpligtet til snarest muligt at optegne alle nærmere omstændigheder, der kan bidrage til at identificere sådanne skibbrudne, syge og døde tilhørende en fjendtlig part, som er faldet i deres hænder. Disse optegnelser bør såvidt muligt indeholde oplysning om:

- a) den magt, under hvilken vedkommende personer hører;
- b) militært tjenestenummer;
- c) efternavn;
- d) fornavn(e);
- e) fødselsdato;

- f) enhver anden omstændighed, der fremgår af identitetskort eller -plade;
- g) dato og sted for tilfangetagelse eller død;
- h) sår, sygdom eller dødsårsag.

De ovennævnte oplysninger skal snarest muligt tilstilles det i artikel 122 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger omhandlede oplysningskontor, som gennem beskyttelsesmagten og centralkontoret for krigsfanger skal videresende dem til den magt, under hvilken disse personer hører.

De stridende parter skal tilvejebringe og gennem nævnte kontor tilstille hinanden dødsattester eller behørigt bekræftede dødslistes. De skal ligeledes indsamle og gennem det nævnte kontor tilstille hinanden den ene halvdel af dobbelte identitetsplader eller, hvis identitetspladen er enkel, da denne, testamenter eller andre dokumenter, der er af betydning for de afdødes pårørende, penge og i det hele alle genstande, der findes på de døde, og som har værdi i sig selv eller affektionsværdi. Sådanne genstande tillige med uidentificerede genstande skal fremsendes i forseglede pakker ledsaget af erklæringer, indeholdende alle til identificering af de afdøde ejermænd nødvendige oplysninger, såvel som af en fuldstændig fortegnelse over pakkens indhold.

ARTIKEL 20

De stridende parter er forpligtet til at sikre, at begravelsen til søs, som, for så vidt forholdene tillader det, skal ske individuelt, kun finder sted efter en omhyggelig undersøgelse - om muligt foretaget af en læge - af ligene med henblik på at konstatere dødens indtræden, fastslå identiteten og muliggøre afgivelsen af en redegørelse. Er der anvendt dobbelt identitetsplade, skal den ene halvdel af pladen forblive på liget.

Såfremt døde personer udskibes, finder bestemmelserne i Genevekonventionen af 12. august 1949 om forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten anvendelse.

ARTIKEL 21

De stridende parter kan anmode førere af neutrale handelsskibe, lystfartøjer eller andre fartøjer om af humanitære grunde at tage syge, sårede og skibbrudne om bord, om at pleje dem samt om at opsamle døde.

Der skal ydes skibe af enhver art, som tager en sådan anmodning til følge, såvel som skibe, der på eget initiativ har opsamlet sårede, syge og skibbrudne personer, særlig beskyttelse og særlige lempelser under udøvelsen af sådan hjælpevirksomhed.

De må i intet tilfælde opbringes på grund af sådan transport, men kan dog, medmindre der er givet dem løfte om det modsatte, fortsat gøres til genstand for opbringelse som følge af ethvert neutralitetsbrud, som de måtte have begået.

KAPITEL III

Hospitalsskibe.

ARTIKEL 22

Militære hospitalsskibe, det vil sige skibe, der af magterne er bygget eller udrustet særligt og udelukkende med henblik på at bistå, pleje eller transportere syge, sårede og skibbrudne, må under ingen omstændigheder angribes eller opbringes, men skal til enhver tid respekteres og beskyttes på betingelse af, at deres navne og karakteristik er blevet meddelt de stridende parter 10 dage, før de pågældende skibe tages i anvendelse.

En sådan meddelelse skal indeholde oplysning om følgende data: bruttoregister tons, længden fra for- til agterstavn og antallet af master og skorstene.

ARTIKEL 23

Kystetablissementer, der er berettiget til beskyttelse under Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten, må ikke bombarderes eller angribes fra søen.

ARTIKEL 24

Hospitalsskibe, der benyttes af nationale Røde Kors-selskaber, af officielt anerkendte hjælpeorganisationer eller af privatpersoner, nyder samme beskyttelse som militære hospitalsskibe og kan ikke gøres til genstand for opbringelse, såfremt den stridende part, til hvilken de hører, officielt har autoriseret dem, og for så vidt de i artikel 22 indeholdte bestemmelser om anmeldelse er iagttaget.

Sådanne skibe skal være forsynet med certifikater udstedt af de ansvarlige myndigheder, hvoraf det fremgår, at fartøjerne har været under deres kontrol under udrustningen og ved afrejsen.

ARTIKEL 25

Hospitalsskibe, der benyttes af nationale Røde Kors-selskaber, officielt anerkendte hjælpeorganisationer eller privatpersoner tilhørende neutrale lande nyder samme beskyttelse som militære hospitalsskibe og skal ikke kunne gøres til genstand for opbringelse, såfremt de efter forudgående tilladelse fra deres egen regering og med vedkommende stridende parts bemyndigelse

har stillet sig under en af de stridende parters ledelse, alt for så vidt de i artikel 22 indeholdte bestemmelser om anmeldelse er iagttaget.

ARTIKEL 26

Den i artiklerne 22, 24 og 25 omhandlede beskyttelse gælder hospitalsskibe af enhver tonnagestørrelse og disses redningsbåde, hvor som helst de opererer. For at sikre størst mulig bekvemmelighed og sikkerhed skal de stridende parter ikke desto mindre tilstræbe kun at anvende hospitalsskibe på over 2000 bruttoregister tons ved transport af syge, sårede og skibbrudne på lange rejser og på det åbne hav.

ARTIKEL 27

Mindre fartøjer, der af staten eller af officielt anerkendte redningsselskaber anvendes til redningsforetagender ved kysten, skal ligeledes respekteres og beskyttes under samme betingelser som de i artiklerne 22 og 24 fastsatte, for så vidt hensynet til de militære operationer tillader dette.

Samme regel skal i videst muligt omfang anvendes på faste kyst installationer, der af disse fartøjer udelukkende benyttes i deres humanitære virksomhed.

ARTIKEL 28

Såfremt der finder kamphandlinger sted om bord på et krigsskib, skal sygelukaferne såvidt muligt respekteres og skånes. Sygelukafer og deres udstyr forbliver undergivet krigens love. De må dog ikke unddrages deres formål, sålænge de udkræves af hensyn til de sårede og syge. Ikke desto mindre kan den militære chef, i hvis magt de er faldet, benytte rummene til andre formål, såfremt det militært er tvungende nødvendigt, når han har draget omsorg for, at de derværende sårede og syge modtager passende pleje.

ARTIKEL 29

Der skal meddeles ethvert hospitalsskib, der befinder sig i en havn, der falder i fjendens hænder, tilladelse til at forlade havnen.

ARTIKEL 30

De i artiklerne 22, 24, 25 og 27 omhandlede fartøjer er forpligtet til at yde sårede, syge og skibbrudne hjælp og bistand uden hensyn til disses statsborgerforhold.

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til ikke at anvende sådanne fartøjer til noget militært formål.

Sådanne fartøjer må ikke på nogen måde hemme de kæmpende styrker i deres bevægelser.

Under og efter en kamp handler de på egen risiko.

ARTIKEL 31

De stridende parter har ret til at kontrollere og undersøge de i artiklerne 22, 24, 25 og 27 nævnte fartøjer. De kan afslå tilbud om hjælp fra sådanne fartøjer, beordre dem til at fjerne sig, lade dem følge en bestemt kurs, kontrollere anvendelsen af deres radiotelegraf og andre meddelelsesmidler og endog tilbageholde dem i et tidsrum af ikke over 7 døgn regnet fra tidspunktet for prajningen, såfremt omstændighedernes vægt kræver det.

De er berettiget til midlertidigt om bord at anbringe en repræsentant, hvis eneste opgave er at påse, at ordrer, der gives i medfør af de i første stykke indeholdte bestemmelser, udføres.

De stridende parter skal såvidt muligt indføre de ordrer, de har givet hospitalsskibets kaptajn, i fartøjets logbog på et sprog, som kaptajnen forstår.

De stridende parter er berettiget til ensidigt eller i medfør af særlige overenskomster om bord på deres skibe at anbringe neutrale iagttagere, som skal overvåge, at nærværende konventions bestemmelser nøje overholdes.

ARTIKEL 32

De i artiklerne 22, 24, 25 og 27 omhandlede fartøjer kan, for så vidt angår deres ophold i neutral havn, ikke ligestilles med krigsskibe.

ARTIKEL 33

Handelsfartøjer, som er blevet omdannet til hospitalsskibe, må ikke anvendes til noget andet formål i det tidsrum, i hvilket fjendtlighederne vedvarer.

ARTIKEL 34

Den beskyttelse, der tilkommer hospitalsskibe og sygelukafer, ophører ikke, medmindre de, når bortses fra deres humanitære opgaver, anvendes til udøvelse af handlinger til skade for fjenden. Beskyttelsen bortfalder dog først, såfremt en advarsel, der såvidt muligt skal fastsætte en rimelig tidsfrist, ikke efterkommes.

I særdeleshed må hospitalsskibe ikke være i besiddelse af eller anvende hemmelig kode til deres radiotelegraf eller til andre meddelelsesmidler.

ARTIKEL 35

Følgende forhold skal ikke betragtes som givende ret til at berøve hospitalsskibe eller fartøjers sygelukafer den beskyttelse, der tilkommer dem:

- 1) at skibenes eller sygelukafernes besætninger er bevæbnede for derved at kunne opretholde orden samt forsvare sig selv og de syge og sårede;
- 2) at der om bord findes apparater, som udelukkende er bestemt til at lette navigationen eller meddelelsestjenesten;
- 3) at der om bord på hospitalsskibe eller i sygelukafer opdages håndvåben og ammunition, som er frataget sårede, syge eller skibbrudne, og som endnu ikke er overgivet til rette tjenestegren;
- 4) at den humanitære virksomhed, der finder sted på hospitalsskibe eller i fartøjers sygelukafer, eller som udøves af besætningerne, udstrækkes til pleje af sårede, syge eller skibbrudne civile;
- 5) at der udover de normalt fornødne mængder transporteres udstyr og personel, som udelukkende er bestemt for sanitære formål.

KAPITEL IV

Personel.

ARTIKEL 36

Hospitalsskibes gejstlige, lægelige og sanitære personel samt deres besætninger skal respekteres og beskyttes; de nævnte personer må ikke tages til fange i det tidsrum, de er i hospitalsskibets tjeneste, hvad enten der er sårede og syge om bord eller ej.

ARTIKEL 37

Medlemmer af det gejstlige, lægelige og sanitære personel, der har fået til opgave at øve den lægelige eller åndelige forsorg for de i artiklerne 12 og 13 omhandlede personer, skal, dersom de falder i fjendens hænder, respekteres og beskyttes. De kan fortsat udføre deres pligter, sålænge dette er nødvendigt af hensyn til de såredes og syges pleje. De skal derefter sendes tilbage, såsnart den øverstkommanderende, under hvis myndighed de befinder sig, anser det for muligt. Når de forlader skibet, er de berettiget til at medføre deres personlige ejendele.

Hvis det imidlertid af hensyn til krigsfangers lægelige eller åndelige fornødenheder viser sig nødvendigt at tilbageholde en del af dette personel, skal der tages alle forholdsregler i det øjemed snarest at muliggøre personnellets udskibning.

Efter udskibningen omfattes tilbageholdt personel af bestemmelserne i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.

KAPITEL V

Sanitetstransporter.

ARTIKEL 38

Skibe, som er fragtet til sanitetstransporter, er berettiget til at transportere udstyr, der udelukkende er bestemt til behandling af sårede og syge medlemmer af væbnede styrker eller til forebyggelse af sygdom, forudsat at nærmere oplysninger vedrørende rejsen er blevet meddelt den fjendtlige magt og godkendt af denne. Fjenden bevarer retten til at borde transportskibene, men ikke til at opbringe dem, ej heller til at beslaglægge det medførte udstyr.

I henhold til overenskomst mellem de stridende parter kan neutrale iagttagere anbringes om bord på sådanne skibe for at kontrollere det medførte udstyr. Med dette formål for øje skal der gives dem fri adgang til udstyret.

ARTIKEL 39

Sanitetsluftfartøjer, det vil sige luftfartøjer, som udelukkende anvendes til evakuering af sårede, syge og skibbrudne og til transport af sanitært personel og udstyr, må ikke gøres til genstand for angreb, men skal respekteres af de stridende parter, når flyvningen finder sted i højder, på tidspunkter og ad ruter, hvorom der er truffet særlig aftale mellem de interesserede stridende parter.

Sådanne luftfartøjer skal på over-, under- og sidefladerne være tydeligt mærket med det i artikel 41 foreskrevne kendemærke såvel som med de nationale farver. De skal være forsynet med alle andre mærker eller kendetegn, hvorom der måtte være truffet aftale mellem de stridende parter efter udbruddet af eller under fjendtlighederne.

Medmindre der er truffet anden aftale, er overflyvninger af fjendtligt eller af fjenden besat territorium forbudt.

Sanitetsluftfartøjer er forpligtet til at efterkomme ethvert påbud om landing på landjorden eller på vandet. Har et luftfartøj foretaget en således påtvunget landing, har det efter en eventuel undersøgelse ret til at fortsætte flyvningen med de ombordværende.

I tilfælde af ufrivillig landing på landjorden eller på vandet, på fjendtligt eller af fjenden besat territorium, er de sårede, syge og skibbrudne såvel som luftfartøjets besætning at anse som krigsfanger. Det sanitære personel vil være at behandle i overensstemmelse med artiklerne 36 og 37.

ARTIKEL 40

Sanitetsluftfartøjer, der tilhører de stridende parter, har ret til at overflyve neutrale magters territorium og til om nødvendigt at foretage landing der eller til at benytte det til mellemlanding, jævnfør dog bestemmelserne i andet stykke. De skal give neutrale magter forudgående meddelelse om overflyvning af det nævnte territorium og efterkomme ethvert påbud om landing på landjorden eller på vandet. De er kun beskyttet mod angreb under flyvning ad ruter, i højder og på tidspunkter, hvorom der er truffet særlig aftale mellem de stridende parter og den interesserede neutrale magt.

De neutrale magter er imidlertid berettiget til at fastsætte betingelser eller indskrænkninger vedrørende sanitetsluftfartøjers overflyvning af eller landing på deres territorium. Sådanne eventuelle betingelser eller indskrænkninger skal bringes til ensartet anvendelse overfor alle de stridende parter.

Medmindre anden aftale er truffet mellem de neutrale magter og de stridende parter, skal de sårede, syge eller skibbrudne, som med de stedlige myndigheders tilladelse landsættes på neutralt territorium fra sanitetsluftfartøjer, tilbageholdes af den neutrale magt på en sådan måde, at de ikke påny kan deltage i krigsoperationer, såfremt de folkeretlige regler kræver dette. Den med deres hospitalsophold og internering forbundne udgift skal bæres af den magt, til hvilken de hører.

KAPITEL VI

Kendemærket.

ARTIKEL 41

Den kompetente militære myndighed skal påse, at et rødt kors på hvid bund forefindes på flag, armbind og på alt udstyr, der anvendes af sanitetstjenesten.

For så vidt angår lande, som allerede i stedet for et rødt kors som kendemærke anvender den røde halvmåne eller den røde løve og sol på hvid bund, anerkender nærværende konvention dog ligeledes disse emblemer.

ARTIKEL 42

Det i artiklerne 36 og 37 omtalte personel skal på venstre arm bære et armbind, der kan tåle vand, som er forsynet med kendemærket, og som er udstedt og stemplet af den militære myndighed.

Foruden den i artikel 19 omtalte identitetsplade skal sådant personel tillige bære et særligt identitetskort, der er forsynet med kendemærket. Dette kort skal kunne tåle vand og være af en sådan størrelse, at det kan bæres i lommen. Det skal være affattet på det nationale sprog og mindst indeholde indehaverens efternavn og fornavne, fødselsdato, grad og tjenestenummer, hvorhos det skal angive den egenskab, i hvilken han har ret til beskyttelse under nærværende konvention. Kortet skal være forsynet med et fotografi af ejeren tillige med hans underskrift og/eller fingeraftryk. Det skal bære militærmyndighedens prægestempel.

Identitetskortet skal i hvert land være ensartet for alle de væbnede styrker og skal såvidt muligt være af lignende type i De Høje Kontraherende Parters væbnede styrker. De stridende parter kan til deres vejledning anvende det udkast, der som eksempel er vedføjet nærværende konvention. Ved fjendtlighedernes udbrud skal de meddele hinanden, hvilken model de anvender. Identitetskort bør om muligt udfærdiges i mindst 2 eksemplarer, af hvilke det ene skal forblive i hjemlandet.

I intet tilfælde må kendetegn, identitetskort eller retten til at bære armbind fratages det nævnte personel. Ved tab af kort eller kendetegn har personellet ret til at erholde genpart af kortene og til at få kendetegnene erstattet.

ARTIKEL 43

De i artiklerne 22, 24, 25 og 27 omhandlede skibe skal være tydeligt afmærket som nedenfor angivet:

- a) hele den udenbords overflade skal være hvid;
- b) på begge sider af skroget og på de horisontale flader skal et eller flere mørkerøde kors i størst muligt format være påmalet og anbragt således, at de i så høj grad som muligt er synlige fra søen og fra luften.

Alle hospitalsskibe skal tilkendegive sig ved at føre deres nationalflag, og, såfremt de tilhører en neutral stat, ydermere den af de stridende parters flag, under hvis ledelse de har stillet sig. Så højt på stormasten som muligt skal føres et hvidt flag med rødt kors.

Hospitalsskibes redningsbåde, kystredningsbåde og alle mindre fartøjer, som benyttes af sanitetstjenesten, skal være hvidmalede med iøjnefaldende mørkerøde kors og skal i det hele være afmærket som ovenfor om hospitalsskibe foreskrevet.

Sådanne af de ovennævnte skibe og fartøjer, som om natten og ved nedsat sigtbarhed ønsker at sikre sig den beskyttelse, som de er berettiget til, skal, såfremt dette godkendes af den af de stridende parter, i hvis magt de befinder sig, træffe de nødvendige forholdsregler til at lade deres maling og kendemærker fremtræde tilstrækkelig tydeligt.

Hospitalsskibe, som i overensstemmelse med artikel 31 midlertidigt tilbageholdes af fjenden, er forpligtet til at stryge den af de stridende parter flag, i hvis tjeneste de befinder sig, eller under hvis ledelse de har stillet sig.

Det kan tillades kystredningsbåde, der med besættelsesmagts samtykke vedbliver at operere fra en besat base, at føre deres egne nationale farver tillige med et flag med rødt kors på hvid bund, når de befinder sig uden for basen. Herom skal der på forhånd gives alle interesserede stridende parter meddelelse.

Alle de i nærværende artikel fastsatte bestemmelser vedrørende det røde kors finder ligeledes anvendelse på de andre i artikel 41 nævnte emblemer.

De stridende parter skal til enhver tid bestræbe sig for at afslutte gensidige overenskomster med henblik på anvendelsen af de mest moderne metoder til lettelse af identificering af hospitalsskibe.

ARTIKEL 44

De i artikel 43 omhandlede kendemærker kan i krig som i fred kun benyttes til betegnelse eller beskyttelse af de deri nævnte skibe, medmindre andet følger af en anden international konvention eller af en overenskomst mellem alle de interesserede stridende parter.

ARTIKEL 45

De Høje Kontraherende Parter er forpligtet til at træffe de nødvendige forholdsregler til forebyggelse og bekæmpelse på ethvert tidspunkt af ethvert misbrug af de i artikel 43 omhandlede kendemærker, såfremt deres lovgivning ikke allerede dækker disse forhold.

KAPITEL VII

Konventionens gennemførelse.

ARTIKEL 46

Enhver af de stridende parter skal gennem sine øverstkommanderende sikre, at det i de foregående artikler indeholdte nøje bringes til udførelse og at uforudsete tilfælde behandles i overensstemmelse med nærværende konventions almindelige grundsætninger.

ARTIKEL 47

Repressalier rettet mod sårede, syge og skibbrudne personer eller mod personel, fartøjer og udstyr, der er beskyttet af konventionen, forbydes.

ARTIKEL 48

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til i krig som i fred i videst muligt omfang at udbrede kendskabet til nærværende konventions tekst i deres respektive lande og i særdeleshed til at optage studiet af den i deres militære og såvidt muligt i deres civile undervisningsprogram, således at konventionens grundsætninger kan komme til hele befolkningens og i særdeleshed til de væbnede styrkers og det sanitære og gejstlige personels kundskab.

ARTIKEL 49

De Høje Kontraherende Parter skal gennem det schweisiske forbundsråd og under fjendtligheder gennem beskyttelsesmagterne tilstille hinanden den officielle oversættelse af nærværende konvention såvel som love og bestemmelser, som de måtte gennemføre med henblik på konventionens anvendelse.

KAPITEL VIII

Bekæmpelse af misbrug og overtrædelser.

ARTIKEL 50

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til at gennemføre alle love, der er nødvendige til skabelsen af effektive straffesanktioner over for personer, som begår eller beordrer iværksættelsen af nogen af de i den følgende artikel beskrevne grove overtrædelser af nærværende konvention.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter har pligt til at eftersøge personer, der er beskyldt for at have begået eller for at have beordret iværksættelsen af sådanne grove overtrædelser, og skal uden hensyn til sådanne personers statsborgerforhold stille dem for sine egne domstole. Den kan også i overensstemmelse med reglerne i sin egen lovgivning beslutte at overgive sådanne

personer til en anden interesseret kontraherende part til retsforfølgning under forudsætning af, at denne anden part har tilvejebragt et tilstrækkeligt bevismateriale.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal tage de nødvendige forholdsregler til bekæmpelse af alle handlinger, der uden at falde ind under de i den følgende artikel definerede grove overtrædelser strider mod nærværende konventions bestemmelser.

Under alle forhold skal de tiltalte drage fordel af betryggende garantier med hensyn til domstolsbehandling og forsvar. Disse garantier må ikke være mindre gunstige end de i Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger artikel 105 og følgende artikler fastsatte.

ARTIKEL 51

Ved grove overtrædelser, jævnfør artikel 50, forstås overtrædelser, der indbefatter en af følgende handlinger, såfremt denne begås overfor personer eller ejendom, der beskyttes af konventionen: forsætligt drab, tortur eller umenneskelig behandling, herunder biologiske forsøg, forsætlig påførelse af betydelig lidelse eller alvorlig skade på legeme eller helbred, omfattende ødelæggelser og tilegnelse af ejendom, der ikke retfærdiggøres af den militære nødvendighed, og som udføres på ulovlig og vilkårlig måde.

ARTIKEL 52

Ingen af De Høje Kontraherende Parter kan frigøre sig selv eller en anden kontraherende part for ansvar, som den selv eller en anden kontraherende part har pådraget sig med hensyn til de i den foregående artikel omhandlede overtrædelser.

ARTIKEL 53

På begæring af en af de stridende parter skal der iværksættes en undersøgelse i en form, der fastsættes af de interesserede parter, vedrørende enhver påstået krænkelse af konventionen.

Hvis der ikke er opnået enighed om fremgangsmåden ved undersøgelsen, bør parterne træffe aftale om valg af en voldgiftsmand, som skal bestemme, hvilken fremgangsmåde der skal følges.

Når en krænkelse er fastslået, skal de stridende parter bringe den til ophør og snarest muligt bekæmpe den.

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

ARTIKEL 54

Nærværende konvention er affattet på engelsk og fransk. De to tekster har samme gyldighed.

Det schweiziske forbundsråd skal drage omsorg for udarbejdelsen af officielle oversættelser af konventionen til russisk og spansk.

ARTIKEL 55

Nærværende konvention, som bærer denne dags dato, står indtil den 12. februar 1950 åben for undertegnelse af de magter, der har været repræsenteret ved den konference, som åbnedes i Geneve den 21. april 1949, såvel som af magter, der ikke har været repræsenteret ved nævnte konference, men som har tiltrådt den 10. Haagkonvention af 18. oktober 1907 om anvendelse på søkrigen af grundsætningerne i Genevekonventionen af 1906 eller Genevekonventionerne af 1864, 1906 eller 1929 om forbedring af såredes og syges vilkår ved hære i krig.

ARTIKEL 56

Nærværende konvention skal ratificeres snarest muligt, og ratifikationsdokumenterne skal deponeres i Bern.

Om deponeringen af hvert enkelt ratifikationsdokument skal der optages en protokol, hvoraf en bekræftet kopi ved det schweiziske forbundsråds foranstaltning skal tilstilles alle de magter, der har underskrevet konventionen, eller som har meddelt, at de tiltræder den.

ARTIKEL 57

Nærværende konvention træder i kraft 6 måneder efter deponeringen af mindst 2 ratifikationsdokumenter.

Derefter træder den i kraft for hver enkelt af De Høje Kontraherende Parter 6 måneder efter deponeringen af ratifikationsdokumentet.

ARTIKEL 58

I forholdet mellem De Høje Kontraherende Parter træder nærværende konvention i stedet for den 10. Haagkonvention af 18. oktober 1907 om anvendelse på søkrigen af grundsætningerne i Genevekonventionen af 1906.

ARTIKEL 59

Fra nærværende konventions ikrafttrædelsesdato at regne skal enhver magt, der ikke allerede har underskrevet den, kunne tiltræde den.

ARTIKEL 60

Tiltrædelse skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd og gælder fra 6 måneder efter den dato, på hvilken meddelelsen modtages.

Det schweiziske forbundsråd skal underrette alle de magter, som har underskrevet konventionen, eller om hvis tiltrædelse der er givet meddelelse, om tiltrædelser.

ARTIKEL 61

Hvor en af de i artiklerne 2 og 3 omhandlede situationer foreligger, træder ratifikationer, der er deponeret, og tiltrædelser, hvorom givet meddelelse af de stridende parter før eller efter fjendtlighedernes eller besættelsens begyndelse, øjeblikkelig i kraft. Det schweiziske forbundsråd skal på hurtigste måde give underretning om alle ratifikationsdokumenter eller tiltrædelseserklæringer, der modtages fra en stridende part.

ARTIKEL 62

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal frit kunne opsige nærværende konvention.

Opsigelsen skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd, der skal videresende meddelelsen til alle De Høje Kontraherende Parters regeringer.

Opsigelsen træder i kraft et år efter, at meddelelse herom er afgivet til det schweiziske forbundsråd. En opsigelse, hvorom meddelelse er afgivet på et tidspunkt, da den opsigende magt var indblandet i en strid, træder imidlertid først i kraft, når der er sluttet fred, og når virksomheden i forbindelse med løsladelse og hjemsendelse af de i nærværende konvention beskyttede personer er tilendebragt.

Opsigelsen gælder kun for den opsigende magts vedkommende. Den svækker på ingen måde de forpligtelser, som de stridende parter fortsat skal underkaste sig i kraft af de folkeretlige grundsætninger, således som disse fremgår af de mellem civiliserede folk gældende sædvaner, af menneskelighedens love og af den offentlige morals bydende krav.

ARTIKEL 63

Det schweiziske forbundsråd skal lade nærværende konvention indregistrere i De Forenede Nationers sekretariat. Det schweiziske forbundsråd skal ligeledes underrette De Forenede Nationers sekretariat om alle modtagne ratifikationer, tiltrædelser og opsigelser vedrørende nærværende konvention.

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, der har deponeret deres respektive fuldmagter, underskrevet nærværende konvention.

Udfærdiget i Geneve den 12. august 1949 på engelsk og fransk. Originalen skal deponeres i det schweiziske forbundsarkiv. Det schweiziske forbundsråd skal tilstille enhver af signatarstaterne og de stater, som har tiltrådt konventionen, en bekræftet kopi af denne.

For AFGHANISTAN M. Osman AMIRI

For DEN ALBANSKE J. MALO

FOLKEREPIBLIK

Artikel 10: Den Albanske Folkerepublik kan ikke anerkende en anmodning fra en tilbageholdelsesmagt til en humanitær organisation eller til en neutral stat om at træde i en beskyttelsesmagts sted som værende i orden, medmindre det land, i hvilket de beskyttede personer er statsborgere, har givet sit samtykke.

For ARGENTINA Guillermo A. SPERONI

Argentina har altid indtaget en ledende stilling mellem mange andre nationer i de spørgsmål, der har ligget til grund for vore diskussioner. Jeg undertegner derfor de fire konventioner i min regerings navn og under forbehold af ratifikation med det forbehold, at artikel 3, fælles for alle fire konventioner, skal være den eneste artikel, der med udelukkelse af alle andre skal kunne anvendes i tilfælde af væbnede konflikter, som ikke har en international karakter.

For AUSTRALIEN Norman R. MIGHELL

Med forbehold af ratifikation.

For ØSTRIG WILDMANN

For BELGIEN Maurice BOURQUIN

For DEN BIELORUSSISKE I. KUTEINIKOV

SOCIALISTISKE

SOVJETREPUBLIC

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For BOLIVIA G. MEDEIROS

For BRASILIEN Joao PINTO DA SILVA

General Floriano DE LIMA BRAYNER

For DEN BULGARSKE K. B. SVETLOV

FOLKEREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For CANADA Max H. WERSHOF

For CEYLON V. COOMARASWAMY

For CHILE F. CISTERNAS ORTIZ

For KINA WU Nan-Ju

For COLUMBIA Rafael ROCHA SCHLOSS

For CUBA J. DE LA LUZ LEON

For DANMARK Georg COHN

Paul IPSEN

BAGGE

For ÆGYPTEN A. K. SAFWAT

For ECUADOR Alex. GASTELU

For SPANIEN Luis CALDERON

For AMERIKAS Leland HARRISON

FORENEDE STATER Raymund J. YINGLING

For ABESSINIEN Gachaou ZELLEKE

For FINLAND Reinhold SVENTO

For FRANKRIG JACQUINOT

G. CAHEN-SALVADOR

For GRÆKENLAND M. PESMAZOGLOU

For GUATEMALA A. DUPONT-WILLEMEN

For DEN UNGARSKE Anna KARA

FOLKEREPUBLIK

1. Ifølge Den Ungarske Folkerepubliks regerings opfattelse kan bestemmelserne i artikel 10 i konventionen om sårede og syge, maritimkonventionen og konventionen om krigsfanger og i artikel 11 i konventionen om civile personer vedrørende en

udskiftning af beskyttelsesmagten kun bringes til anvendelse, såfremt regeringen i den stat, hvis statsborgere de beskyttede personer er, ikke længere eksisterer.

2. Den Ungarske Folkerepubliks regering kan ikke godkende bestemmelserne i artikel 11 i konventionen om sårede og syge, maritimkonventionen og konventionen om krigsfanger og i artikel 12 i konventionen om civile personer, ifølge hvilke beskyttelsesmagts kompetence udstrækker sig til fortolkningen af konventionen.

For INDIEN D. B. DESAI

For IRAN A. H. MEYKADEH

For REPUBLIKKEN Sean MACBRIDE

IRLAND

For ISRAEL M. KAHANY

Med det forbehold, at Israel, samtidig med at respektere

ukrænkeligheden af konventionens kendemærker og emblemer, vil

benytte det røde David-skjold på flag, armbind og alt materiel

(herunder hospitalsskibe), der anvendes i sanitetstjenesten.

For ITALIEN Giacinto AURITI

Ettore BAISTROCCHI

For LIBANON MIKAOUI

For LIECHTENSTEIN Comte F. WILCZEK

For LUXEMBOURG J. STURM

For MEXICO Pedro DE ALBA

W. R. CASTRO

For FYRSTENDØMMET M. LOZE

MONACO

For NICARAGUA LIFSCHITZ

ad referendum

For NORGE Rolf ANDERSEN

For NEW ZEALAND G. R. LAKING

For PAKISTAN S. M. A. FARUKI, M. G.

A. H. SHAIKH

For PARAGUAY Conrad FEHR

For NEDERLANDENE J. BOSCH DE ROSENTHAL

For PERU Gonzalo PIZARRO

For DEN PHILIPPINSKE P. SEBASTIAN

REPUBILK

Denne underskrift afgives under forbehold af ratifikation af Philippinerne senat i overensstemmelse med forfatningens bestemmelser.

For POLEN Julian PRZYBOS

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For PORTUGAL G. CALDEIRA COELHO

- a) Artikel 3, fælles for alle fire konventioner:

Da der ikke findes nogen foreliggende definition af vendingen en konflikt, der ikke er af international karakter, og da det ikke, såfremt der med denne vending kun tænkes på borgerkrig, klart er fastslået, på hvilket tidspunkt et væbnet oprør indenfor et land skal betragtes som borgerkrig, forbeholder Portugal sig retten til ikke at bringe bestemmelserne i artikel 3 til anvendelse i alle de territorier, der står under dets overhøjhed i hvilken som helst, del af verden, i det omfang bestemmelserne strider mod portugisisk lov.

- b) Artikel 10 i konventionerne I, II og III og artikel 11 i konvention IV:

Den portugisiske regering anerkender kun ovennævnte artikler med det forbehold, at anmodninger fra tilbageholdelsesmagten til en neutral stat eller til en humanitær organisation om at påtage sig de opgaver, der normalt udføres af beskyttelsesmagter, foretages med samtykke fra og i enighed med regeringen for det land, i hvilket de personer, der skal beskyttes, er statsborgere (oprindelseslande).

For DEN RUMÆNSKE I. DRAGOMIR

FOLKEREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For DET FORENEDE Robert CRAIGIE

KONGERIGE STOR-

BRITANNIEN OG W. H. GARDNER

NORDIRLAND

For PAVESTOLEN Philippe BERNARDINI

For EL SALVADOR R. A. BUSTAMANTE

For SVERIGE Staffan SØDERBLOM

Med forbehold af ratifikation af Hans Majestæt Kongen af Sverige

med Riksdagens godkendelse.

For SCHWEIZ Max PETITPIERRE

Colonel div. DU PASQUIER

H. MEULI

Plinio BOLLA

Ph. ZUTTER

For SYRIEN Omar EL DJABRI

A. GENNAOUI

For CZECHOSLOVAKIET TAUBER

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For TYRKIET Rana TARHAN

For DEN UKRAINISKE Professor

SOCIALISTISKE O. BOGOMOLETZ

SOVJETREPUBLIC

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For UNIONEN AF SOCIA- N. SLAVINE

LISTISKE SOVJET-

REPUBLIKER

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For URUGUAY Conseiller Colonel

Hector J. BLANCO

For VENEZUELA A. POSSE DE RIVAS

For DEN JUGOSLAVISKE Milan RISTIC

FOLKEREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

Genevekonvention af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger.

De undertegnede, befuldmægtigede for de regeringer, der har været repræsenteret ved den diplomatiske konference, som blev afholdt i Geneve fra 21. april til 12. august 1949 med det formål at revidere den i Geneve den 27. juli 1929 afsluttede konvention om behandling af krigsfanger, er blevet enige om følgende:

I DEL

Almindelige bestemmelser.

ARTIKEL 1

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til under alle forhold selv at overholde og at drage omsorg for overholdelsen af nærværende konvention.

ARTIKEL 2

Når bortses fra de bestemmelser, der skal være gældende i fredstid, finder nærværende konvention anvendelse i alle tilfælde, hvor en krig er erklæret, eller hvor der iøvrigt er opstået en væbnet konflikt mellem to eller flere af De Høje Kontraherende Parter, selvom en af disse ikke anerkender, at der består krigstilstand.

Konventionen finder ligeledes anvendelse i alle tilfælde af hel eller delvis besættelse af en af De Høje Kontraherende Parters territorium, selvom en sådan besættelse ikke møder væbnet modstand.

Selvom en af de stridende magter ikke har tiltrådt nærværende konvention, er signatarmagterne bundet af den i deres indbyrdes forhold. De er endvidere bundet af konventionen i forhold til den pågældende magt, hvis denne anerkender konventionen og anvender dens bestemmelser.

ARTIKEL 3

Hvor der på en af De Høje Kontraherende Parters territorium opstår en væbnet konflikt, er enhver af de stridende parter, selvom konflikten ikke er af international karakter, forpligtet til som mindstemål at bringe følgende bestemmelser til anvendelse:

- 1) Personer, der ikke deltager aktivt i fjendtlighederne, herunder sådanne medlemmer af de væbnede styrker, som har nedlagt våbnene, og sådanne personer, der er gjort ukampdygtige som følge af sygdom, sår, tilbageholdelse eller en hvilken som helst anden omstændighed, skal under alle forhold behandles humanitært. De må ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, farve, religion eller overbevisning, køn, fødsel, formueomstændighed eller noget som helst andet lignende forhold.

I dette øjemed er og forbliver følgende handlinger til enhver tid og på ethvert sted forbudt i forhold til ovennævnte personer:

- a) vold mod liv og legeme, i særdeleshed mord under enhver form, lemlæstelse, grusom behandling og tortur;
- b) udtagelse af gidsler;
- c) krænkelse af den personlige værdighed, i særdeleshed ydmygende og nedværdigende behandling;
- d) domme, der ikke er afsagt af en behørigt konstitueret domstol, som yder alle de judicielle garantier, der betragtes som uundværlige af civiliserede folk, og henrettelser, der foretages uden en sådan domstols forudgående afgørelse.
- 2) Sårede og syge skal opsamles og plejes.

Uvildige humanitære organer såsom Den Internationale Røde Kors Komité er berettiget til at tilbyde de stridende parter deres bistand.

Herudover bør de stridende parter tilstræbe indgåelse af særlige overenskomster indeholdende samtlige eller en del af nærværende konventions øvrige bestemmelser.

Anvendelsen af foranstående bestemmelser berører ikke de stridende parters retlige status.

ARTIKEL 4

A. Ved krigsfanger forstås i nærværende konvention personer, der tilhører en af følgende grupper, når de er faldet i fjendens magt:

- 1) medlemmer af en af de stridende parters væbnede styrker, såvel som medlemmer af hjemmeværn eller frivillige korps, der udgør en del af de nævnte væbnede styrker;
- 2) medlemmer af andre hjemmeværn og frivillige korps, herunder organiserede modstandsbevægelser, som tilhører en af de stridende parter, hvad enten de opererer på eller uden for deres eget territorium, og selv om dette territorium er besat, forudsat at disse hjemmeværn eller frivillige korps; herunder organiserede modstandsbevægelser, opfylder følgende betingelser:
 - a) at de står under kommando af en person, der er ansvarlig for sine undergivne,
 - b) at de er i besiddelse af et fast kendetegn, der er synligt på afstand,
 - c) at de bærer våbnene åbenlyst,
 - d) at de udfører deres operationer i overensstemmelse med krigens love og sædvaner;
- 3) medlemmer af regulære væbnede styrker, der adlyder ordrer fra en regering eller en myndighed, som ikke anerkendes af tilbageholdelsesmagten;
- 4) personer der følger de væbnede styrker uden direkte at være medlemmer af disse såsom civile medlemmer af militære luftfartøjers besætninger, krigskorrespondenter, leverandører, medlemmer af arbejdsenheder eller af tjenestegrene, som er ansvarlige for de væbnede styrkers velfærd, forudsat at de er autoriseret af de væbnede styrker, som de følger, og som med dette formål for øje skal forsyne dem med et identitetskort svarende til vedføjede udkast;
- 5) besætninger tilhørende handelsmarinen, herunder skibsførere, lodser og lærlinge og besætninger tilhørende et af de stridende parters civile luftfartøjer, for så vidt de ikke nyder fordel af en gunstigere behandling i medfør af andre folkeretlige bestemmelser;
- 6) indbyggere i et ikke-besat territorium, der, når fjenden nærmer sig, af egen drift griber til våben for at yde modstand mod invasionsstyrkerne uden at have haft tid til at gruppere sig i regulære militære enheder, forudsat at de bærer våbnene åbenlyst og respekterer krigens love og sædvaner.

B. Følgende personer skal ligeledes behandles som krigsfanger under nærværende konvention:

- 1) personer, der tilhører eller har tilhørt det besatte lands væbnede styrker, såfremt besættelsesmagten på grund af sådan troskabspligt anser det for nødvendigt at internere dem, selv om den oprindelig har frigivet dem på et tidspunkt, da fjendtlighederne foregik udenfor det territorium, som den holder besat. Dette gælder i særdeleshed i tilfælde, hvor sådanne personer har gjort et mislykket forsøg på atter at slutte sig til kæmpende, væbnede styrker, som de tilhører, og i tilfælde, hvor de undlader at efterkomme et påbud om at lade sig internere;
- 2) personer tilhørende en af de i nærværende artikel opregnede grupper, som neutrale eller ikke-krigsførende magter har modtaget på deres territorium, og som disse magter efter folkeretlige regler er forpligtet til at internere, uden at foranstående er til hinder for, at disse magter kan vælge at yde dem en gunstigere behandling, og med undtagelse af artiklerne 8, 10, 15, 30, stykke 5, 58 til 67, 92 og 126 samt, hvor de stridende parter har diplomatisk forbindelse med de pågældende neutrale lande eller ikke-krigsførende magter, artiklerne vedrørende beskyttelsesmagten. Hvor sådan diplomatisk forbindelse består, har den af de stridende parter, under hvilken disse personer hører, ret til at udøve en beskyttelsesmagts funktioner overfor dem i overensstemmelse med nærværende konvention, uden at dette er til hinder for udøvelsen af de funktioner, som disse parter normalt udfører i overensstemmelse med diplomatisk og konsular sædvane og traktater.

C. Nærværende artikel berører på ingen måde sanitetspersoners og feltpræsters status som fastsat ved nærværende konventions artikel 33.

ARTIKEL 5

Nærværende konvention finder anvendelse på de i artikel 4 nævnte personer i tidsrummet, fra de er faldet i fjendens magt, til de endeligt frigives og hjemsendes.

Skulle der opstå tvivl om, hvorvidt personer, som har foretaget en krigshandling og er faldet i fjendens hænder, tilhører en af de i artikel 4 opregnede grupper, omfattes sådanne personer af konventionens beskyttelse, indtil deres status er blevet afgjort af en kompetent domstol.

ARTIKEL 6

Udover de overenskomster, der er udtrykkeligt hjemlede i artikel 10, 23, 28, 33, 60, 65, 66, 67, 72, 73, 75, 109, 110, 118, 119, 122 og 132, kan De Høje Kontraherende Parter afslutte andre særlige overenskomster vedrørende ethvert spørgsmål, om hvilket de finder det hensigtsmæssigt at træffe særlig aftale. Ingen særlig overenskomst må dog forringe de ved nærværende konvention fastsatte forhold for krigsfanger eller indskrænke de rettigheder, som konventionen tillægger dem.

Krigsfanger skal i hele det tidsrum, i hvilket de omfattes af konventionen, nyde fordel af sådanne overenskomster, medmindre de nævnte eller senere overenskomster udtrykkeligt bestemmer det modsatte, eller gunstigere foranstaltninger iværksættes til fordel for dem af en af de stridende parter.

ARTIKEL 7

Krigsfanger kan i intet tilfælde helt eller delvist give afkald på de rettigheder, der sikres dem ved nærværende konvention eller eventuelt ved de i foregående artikel omhandlede særlige overenskomster.

ARTIKEL 8

Nærværende konvention bringes til anvendelse i samarbejde med og under kontrol af de beskyttelsesmagter, hvis pligt det er at varetage de stridende parter interesser. I dette øjemed er beskyttelsesmagterne berettiget til, udover deres diplomatiske eller konsulære personel, at udnævne delegerede blandt deres egne eller andre neutrale landes statsborgere. Disse delegerede skal godkendes af den magt, hos hvilken de skal udøve deres virksomhed.

De stridende parter skal i størst muligt omfang lette beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede udførelsen af hvervet.

Beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede må i intet tilfælde gå ud over de grænser, der ved nærværende konvention er fastsat for deres virksomhed. De skal i særdeleshed tage hensyn til de bydende nødvendige krav på sikkerhed fra den stats side, i hvilken de udøver deres virksomhed.

ARTIKEL 9

Nærværende konventions bestemmelser skal ikke være til hinder for den humanitære virksomhed, som Den Internationale Røde Kors Komite eller en hvilken som helst anden uvildig humanitær organisation med de pågældende stridende parter samtykke måtte påtage sig til beskyttelse af og bistand for krigsfanger.

ARTIKEL 10

De Høje Kontraherende Parter kan når som helst aftale at betro de pligter, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, til en international organisation, der frembyder de nødvendige garantier for uvildighed og handlekraft.

Når krigsfanger, der beskyttes af nærværende konvention, af en hvilken som helst grund ikke nyder fordel af eller ophører med at nyde fordel af en beskyttelsesmagts eller en af de i første stykke omhandlede organisationers virksomhed, skal tilbageholdelsesmagten anmode en neutral stat eller en sådan organisation om at påtage sig de opgaver, som i henhold til nærværende konvention udføres af en beskyttelsesmagt, udpeget af de stridende parter.

Hvis beskyttelse ikke kan tilvejebringes på denne måde, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at anmode en humanitær organisation såsom Den Internationale Røde Kors Komite om at overtage de humanitære opgaver, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, eller til med de begrænsninger, der følger af nærværende artikel, at modtage de tilbud om bistand, der fremkommer fra en sådan organisation.

Enhver neutral magt eller enhver organisation, der af den interesserede magt anmodes om eller selv tilbyder at yde sin bistand med dette formål for øje er forpligtet til at handle i bevidstheden om sit ansvar overfor den stridende part, som de personer, der beskyttes af nærværende konvention, tilhører, og skal tilvejebringe tilstrækkelige garantier for sin evne til at påtage sig de omhandlede opgaver og til at udføre dem uvildigt.

Foranstående bestemmelser kan ikke sættes ud af kraft ved særlig overenskomst mellem magter, af hvilke den ene, selvom det kun er midlertidigt, som følge af krigsbegivenheder ikke er i besiddelse af fuld handlefrihed i forhold til den anden magt eller dens allierede, i særdeleshed i tilfælde af en besættelse af hele den førstnævnte stats territorium eller en væsentlig del af dette.

Ordet beskyttelsesmagt indbefatter i nærværende konvention de organisationer, der ifølge nærværende artikel kan træde i stedet for beskyttelsesmagten.

ARTIKEL 11

I tilfælde, hvor beskyttelsesmagterne i de beskyttede personers interesse anser det for tilrådeligt, og i særdeleshed i tilfælde af uenighed mellem de stridende parter angående anvendelsen eller fortolkningen af nærværende konventions bestemmelser, skal beskyttelsesmagterne tilbyde deres bistand med henblik på uoverensstemmelsernes bilæggelse.

I dette øjemed kan enhver af beskyttelsesmagterne enten på opfordring af en af de stridende parter eller af egen drift foreslå parterne et møde, eventuelt på et hensigtsmæssigt valgt neutralt territorium, mellem deres repræsentanter og i særdeleshed mellem de myndigheder, der er ansvarlige for krigsfanger. De stridende parter er forpligtet til at rette sig efter de forslag, som stilles dem med dette formål for øje. Beskyttelsesmagterne kan om fornødent til de stridende parter godkendelse forelægge forslag om, at en person, der tilhører en neutral magt eller er udpeget af Den Internationale Røde Kors Komite, skal indbydes til at deltage i et sådant møde.

II DEL

Almindelige bestemmelser om beskyttelse af krigsfanger.

ARTIKEL 12

Krigsfanger er i den fjendtlige stats og ikke i de enkeltpersoners eller militære enheders magt, der har taget dem til fange. Uanset enkeltpersoners mulige ansvar er tilbageholdelsesmagten ansvarlig for den behandling, der ydes dem.

Krigsfanger må af tilbageholdelsesmagten kun overføres til en magt, som har tiltrådt nærværende konvention, og om hvis vilje og evne til at bringe konventionens bestemmelser i anvendelse tilbageholdelsesmagten har forvissat sig. Når krigsfanger overføres under sådanne omstændigheder, påhviler ansvaret for konventionens overholdelse den magt, der modtager dem, medens de er i dens varetægt.

Skulle sidstnævnte magt i nogen vigtig henseende undlade at overholde konventionens bestemmelser, skal den magt, der har overført krigsfangerne, efter at have modtaget meddelelse herom af beskyttelsesmagten, desuagtet tage effektive forholdsregler med henblik på at bringe sagen i orden eller anmode om tilbageførelse af krigsfangerne. Sådanne anmodninger skal efterkommes.

ARTIKEL 13

Krigsfanger skal til enhver tid behandles human. Enhver uretmæssig handling eller undladelse fra tilbageholdelsesmagtens side, der medfører, at en krigsfange i dens varetægt afgår ved døden, eller at vedkommendes helbred udsættes for alvorlig fare, forbydes og vil blive betraget som et groft brud på nærværende konvention. I særdeleshed må ingen krigsfange underkastes legemlig lemlæstelse eller medicinske eller videnskabelige forsøg af en hvilken som helst art, der ikke er forsvarligt begrundet i læge-, tandlæge- eller hospitalsbehandling af den pågældende fange og udføres i hans interesse.

Ligeledes skal krigsfanger til enhver tid beskyttes, navnlig mod voldshandlinger, skræmmeforanstaltninger, fornærmelser og offentlighedens nyfikenhed.

Repressalier mod krigsfanger forbydes.

ARTIKEL 14

Krigsfanger har under alle forhold krav på, at deres person og ære respekteres.

Kvinder skal behandles med skyldigt hensyn til deres køn og skal i alle tilfælde nyde fordel af en behandling, der er lige så gunstig som den, der ydes mænd.

Krigsfanger bevarer ubeskåret den rets- og handleevne, som de besad på det tidspunkt, da de blev taget til fange. Tilbageholdelsesmagten må ikke indskrænke udøvelsen, være sig indenfor eller udenfor dens eget territorium, af de af sådan evne flydende rettigheder, undtagen i det omfang, hvori disse personers egenskab af krigsfanger kræver det.

ARTIKEL 15

Den magt, der tilbageholder krigsfanger, er forpligtet til vederlagsfrit at drage omsorg for deres underhold og for den lægebehandling, som deres helbredstilstand nødvendiggør.

ARTIKEL 16

Med forbehold af nærværende konventions bestemmelser angående grad og køn samt af enhver fortrinsbehandling, der ydes krigsfanger på grund af helbredstilstand, alder eller faglige kvalifikationer, skal alle sådanne fanger behandles ensartet af tilbageholdelsesmagten. De må ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, nationalitet, religiøs overbevisning eller politisk anskuelse eller noget som helst andet lignende forhold.

III DEL

Fangenskabet.

AFSNIT I

Fangenskabets begyndelse.

ARTIKEL 17

Enhver krigsfange er på forespørgsel alene forpligtet til at opgive efternavn, fornavne og grad, fødselsdato samt militært tjenestenummer eller i mangel heraf tilsvarende oplysninger.

Hvis han forsætligt overtræder denne regel, udsætter han sig for en indskrænkning af de rettigheder, der tilstås fanger af hans grad eller status.

Enhver af de stridende parter er forpligtet til at udstyre alle under den hørende personer, der i givet fald kan blive krigsfanger, med et identitetskort, der udviser indehaverens efternavn, fornavne, grad, militære tjenestenummer eller tilsvarende omstændigheder samt fødselsdato. På identitetskortet kan yderligere anføres indehaverens underskrift og/eller fingeraftryk tillige med alle andre oplysninger, som vedkommende stridende part måtte ønske at tilføje vedrørende personer tilhørende dens væbnede styrker. Såvidt muligt skal kortet måle 6,5 X 10 cm og udstedes i 2 eksemplarer. Identitetskortet skal på forlangende forevises af krigsfangeren, men må i intet tilfælde fratages ham.

Der må aldrig anvendes legemlig eller åndelig tortur eller nogen som helst anden form for tvang overfor krigsfanger, ligegyldigt hvilke oplysninger man derved tilsigter at opnå. Krigsfanger, der nægter at udtale sig, må ikke trues, fornærmes eller udsættes for nogen som helst form for ubehagelig eller ufordelagtig behandling.

Krigsfanger, der på grund af deres legemlige eller mentale tilstand er ude af stand til at redegøre for deres identitet, skal overgives til sanitetstjenesten. Alle til rådighed stående midler skal tages i anvendelse til konstatering af sådanne fangers identitet, jævnfør dog bestemmelserne i foregående stykke.

Afhøring af krigsfanger skal finde sted på et sprog, som de forstår.

ARTIKEL 18

Alle ejendele og genstande beregnet til krigsfangernes eget brug med undtagelse af våben, heste, militær udrustning og militære dokumenter skal forblive i fangernes besiddelse; det samme gælder deres stålhelme, gasmasker og lignende genstande beregnet til personlig beskyttelse. Ejendele og genstande, der anvendes til beklædning eller bespisning af krigsfanger, skal ligeledes forblive i disses besiddelse, selv om sådanne ejendele og genstande hører til deres regulære militære udrustning.

På intet tidspunkt må krigsfanger være uden identitetspapirer. Tilbageholdelsesmagten skal stille sådanne papirer til rådighed for krigsfanger, som ingen har.

Kendetegn på grad og nationalitet, dekorationer og genstande, som overvejende har personlig eller affektionsværdi, må ikke fratages krigsfanger.

Pengebeløb, som krigsfanger har på sig, må kun fratages dem efter ordre af en officer og efter indførelse af beløbets størrelse og nærmere oplysning om ejeren i en særlig protokol og udlevering af en specificeret kvittering, indeholdende læselige oplysninger om den kvitterendes navn, grad og enhed. Beløb i tilbageholdelsesmagtens møntsort, og beløb, der på fangens begæring veksles til sådan møntsort, skal godskrives fangens konto som fastsat i artikel 64.

Tilbageholdelsesmagten må kun fratage krigsfanger værdigenstande af sikkerhedsgrunde; når sådanne genstande inddrages, finder den for beslaglagte pengebeløb gældende fremgangsmåde anvendelse.

Sådanne genstande samt inddragne beløb i enhver anden møntsort end tilbageholdelsesmagtens tages, dersom ejerne ikke har anmodet om konvertering af beløbene, i forvaring af tilbageholdelsesmagten og tilbageleveres i deres oprindelige form krigsfangerne ved fangenskabets afslutning.

ARTIKEL 19

Krigsfanger skal, så snart som muligt efter deres tilfangetagelse, evakueres til lejre i områder, der ligger så langt fra kampzonen, at fangerne er udenfor fare.

Kun krigsfanger, der på grund af sår eller sygdom ville udsætte sig for større fare ved at evakueres end ved at forblive på stedet, må midlertidigt tilbageholdes i et farligt område.

Krigsfanger må ikke unødigt udsættes for fare, medens de afventer evakuering fra en kampzone.

ARTIKEL 20

Evakuering af krigsfanger skal altid gennemføres human og under forhold, der svarer til dem, under hvilke tilbageholdelsesmagtens styrker skifter kvarter.

Tilbageholdelsesmagten skal forsyne krigsfanger, der er under evakuering, med tilstrækkelige mængder føde og drikkevand samt med fornøden beklædning og lægehjælp. Tilbageholdelsesmagten skal træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på at garantere krigsfangernes sikkerhed under evakuering og skal snarest muligt oprette en fortegnelse over evakuerede fanger.

Såfremt krigsfanger under evakuering skal passere gennemgangslejre, skal deres ophold i sådanne lejre være så kortvarigt som muligt.

AFSNIT II

Internering af krigsfanger.

KAPITEL I

Almindelige bemærkninger.

ARTIKEL 21

Tilbageholdelsesmagten er berettiget til at underkaste krigsfanger internering; den er berettiget til at bestemme, at de kun må fjerne sig i en vis afstand fra den lejr, hvor de er interneret, samt, såfremt lejren er indhegnet, til at pålægge dem ikke at forlade det indhegnede område. Med forbehold af nærværende konventions bestemmelser ingående straffe- og disciplinærsanktioner kan krigsfangerne ikke underkastes indespærring, medmindre dette er nødvendigt til sikring af deres helbred, og da kun sålænge de omstændigheder, der nødvendiggør sådan indespærring, fortsat består.

Krigsfanger kan helt eller delvis frigives på æresord eller mod afgivelse af et løfte, for så vidt dette er tilladt efter den magts lovgivning, under hvilken de henhører. Sådanne forholdsregler skal navnlig tages i tilfælde, hvor de kan bidrage til en forbedring af fangernes helbredstilstand. Ingen krigsfange er forpligtet til at lade sig frigive på æresord eller mod afgivelse af et løfte.

Ved fjendtlighedernes udbrud skal enhver af de stridende parter underrette den fjendtlige part om de love og anordninger, der tillader eller forbyder dens statsborgere at lade sig frigive på æresord eller mod afgivelse af et løfte. Krigsfanger, der er sat på fri fod mod afgivelse af æresord eller løfte i overensstemmelse med de således meddelte love og anordninger, er såvel overfor den magt, under hvilken de hører, som overfor den magt, der har taget dem til fange, æresforpligtet til samvittighedsfuldt at opfylde de forpligtelser, de har påtaget sig. I sådanne tilfælde er den magt, under hvilken de hører, forpligtet til hverken at kræve eller modtage nogen tjeneste fra dem, som er uforenelig med det givne æresord eller løfte.

ARTIKEL 22

Krigsfanger kan kun interneres i rum, der er beliggende på landjorden og som opfylder alle hygiejniske og sundhedsmæssige krav. Med undtagelse af særlige tilfælde, hvor dette er forsvarligt begrundet i fangernes egen interesse, kan de ikke interneres i straffeanstalter.

Krigsfanger, der er interneret i usunde områder eller på steder, hvor klimaet er skadeligt for dem, skal snarest muligt overføres til et gunstigere klima.

Tilbageholdelsesmagten skal samle krigsfanger i lejre eller afdelinger af lejre efter nationalitet, sprog og kulturel baggrund, idet disse fanger kun efter eget samtykke må adskilles fra krigsfanger tilhørende de væbnede styrker, i hvilke de gjorde tjeneste på det tidspunkt, da de blev taget til fange.

ARTIKEL 23

Ingen krigsfange kan på noget tidspunkt sendes til eller tilbageholdes i områder, hvor han risikerer at blive udsat for kampzonens ild, lige så lidt som hans nærværelse må anvendes til at unddrage bestemte punkter eller områder fra krigsoperationer.

Der skal stå beskyttelsesrum beregnet på luftbombardement og anden krigsfare til rådighed for krigsfanger i samme omfang som for den stedlige civilbefolkning. Med undtagelse af personer, der deltager i beskyttelsen af deres kvarterer mod fornævnte farer, har fangerne under en alarm lov til snarest muligt at begive sig til beskyttelsesrummene. Enhver anden beskyttelsesforanstaltning, der træffes til fordel for befolkningen, skal også komme dem til gode.

Tilbageholdelsesmagterne skal ved beskyttelsesmagternes mellemkomst meddele de interesserede magter alle nyttige oplysninger om krigsfangelejrenes geografiske beliggenhed.

Når som helst militære hensyn tillader det, skal krigsfangelejre om dagen være afmærket med bogstaverne PW eller PG, anbragt således, at de tydelig kan ses fra luften. De interesserede magter kan dog træffe aftale om enhver anden form for afmærkning. Kun krigsfangelejre må afmærkes som sådanne.

ARTIKEL 24

Gennemgangs- eller kæmningslejre af varig karakter skal udstyres på lignende måde som de i nærværende afsnit beskrevne lejre, og de deri anbragte fanger skal have samme behandling som fanger i andre lejre.

KAPITEL II

Krigsfangers logi, kost og beklædning.

ARTIKEL 25

Krigsfanger skal indkvarteres under forhold, der er lige så gunstige som vilkårene for afdelinger af tilbageholdelsesmagtens styrker, der har kvarter i samme område. I så henseende skal der tages hensyn til fangernes sæder og skikke og forholdene må i intet tilfælde være skadelige for deres helbred.

Foranstående bestemmelser finder i særdeleshed anvendelse på krigsfangers soverum såvel med hensyn til samlet gulvflade og mindste rumlig udstrækning som med hensyn til de almindelige installationer, sengetøj og tæpper.

De lokaler, der tilvejebringes til brug for krigsfanger enkeltvis eller samlet, skal på fyldestgørende måde være beskyttet mod fugt og skal være tilstrækkeligt opvarmet og oplyst, i særdeleshed i tidsrummet mellem mørkets frembrud og lysenes slukning. Der skal træffes sikkerhedsforanstaltninger mod brandfare.

I enhver lejr, hvori der er anbragt både kvindelige og mandlige krigsfanger, skal der stilles særskilte soverum til rådighed for kvinderne.

ARTIKEL 26

De til grund liggende daglige levnedsmiddelrationer skal med hensyn til størrelse, kvalitet og sammensætning være tilstrækkelige til at opretholde en forsvarlig sundhedstilstand blandt krigsfangerne og til at forhindre væggtab eller opståen af mangelsygdomme. Det skal endvidere tages i betragtning, hvilken kost der er sædvanlig for fangerne.

Tilbageholdelsesmagten skal forsyne krigsfanger, der udfører arbejde, med de ekstrarationer, der er påkrævet ved det arbejde, hvormed de beskæftiges.

Der skal leveres krigsfanger drikkevand i tilstrækkelig mængde. Tobaksrygning er tilladt.

Krigsfanger skal såvidt muligt deltage i tilberedelsen af deres måltider; de kan i dette øjemed beskæftiges i køkkenerne. Endvidere skal de have mulighed for selv at tilberede sådanne yderligere levnedsmidler, som de er i besiddelse af.

Passende lokaler skal stilles til rådighed til spisesale og messer.

Kollektive disciplinære foranstaltninger, der berører kosten, forbydes.

ARTIKEL 27

Beklædning, undertøj og fodtøj skal i tilstrækkelige mængder leveres krigsfangerne af tilbageholdelsesmagten, som herved skal tage hensyn til klimaet i den egn, hvor fangerne tilbageholdes. Fjendtlige, væbnede styrkers erobrede uniformer skal, såfremt de egner sig til klimaet, anvendes til beklædning af krigsfanger.

Sædvanlig fornyelse og istandsættelse af ovennævnte genstande sikres af tilbageholdelsesmagten. Ydermere skal krigsfanger, der udfører arbejde, forsynes med passende beklædning, hvor arbejdets art kræver det.

ARTIKEL 28

Der skal i alle lejre indrettes kantiner, hvor krigsfangerne kan skaffe sig levnedsmidler, sæbe, tobak og almindelige varer til daglig brug. Priserne må aldrig overstige de stedlige markedspriser.

Overskud hidrørende fra lejrkantiner skal anvendes til fordel for fangerne; der skal i dette øjemed oprettes et særligt fond. Fangerepræsentanten har ret til at deltage i bestyrelsen af kantine og fondet.

Når en lejr nedlægges, skal det særlige fonds beholdning overgives en international velfærdsorganisation, som skal anvende den til fordel for krigsfanger af samme nationalitet som de, der har bidraget til fondet. I tilfælde af almindelig hjemsendelse beholder tilbageholdelsesmagten det nævnte overskud, med mindre der foreligger modstående aftale mellem de interesserede magter.

KAPITEL III

Hygiejne og lægebehandling.

ARTIKEL 29

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at træffe alle fornødne sanitære foranstaltninger til sikring af renlighed og sundhed i lejrene og til forhindring af epidemier.

Krigsfanger skal dag og nat kunne benytte sig af sanitære indretninger, som opfylder hygiejnens krav, og som til stadighed holdes rene. I alle lejre, i hvilke der er anbragt kvindelige krigsfanger, skal der stilles særskilte indretninger til rådighed for disse.

Bortset fra de bade, herunder brusebade, hvormed lejrene skal være udstyrede, skal krigsfangerne fremdeles forsynes med tilstrækkelige mængder vand og sæbe til personligt toilet og til vask af eget tøj; der skal tilstås dem de fornødne installationer og hjælpemidler og den fornødne tid med henblik herpå.

ARTIKEL 30

Der skal i enhver lejr forefindes en passende udstyret sygeafdeling, hvor krigsfangerne kan erholde fornøden behandling og passende diæt. Lukkede afdelinger skal om fornødent forbeholdes patienter, der lider af smitsomme sygdomme og mentale forstyrrelser.

Krigsfanger, der lider af alvorlige sygdomme, eller hvis tilstand nødvendiggør særlig kur, kirurgiske indgreb eller hospitalsbehandling, skal have adgang til optagelse i enhver militær eller civil sanitær enhed, hvor sådan behandling står til rådighed, selv om det er tanken at hjemsende dem i nær fremtid. Der skal ydes særlige lempelser med henblik på behandling af invalider i særdeleshed blinde, og med henblik på oplæring af disse forinden deres hjemsendelse.

Behandling af krigsfanger skal fortrinsvis udøves af læger, der henhører under samme magt som fangerne og om muligt er af samme nationalitet som disse.

Krigsfanger må ikke hindres i at fremstille sig for lægemyndighederne til undersøgelse. Tilbageholdelsesmyndighederne skal på begæring udstede en officiel attest til enhver fange, som har været underkastet behandling, med angivelse af den pågældendes sygdom eller tilskadekomst samt varigheden og arten af den modtagne behandling. Genpart af denne attest skal fremsendes til Centralkontoret for Krigsfanger.

Omkostninger i forbindelse med behandling, heri indbefattet alle udgifter til indkøb af genstande, som er nødvendige til opretholdelse af en forsvarlig helbredstilstand blandt krigsfanger, særlig proteser, herunder kunstige tænder, samt briller, skal afholdes af tilbageholdelsesmagten.

ARTIKEL 31

Lægetilsyn med krigsfanger skal finde sted mindst een gang om måneden. Det skal omfatte kontrol med og optegnelse af hver enkelt krigsfanges vægt. Formålet hermed skal i særdeleshed være at overvåge den almindelige sundhedstilstand, forplejning og renlighed blandt fangerne samt at konstatere forekommende smitsomme sygdomme, navnlig tuberkulose, malaria og kønssygdomme. I dette øjemed skal de mest effektive metoder tages i anvendelse, for eksempel periodiske masse-røntgenundersøgelser med henblik på tidlig konstatering af tuberkulose.

ARTIKEL 32

Tilbageholdelsesmagten kan pålægge krigsfanger, der, omend ikke tilknyttet deres væbnede styrkers sanitetstjeneste, er læger, tandlæger, sygeplejersker eller sygepassere, at udøve deres sanitære funktioner til fordel for krigsfanger, der henhører under samme magt som de selv. I så tilfælde er de fortsat krigsfanger, men modtager samme behandling som tilsvarende tilbageholdt sanitetspersonel. De er, uanset bestemmelserne i artikel 49 fritaget for alt andet arbejde.

KAPITEL IV

Sanitetspersonel og feltpræster, der tilbageholdes til bistand for krigsfanger.

ARTIKEL 33

Medlemmer af sanitetspersonel og feltpræster er i det tidsrum, i hvilket de tilbageholdes til bistand for krigsfanger, ikke selv at anse som krigsfanger. De nyder dog som mindstemål godt af de fordele og den beskyttelse, der følger af nærværende konvention, og der skal ligeledes tilstås dem alle fornødne lempelser med henblik på at muliggøre lægebehandling af og sjælesorg blandt krigsfanger.

Indenfor rammen af tilbageholdelsesmagtens militære love og anordninger og under ledelse af denne stats kompetente tjenestegrene skal de fortsat i overensstemmelse med deres faglige etik udøve deres sanitære og religiøse funktioner til fordel for krigsfanger, fortrinsvis fanger fra de væbnede styrker, til hvilke de selv hører. De nyder fordel af følgende lempelser ved udøvelsen af deres sanitære eller religiøse funktioner:

- a) Der skal meddeles dem tilladelse til periodisk at besøge krigsfanger, som befinder sig i arbejdsenheder eller hospitaler udenfor lejren. I dette øjemed skal tilbageholdelsesmagten stille de fornødne transportmidler til rådighed.
- b) Den højeste sanitetsofficer i enhver lejr har overfor lejrens militære myndigheder ansvaret for alt vedrørende tilbageholdt sanitetspersonels virksomhed. De stridende parter skal derfor ved fjendtlighedernes udbrud træffe aftale om ligestilling i grad mellem medlemmer af deres sanitetspersonel, herunder personel tilhørende de organisationer, der nævnes i artikel 26 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten. Den højeste sanitetsofficer samt feltpræster har ret til at forhandle direkte med lejrens kompetente myndigheder om alle spørgsmål vedrørende deres opgaver. De nævnte myndigheder skal yde dem alle fornødne lempelser med hensyn til brevveksling vedrørende disse spørgsmål.
- c) Skønt undergivet den indre disciplin i den lejr, i hvilken de tilbageholdes, må medlemmer af sådant personel ikke tvinges til at udføre arbejde, som ikke angår deres sanitære eller religiøse opgaver.

Under fjendtligheder skal de stridende parter træffe aftale om eventuel afløsning af tilbageholdt personel og fastsætte den fremgangsmåde, der skal følges.

Ingen af foranstående bestemmelser fritager tilbageholdelsesmagten for de den fra et sanitært eller religiøst synspunkt påhvilende forpligtelser med hensyn til krigsfanger.

KAPITEL V

Religiøs, intellektuel og legemlig beskæftigelse.

ARTIKEL 34

Krigsfanger er berettiget til i fuld frihed at udøve deres religion, herunder til at deltage i gudstjeneste i overensstemmelse med deres tro, på betingelse af, at de overholder de af de militære myndigheder fastsatte rutinemæssige disciplinærbestemmelser.

Passende lokaler skal stilles til rådighed til afholdelse af gudstjenester.

ARTIKEL 35

Der skal gives feltpræster, der falder i den fjendtlige magts hænder, og som forbliver her eller tilbageholdes til bistand for krigsfanger, tilladelse til at yde sådan bistand samt til frit at øve deres gerning blandt krigsfanger af samme trosbekendelse, alt i overensstemmelse med deres religiøse overbevisning. De skal fordeles mellem de forskellige lejre og arbejdsenheder, hvor der findes krigsfanger, der tilhører samme styrker, taler samme sprog eller udøver samme religion. Der skal tilstås dem de fornødne lempelser, herunder de i artikel 33 omhandlede transportmidler, til lettelse af besøg hos krigsfanger udenfor lejren. De skal bortset fra censur frit kunne brevvexle med de kirkelige myndigheder i tilbageholdelseslandet og med de internationale religiøse organisationer om anliggender i forbindelse med deres religiøse opgaver. Breve og brevkort, som de afsender med dette formål for øje, lægges til det i artikel 71 hjemlede antal.

ARTIKEL 36

Der skal gives krigsfanger, der er præster, men som ikke har forrettet tjeneste som feltpræster ved deres egne styrker, tilladelse til uanset deres trosbekendelse frit at yde medlemmer af deres trossamfund gejstlig bistand. Der skal derfor tilstås dem samme behandling som tilbageholdte feltpræster. De er ikke forpligtet til at udføre andet arbejde.

ARTIKEL 37

Når krigsfanger ikke erholder bistand af en tilbageholdt feltpræst eller af en krigsfange, der er præst indenfor samme trossamfund, skal der på begæring af de interesserede fanger til at beklæde dette embede udnævnes en præst af fangernes eller en lignende trosbekendelse eller i mangel heraf en egnet lægmand, såfremt dette er muligt efter vedkommende trossamfunds lære. Denne udnævnelse, der skal godkendes af tilbageholdelsesmagten, skal finde sted i forståelse med vedkommende fangers trossamfund samt, hvor det er nødvendigt, efter indhentet godkendelse fra de stedlige religiøse myndigheder indenfor samme trosbekendelse. Den således udnævnte person skal overholde alle bestemmelser, der af tilbageholdelsesmagten fastsættes i disciplinens og den militære sikkerheds interesse.

ARTIKEL 38

Under hensyntagen til den enkelte fanges personlige ønsker skal tilbageholdelsesmagten opmuntre krigsfangernes beskæftigelse med åndelige og uddannelsesmæssige interesser, fritidssysse, sport og spil og træffe de fornødne foranstaltninger til sikring af sådan beskæftigelse ved at stille passende lokaler og fornødent udstyr til fangernes rådighed.

Fanger skal have lejlighed til at deltage i legemsøvelser, herunder sport og spil, samt til at opholde sig udendørs. I dette øjemed skal der i alle lejre stilles åbne pladser til rådighed i tilstrækkeligt omfang.

KAPITEL VI

Disciplin.

ARTIKEL 39

Enhver krigsfangelejr skal ledes af en ansvarlig officer tilhørende tilbageholdelsesmagtens regulære væbnede styrker. Denne officer skal være i besiddelse af et eksemplar af nærværende konvention; han skal drage omsorg for, at dens bestemmelser er lejrstaben og bevogtningsmandskabet bekendt, og er under sin regerings ledelse ansvarlig for dens overholdelse.

Andre krigsfanger end officerer har hilsepligt overfor alle tilbageholdelsesmagtens officerer og skal vise disse de ydre tegn på respekt, der hjemles ved de i deres egne styrker gældende bestemmelser.

Krigsfanger, der er officerer, har kun hilsepligt overfor officerer af højere grad i tilbageholdelseslandet; de har dog hilsepligt overfor lejrkommandanten uanset dennes grad.

ARTIKEL 40

Det er tilladt at bære kendetegn på grad og nationalitet såvel som dekorationer.

ARTIKEL 41

I enhver lejr skal ordlyden af nærværende konvention og de sig dertil sluttende tillæg samt indholdet af enhver i medfør af artikel 6 indgået særlig overenskomst på fangernes eget sprog være opslået på steder, hvor alle kan læse dem. Eksemplarer skal på begæring udleveres fanger, der er afskåret fra at gøre sig bekendt med det opslåede eksemplar.

Forskrifter, påbud, meddelelser og bekendtgørelser af enhver art angående krigsfangernes forhold skal bringes til disses kundskab på et sprog, som de forstår. Sådanne forskrifter, påbud og bekendtgørelser skal opslås på den ovenfor beskrevne måde og genparten overgives fangerepræsentanten. Enhver ordre og ethvert påbud rettet til krigsfangerne enkeltvis skal ligeledes afgives på et sprog, som de forstår.

ARTIKEL 42

Anvendelse af våben mod krigsfanger, navnlig sådanne, der er i begreb med at flygte eller forsøger at flygte, må kun finde sted som en sidste udvej. Forud herfor skal der altid gå en efter omstændighederne afpasset advarsel.

KAPITEL VII

Krigsfangers grad.

ARTIKEL 43

Ved fjendtlighedernes udbrud skal de stridende parter meddele hinanden samtlige de i nærværende konventions artikel 4 nævnte personers titel og grad med henblik på at sikre en ensartet behandling af fanger af tilsvarende grad. Senere oprettede titler og grader skal gøres til genstand for tilsvarende meddelelser.

Tilbageholdelsesmagten skal anerkende forfremmelser af krigsfanger, hvorom der er givet behørig underretning af den magt, under hvilken disse fanger hører.

ARTIKEL 44

Officerer og dermed ligestillede fanger skal behandles med det hensyn, der skyldes deres grad og alder.

Med henblik på at sikre betjening af officerslejre skal der anvises et tilstrækkeligt antal andre medlemmer af de samme væbnede styrker, der så vidt muligt skal tale samme sprog. Der skal herved tages hensyn til officerernes og de dermed ligestillede fangers grad. Sådanne ordonnanser er ikke forpligtet til at udføre andet arbejde.

Officerernes eget opsyn med messen skal på enhver måde lettes.

ARTIKEL 45

Krigsfanger, der ikke er officerer eller ligestillet med disse, skal behandles med det hensyn, der skyldes deres grad og alder.

Fangernes eget opsyn med messen skal på enhver måde lettes.

KAPITEL VIII

Overførelse af krigsfanger efter ankomsten til lejren.

ARTIKEL 46

Tilbageholdelsesmagten er ved sine afgørelser om krigsfangers overførelse forpligtet til at tage hensyn til fangernes interesser med særligt henblik på ikke at forøge vanskelighederne i forbindelse med disses hjemsendelse.

Overførelse af krigsfanger skal altid gennemføres hensynsfuldt og under forhold som ikke er mindre gunstige end de, under hvilke tilbageholdelsesmagtens styrker overføres. Der skal altid tages hensyn til de klimatiske betingelser der er sædvanlige for krigsfangerne, og forholdene under overførelsen må i intet tilfælde være skadelige for deres helbred.

Tilbageholdelsesmagten skal under overførelsen med henblik på opretholdelse af en forsvarlig helbredstilstand blandt krigsfangerne forsyne disse med tilstrækkelige mængder levnedsmidler og drikkevand og ligeledes med de fornødne beklædningsgenstande, fyldestgørende beskyttelse mod vejrliget og det fornødne lægetilsyn. Tilbageholdelsesmagten er særlig ved transport til søs eller i luften forpligtet til at træffe fyldestgørende foranstaltninger med henblik på at garantere fangernes sikkerhed under overførelsen samt til forinden deres afrejse at oprette en fuldstændig fortegnelse over alle overførte krigsfanger.

ARTIKEL 47

Syge og sårede krigsfanger må ikke overføres, så længe transporten vil kunne bringe deres helbredelse i fare, medmindre hensynet til deres sikkerhed gør overførelse bydende nødvendig.

Såfremt kampzonen nærmer sig en lejr, må krigsfangerne i den nævnte lejr ikke overføres, medmindre overførelsen kan ske under iagttagelse af fyldestgørende sikkerhedsforanstaltninger, eller det vil udsætte dem for større fare at forblive på stedet end at overføres.

ARTIKEL 48

I tilfælde af overførelse skal krigsfangerne officielt underrettes om afrejsen og om den nye postadresse. Sådanne meddelelser skal gives i så god tid, at de kan pakke deres bagage og underrette deres pårørende.

Der skal meddeles dem tilladelse til at medbringe deres personlige ejendele samt de breve og pakker, der er bestemt for dem. Såfremt transportforholdene gør det nødvendigt, kan vægten af sådan bagage begrænses til, hvad hver fange skønnes at kunne bære, hvilket i intet tilfælde må anslås til mere end 25 kg pr.person.

Breve og pakker, der er adresseret til fangernes tidligere lejr, skal ufortøvet eftersendes. Lejrkommandanten er forpligtet til i forståelse med fangerepræsentanten at tage alle fornødne skridt til sikring af transport såvel af de ejendele, der tilhører fangerne i fællesskab, som af den bagage, de er ude af stand til at medbringe som følge af de begrænsninger, der måtte være pålagt i medfør af stykke 2.

Omkostninger i forbindelse med overførelser afholdes af tilbageholdelsesmagten.

AFSNIT III

Krigsfangers arbejde.

ARTIKEL 49

Tilbageholdelsesmagten er berettiget til at udnytte fysisk egnede krigsfangers arbejdskraft under hensyntagen til fangernes alder, køn, grad og fysiske anlæg og med særligt henblik på at opretholde en forsvarlig legemlig og åndelig sundhedstilstand blandt dem.

Underofficerer, der er krigsfanger, kan kun beordres til at føre opsyn. Såfremt de ikke får ordre hertil, kan de ansøge om andet passende arbejde, der da så vidt muligt skal anvises dem.

Såfremt officerer eller dermed ligestillede personer ansøger om passende arbejde, skal dette så vidt muligt anvises dem, men de må under ingen omstændigheder tvinges til at arbejde.

ARTIKEL 50

Udover arbejde i forbindelse med administration, indretning og vedligeholdelse af lejre kan krigsfanger kun tvinges til at udføre arbejde, der falder ind under en af følgende klasser:

- a) landbrug;
- b) industrier forbundet med produktion eller udvinding af råstoffer; fabriksindustrier med undtagelse af metal- og maskinindustrier samt den kemiske industri; offentlige arbejder og byggeforetagender, som ikke har militær karakter eller militært formål;
- c) befordring og betjening af lagre som ikke har militær karakter eller militært formål;
- d) handel, kunst, håndværk;
- e) husvæsen;
- f) offentlige virksomheder, som ikke har militær karakter eller militært formål.

Krænkes ovenstående bestemmelser, skal der meddeles krigsfanger tilladelse til at udøve deres klageret i overensstemmelse med artikel 78.

ARTIKEL 51

Der skal ydes krigsfanger passende arbejdsvilkår, navnlig for så vidt angår logi, kost, beklædning og udstyr; vilkårene må ikke være ringere end for statsborgere i tilbageholdelseslandet, der er beskæftiget med tilsvarende arbejde; der skal ligeledes tages hensyn til klimaforhold.

Ved udnyttelsen af krigsfangers arbejdskraft er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at drage omsorg for, at landets lovgivning angående arbejderbeskyttelse og ikke mindst bestemmelserne om arbejdernes sikkerhed behørigt finder anvendelse i områder, hvor sådanne fanger beskæftiges.

Krigsfanger skal uddannes, og der skal tages passende skridt til at beskytte dem under arbejdet svarende til de foranstaltninger, der træffes for så vidt angår statsborgere i tilbageholdelseslandet. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 52 kan fanger udsættes for den sædvanlige risiko, som disse civile arbejdere løber.

Arbejdsvilkårene må i intet tilfælde gøres mere byrdefulde ved disciplinære forholdsregler.

ARTIKEL 52

Ingen krigsfange kan, medmindre vedkommende er frivillig, beskæftiges med arbejde af usund eller farlig art.

Der må ikke anvises nogen krigsfange arbejde, der ville blive betragtet som nedværdigende, hvis det var et medlem af tilbageholdelsesmagtens egne styrker, som udførte det.

Fjernelse af miner og lignende er at anse som farligt arbejde.

ARTIKEL 53

Krigsfangers arbejdsdag, heri indbefattet den tid, der medgår til transport til og fra arbejdsstedet, må ikke være overdrevent lang og må i intet tilfælde overstige den tilladte arbejdstid for civile arbejdere i området, som er statsborgere i tilbageholdelseslandet og beskæftiges med samme arbejde.

Krigsfanger er berettiget til at holde en pause på ikke under en time midt på arbejdsdagen. Såfremt arbejdere i tilbageholdelseslandet har krav på en længere pause, gælder det samme krigsfanger. De skal herudover kunne holde fri i 24 på hinanden følgende timer hver uge, fortrinsvis om søndagen eller på hjemlandets hviledag. Endvidere skal der tilstås enhver fange, der har arbejdet i 1 år, ferie i 8 på hinanden følgende dage, hvorunder hans arbejds løn skal komme til udbetaling.

Såfremt en arbejdsform som akkordarbejde tages i anvendelse, må arbejdstiden ikke derved blive overdrevent lang.

ARTIKEL 54

Krigsfangers arbejds løn fastsættes i overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende konventions artikel 62.

Der skal ydes krigsfanger, som kommer til skade i forbindelse med arbejde, eller som pådrager sig en sygdom under eller som følge af arbejdet, den behandling, deres tilstand kræver. Tilbageholdelsesmagten er ydermere forpligtet til at udlevere sådanne krigsfanger en lægeattest, som gør det muligt for dem at fremføre deres krav overfor den magt, under hvilken de henhører, samt til at sende det i artikel 122 omhandlede Centralkontor for krigsfanger genpart heraf.

ARTIKEL 55

Krigsfangers egnethed til at udføre arbejde skal periodisk og mindst een gang om måneden konstateres ved lægeundersøgelser. Undersøgelserne skal særlig tage hensyn til arten af det arbejde, der er pålagt krigsfangerne.

Såfremt en krigsfange mener at være ude af stand til at arbejde, skal der gives ham tilladelse til at fremstille sig for lejrens lægemyndigheder. Lægerne kan anbefale, at de fanger, som efter deres skøn er uegnet til at udføre arbejde, fritages herfor.

ARTIKEL 56

Arbejdsafdelinger skal indrettes og administreres på tilsvarende måde som krigsfangelejr.

Enhver arbejdsafdeling skal forsat kontrolleres og administreres fra en krigsfangelejr. Den pågældende lejrs militære myndigheder og kommandanten er under deres regerings ledelse ansvarlig for, at nærværende konventions bestemmelser overholdes i arbejdsafdelinger.

Lejrkommandanten er forpligtet til at føre en ajourført fortegnelse over de under hans lejr hørende arbejdsafdelinger samt til at overgive fortegnelsen til delegerede for beskyttelsesmagten, Den Internationale Røde Kors Komite eller andre til fordel for krigsfanger virkende organer, som besøger lejren.

ARTIKEL 57

Behandlingen af krigsfanger, der arbejder for privatpersoner, må, selvom de private er ansvarlige for bevogtning og beskyttelse af fangerne, ikke være ringere end den ved nærværende konvention hjemlede. Tilbageholdelsesmagten, de militære myndigheder og kommandanten i den lejr, under hvilken sådanne fanger hører, har det fulde ansvar for sådanne krigsfangers underhold, pleje, behandling og aflønning.

Sådanne krigsfanger har ret til at holde sig i forbindelse med fangerepræsentanteren i de lejre, under hvilke de henhører.

AFSNIT IV

Krigsfangers pengemidler.

ARTIKEL 58

Fra fjendtlighedernes udbrud er tilbageholdelsesmagten i afventen af en herhenhørende aftale med beskyttelsesmagten berettiget til at fastsætte et største beløb for de pengemidler, som fangerne må være i besiddelse af i form af kontanter eller lignende. Ethvert overskydende beløb, som de retmæssigt var i besiddelse af, og som er inddraget eller tilbageholdt, skal godskrives deres konto tilligemed alle af dem deponerede pengebeløb og må ikke uden deres samtykke konverteres til nogen anden møntsort.

Såfremt krigsfanger har tilladelse til at skaffe sig tjenesteydelser eller varer udenfor lejren mod kontant betaling, skal sådanne betalinger foretages af fangen selv eller af lejradministrationen og debiteres vedkommende fangers konti. Tilbageholdelsesmagten skal fastsætte de fornødne regler desangående.

ARTIKEL 59

Kontante beløb i tilbageholdelsesmagtens møntsort, der i overensstemmelse med artikel 18 fratages krigsfanger ved deres tilfangetagelse, skal godskrives deres respektive konti i overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende konventions artikel 64.

De beløb i tilbageholdelsesmagtens møntsort, der fremkommer ved konvertering fra andre møntsorter af summer, som er frataget krigsfangerne på det nævnte tidspunkt, skal ligeledes godskrives de enkelte konti.

ARTIKEL 60

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at yde alle krigsfanger et månedligt forskud på løn, hvis størrelse fastsættes ved konvertering af følgende beløb til den nævnte magts møntsort.

Gruppe I: Fanger under sergenter: 8 schweizerfrancs.

- II: Sergenter og andre underofficerer eller dermed ligestillede fanger: 12 schweizerfrancs.
- III: Officerer af lavere grad end major eller dermed ligestillede fanger: 50 schweizerfrancs.
- IV: Majorer, oberstløjtnanter, oberster eller dermed ligestillede fanger: 60 schweizerfrancs.
- V: Generaler eller dermed ligestillede krigsfanger: 75 schweizerfrancs.

De interesserede stridende parter kan dog ved særlig overenskomst ændre størrelsen af de lønforskud, der tilkommer fanger indenfor førnævnte grupper.

Såfremt de i stk. 1 angivne beløb ville være urimelig høje i sammenligning med det sold, der udbetales tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker, eller ligegyldigt af hvilken grund ville sætte tilbageholdelsesmagten i alvorlig forlegenhed, er tilbageholdelsesmagten fremdeles i afventen af en særlig overenskomst med den magt, under hvilken fangerne henhører, om ændring af de ovenfor angivne beløb:

- a) forpligtet til fortsat at godskrive fangernes konti med de i stykke 1. angivne beløb;
- b) berettiget til midlertidigt at begrænse det beløb, der af disse lønforskud udbetales krigsfanger til eget brug, til en rimelig sum, som dog for så vidt angår gruppe I aldrig må være lavere end det beløb, tilbageholdelsesmagten yder medlemmerne af dens egne væbnede styrker.

Grundene til enhver begrænsning skal ufortøvet meddeles beskyttelsesmagten.

ARTIKEL 61

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at supplere krigsfangernes løn med beløb, som den magt, under hvilken fangerne henhører, måtte sende disse. Dette gælder dog kun under forudsætning af, at de beløb, der skal udbetales, er de samme for alle fanger indenfor samme gruppe, at de ydes alle under den nævnte magt henhørende fanger indenfor gruppen, og at de snarest indføres på de enkelte fangers konti i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 64. Sådanne tillæg til lønnen fritager ikke tilbageholdelsesmagten for nogen af nærværende konvention følgende forpligtelse.

ARTIKEL 62

Tilbageholdelsesmyndighederne er forpligtet til at aflønne krigsfanger efter en rimelig løntarif. Tariffen fastsættes af de nævnte myndigheder, men må på intet tidspunkt være lavere end 1/4 schweizerfranc for en fuld arbejdsdag. Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til ved beskyttelsesmagtens mellemkomst at underrette krigsfangerne samt den magt, under hvilken de henhører, om, hvilken dagløntarif den har fastsat.

Tilbageholdelsesmyndighederne er ligeledes forpligtet til at udbetale arbejds løn til krigsfanger, der har til fast opgave at udføre særlige opgaver eller helt eller delvist kvalificeret arbejde i forbindelse med administration, indretning eller vedligeholdelse af lejre. Det samme gælder fanger, der er beordret til at løse gejstlige eller sanitære opgaver til fordel for deres kammerater.

Fangerepræsentantens, hans eventuelle rådgiveres og hans medhjælperes arbejds løn afholdes af det fond, der fremkommer ved kantinens overskud. Størrelsen af denne arbejds løn skal fastsættes af fangerepræsentanten og godkendes af lejrkommandanten. Såfremt et sådant fond ikke forefindes, er tilbageholdelsesmyndighederne forpligtet til at betale disse fanger efter en rimelig arbejds løntarif.

ARTIKEL 63

Der skal gives krigsfanger tilladelse til at modtage penge, der overføres til dem enkeltvis eller kollektivt.

Enhver krigsfange skal kunne trække på den for ham i henhold til den følgende artikel oprettede konto indenfor de grænser, der fastsættes af tilbageholdelsesmagten, som skal foretage de udbetalinger, der ønskes. Med forbehold af finansielle eller monetære restriktioner, som tilbageholdelsesmagten tillægger afgørende betydning, er krigsfanger ligeledes berettiget til at lade penge udbetale i udlandet. I så tilfælde kommer udbetalinger til personer, der er afhængige af krigsfangerne, i første række.

I alle tilfælde kan fanger med samtykke fra den magt, under hvilken de henhører, lade penge udbetale i deres eget land som følger: Tilbageholdelsesmagten sender gennem beskyttelsesmagten nævnte magt en meddelelse indeholdende alle fornødne nærmere oplysninger vedrørende krigsfangerne, de begunstigede og størrelsen af de pengebeløb, der skal udbetales, angivet i tilbageholdelsesmagtens møntsort. Den nævnte meddelelse underskrives af fangerne og paraferes af lejrkommandanten. Tilbageholdelsesmagten debiterer fangernes konti med et tilsvarende beløb; de således debiterede summer, godskrives af tilbageholdelsesmagten den magt, under hvilken fangerne henhører.

Ved anvendelsen af foranstående bestemmelser vil tilbageholdelsesmagten med fordel kunne rådføre sig med reglementsudkastet i tillæg V til nærværende konvention.

ARTIKEL 64

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til for hver enkelt krigsfange at føre en konto, der i det mindste skal udvise

- 1) beløb, krigsfangeren har til gode, eller som han har modtaget som forskud på løn, som arbejds løn eller fra en hvilken som helst anden kilde; pengebeløb frataget ham i tilbageholdelsesmagtens møntsort, beløb, der er frataget ham og på hans begæring konverteret til den nævnte magts møntsort;
- 2) udbetalinger til fangeren i kontante beløb eller under enhver anden lignende form; udbetalinger foretaget på hans vegne og efter hans begæring; beløb overført i medfør af artikel 63, stykke 3.

ARTIKEL 65

Enhver postering på en krigsfanges konto skal forsynes med underskrift eller for bogstaver af ham eller af fangerepræsentanten på hans vegne.

Der skal til enhver tid ydes krigsfanger rimelige lettelser med henblik på deres adgang til at efterse og erholde udskrift af deres konti, hvilke ligeledes kan kontrolleres af beskyttelsesmagternes repræsentanter, når disse besøger lejren.

Når krigsfanger overføres fra en lejr til en anden, følges de af deres personlige konti. I tilfælde af overførelse fra en tilbageholdelsesmagt til en anden følges fangerne af de dem tilhørende pengebeløb, som ikke foreligger i tilbageholdelsesmagtens møntsort. Der skal udleveres dem attester vedrørende andre pengebeløb, som er godskrevet deres konti.

De interesserede stridende parter kan træffe aftale om med faste mellemrum gennem beskyttelsesmagten at underrette hinanden om størrelsen af de på krigsfangernes konti indestående beløb.

ARTIKEL 66

Ved fangenskabets ophør i form af krigsfangens løsladelse eller hjemsendelse er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at udlevere ham en erklæring underskrevet af de dertil beføjede embedsmænd i nævnte land og udvisende den ham da tilkommende kreditsaldo. Tilbageholdelsesmagten skal ligeledes gennem beskyttelsesmagten sende krigsfangens regering fortegnelser, indeholdende alle herhenhørende nærmere oplysninger om alle krigsfanger, hvis fangenskab er ophørt ved hjemsendelse, løsladelse, flugt, dødsfald eller på anden måde og udvisende størrelsen af deres kreditsaldi. Sådanne fortegnelser skal på hvert ark bekræftes af en dertil beføjet repræsentant for tilbageholdelsesmagten.

Enhver af ovenstående bestemmelser kan ændres efter fælles overenskomst mellem 2 stridende parter.

Den magt, under hvilken krigsfangeren henhører, er forpligtet til ved fangenskabets ophør at regulere enhver ham hos tilbageholdelsesmagten tilkommende kreditsaldo.

ARTIKEL 67

Forskud på løn, der er udbetalt krigsfangerne i overensstemmelse med artikel 60, er at anse som ydet på den magts vegne, under hvilken fangerne henhører. Sådanne lønforskud såvel som alle udbetalinger foretaget af den nævnte magt i henhold til artikel 63, stykke 3, samt artikel 68 skal gøres til genstand for overenskomster mellem de interesserede magter ved fjendtlighedernes ophør.

ARTIKEL 68

Ethvert krav fra en fanges side på skadesløsholdelse i anledning af tilskadecomst eller anden invaliditet opstået som følge af arbejde, skal gennem beskyttelsesmagten henvises til den magt, under hvilken han henhører. I overensstemmelse med artikel 54 skal tilbageholdelsesmagten i alle tilfælde forsyne vedkommende krigsfange med en erklæring, der udviser beskadigelsens eller invaliditetens art, de omstændigheder, hvorunder den er opstået, og nærmere oplysninger om læge- eller hospitalsbehandling, der er ydet i denne anledning. Denne erklæring skal underskrives af en af tilbageholdelsesmagtens ansvarlige embedsmænd og de lægelige oplysninger bekræftes af en læge.

Ethvert krav fra en krigsfanges side på skadesløsholdelse for tab af personlige ejendele, pengebeløb eller værdigenstande, der er beslaglagt af tilbageholdelsesmagten i medfør af artikel 18, og som ikke er til stede ved hans hjemsendelse, eller for tab, angiveligt foranlediget ved fejl fra tilbageholdelsesmagtens eller en af dennes repræsentanternes side, skal ligeledes henvises til den magt, under hvilken han henhører. Alle sådanne personlige ejendele, for hvilke krigsfangerne har brug under fangenskab, skal dog fornyes på tilbageholdelsesmagtens bekostning. Tilbageholdelsesmagten skal i alle tilfælde forsyne krigsfangeren med en af en ansvarlig embedsmand underskrevet erklæring, indeholdende samtlige foreliggende oplysninger om grundene til, at sådanne ejendele, pengebeløb eller værdigenstande ikke er tilbagegivet ham. Genpart af denne erklæring skal gennem det i artikel 123 omhandlede Centralkontor for Krigsfanger fremsendes til den magt, under hvilken han henhører.

AFSNIT V

Krigsfangers forbindelse med omverdenen.

ARTIKEL 69

Umiddelbart efter at krigsfangerne er faldet i tilbageholdelsesmagtens hænder, skal denne stat gennem beskyttelsesmagten underrette dem og de magter, under hvilke de henhører, om, hvilke forholdsregler der er taget til gennemførelse af bestemmelserne i nærværende afsnit. Den er ligeledes forpligtet til at underrette de interesserede parter om alle senere ændringer i sådanne foranstaltninger.

ARTIKEL 70

Der skal åbnes mulighed for, at enhver krigsfange umiddelbart efter sin tilfangetagelse eller højst 1 uge efter sin ankomst til en lejr, selv om dette er en gennemgangslejr, og ligeledes i tilfælde af sygdom eller overførelse til et hospital eller en anden lejr direkte kan sende sin familie samt det i artikel 123 omhandlede Centralkontor for krigsfanger et kort, om muligt svarende til det i nærværende konvention vedføjede udkast, hvori han kan underrette sine slægtninge om sin tilfangetagelse, adresse og helbredstilstand. De nævnte kort skal fremsendes snarest muligt og må ikke på nogen måde forsinkes.

ARTIKEL 71

Der skal gives krigsfanger tilladelse til at afsende og modtage breve og brevkort. Såfremt tilbageholdelsesmagten skønner det nødvendigt at begrænse det antal breve og brevkort, der må afsendes af hver krigsfange, kan antallet ikke sættes lavere end 2 breve og 4 brevkort om måneden, heri ikke indregnet de i artikel 70 omhandlede tilfangetagelseskort. Disse breve og brevkort skal så nøje som muligt svare til de udkast, der er vedføjede nærværende konvention. Yderligere begrænsninger kan kun indføres, såfremt tilbageholdelsesmagten er overbevist om, at dette ville være i vedkommende krigsfanges interesse, idet tilbageholdelsesmagten ikke ser sig i stand til at skaffe tilstrækkelig mange kvalificerede sprogkyndige til bestridelsen af den fornødne censur. Dersom det viser sig nødvendigt at indskrænke korrespondance til krigsfanger, kan dette kun påbydes af den magt, under hvilken fangerne henhører, eventuelt efter begæring af tilbageholdelsesmagten. Sådanne breve og brevkort skal fremsendes på den hurtigste måde, der står til tilbageholdelsesmagtens rådighed; de må ikke forsinkes eller tilbageholdes af disciplinære grunde.

Krigsfanger, der gennem lang tid ikke har hørt fra deres pårørende eller ikke har mulighed for ad de normale veje at afsende eller modtage meddelelser fra disse, samt fanger, der befinder sig i betydelig afstand fra deres hjem, skal kunne afsende telegrammer, således at taksterne modregnes i krigsfangerens konti hos tilbageholdelsesmagten eller betales i den til deres rådighed stående valuta. Denne bestemmelse kommer dem ligeledes til gode i hastende tilfælde.

Krigsfangers korrespondance skal som almindelig regel føres på deres eget sprog. De stridende parter kan tillade brevveksling på andre sprog.

Sække, der indeholder krigsfangepost, skal være omhyggeligt forsejlet, forsynet med mærkesedler, der tydeligt angiver indholdet, og adresseret til bestemmelsesstedets postkontorer.

ARTIKEL 72

Der skal meddeles krigsfanger tilladelse til pr. post eller på enhver anden måde at modtage individuelle eller kollektive forsendelser, i særdeleshed forsendelser indeholdende levnedsmidler, klæder, medicinalvarer samt genstande, som dækker deres behov i henseende til religionsudøvelse, studier eller fritidsbeskæftigelse, herunder bøger, genstande, der tjener til opbyggelse, videnskabeligt materiale, skriftlige eksamensopgaver, musikinstrumenter, sportsudstyr og materiale, som gør det muligt for krigsfanger at fortsætte deres studier eller deres kulturelle virksomhed.

Sådanne forsendelser fritager på ingen måde tilbageholdelsesmagten for de den i medfør af nærværende konvention påhvilende forpligtelser.

Forsendelserne kan kun begrænses, såfremt forslag herom i fangerens egen interesse fremsættes af beskyttelsesmagten eller, hvor der foreligger et ekstraordinært pres på samfærdselsmidler eller forbindelseslinier, af Den Internationale Røde Kors Komite eller ethvert andet til bistand for fangerne virkende organ, i dette sidste tilfælde dog kun for så vidt angår disse organers egne forsendelser.

Betingelserne for fremsendelse af individuelle pakker og kollektive forsendelser skal om fornødent gøres til genstand for særlige overenskomster mellem de interesserede magter, som i intet tilfælde må forsinke modtagelse af hjælpeforsendelser. Pakker med

beklædningsgenstande eller levnedsmidler må ikke indeholde bøger. Forsyninger bestående af medicinalvarer skal som regel forsendes i kollektive pakker.

ARTIKEL 73

I mangel af særlige overenskomster mellem de interesserede magter angående betingelserne for modtagelse og fordeling af kollektive hjælpeforsendelser skal det nærværende konvention vedføjede reglement om kollektive forsendelser bringes til anvendelse.

De ovenfor omtalte særlige overenskomster kan i intet tilfælde medføre indskrænkninger i fangerepræsentanternes ret til at overtage kollektive hjælpeforsendelser, der er bestemt for krigsfanger, eller deres ret til at fordele disse og til at råde over dem i fangernes interesse.

Sådanne overenskomster må ej heller indskrænke den ret, der tilkommer repræsentanter for beskyttelsesmagten, Den Internationale Røde Kors komite eller ethvert andet organ, der yder krigsfanger bistand, og som er ansvarligt for transport af kollektive forsendelser, til at overvåge disses fordeling blandt modtagerne.

ARTIKEL 74

Alle hjælpeforsendelser, der er bestemt for krigsfanger, er fritaget for import-, told- og andre afgifter.

Korrespondance, hjælpeforsendelser og pengeoverførelser, der er bestemt for krigsfanger eller af fanger er afsendt med posten, være sig direkte eller gennem det i artikel 122 omhandlede oplysningskontor og det i artikel 123 omhandlede Centralkontor for Krigsfanger, er fritaget for alle postafgifter såvel i oprindelses- og bestemmelseslandet som i gennemgangslandene.

Dersom hjælpeforsendelser, der er bestemt for krigsfanger, ikke kan fremsendes gennem postvæsenet på grund af deres vægt eller af anden årsag, skal omkostningerne ved befordring i alle områder, der kontrolleres af tilbageholdelsesmagten, afholdes af denne. De andre magter, der har tiltrådt konventionen, skal afholde transportomkostningerne indenfor deres respektive områder.

I mangel af særlige overenskomster mellem de interesserede parter skal de omkostninger i forbindelse med sådanne forsendelsers befordring, der ikke er fritaget for afgift i medfør af ovenstående, afholdes af afsenderne.

De Høje Kontraherende Parter skal bestræbe sig for så vidt muligt at nedsætte taksterne for telegrammer, der afsendes af eller til krigsfanger.

ARTIKEL 75

Skulle krigsoperationer forhindre de interesserede magter i at overholde deres forpligtelser med hensyn tilsikring af befordringen af de i artiklerne 70, 71, 72 og 77 nævnte forsendelser, kan de interesserede beskyttelsesmagter, Den Internationale Røde Kors Komite eller ethvert andet af de stridende parter behørigt godkendt organisation påtage sig at sikre en hensigtsmæssig befordring af sådanne forsendelser (jernbanevogne, motorkøretøjer, skibe eller flyvemaskiner o.s.v.). I dette øjemed skal De Høje Kontraherende Parter bestræbe sig for at tilvejebringe sådanne transportmidler samt for at muliggøre disses benyttelse, navnlig ved i fornødent omfang at give frit lejde.

Sådanne transportmidler kan også benyttes til befordring af:

- a) breve, lister og beretninger, der udveksles mellem det i artikel 123 nævnte Centraloplysningskontor og de i artikel 122 nævnte nationale kontorer;
- b) breve og beretninger vedrørende krigsfanger, der af beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite eller ethvert andet til bistand for fangerne virkende organ udveksles med egne delegerede eller stridende parter.

Disse bestemmelser begrænser på ingen måde en stridende parts ret til hvis den foretrækker det, at tilvejebringe andre transportmidler eller til at give sådanne befordringsmidler frit lejde efter fælles overenskomst.

I mangel af særlige overenskomster skal udgifter foranlediget ved benyttelse af sådanne transportmidler fordeles forholdsmæssigt mellem sådanne stridende parter, hvis statsborgere drager fordel heraf.

ARTIKEL 76

Censurering af breve bestemt for eller afsendt af krigsfanger skal foretages så hurtigt som muligt. Breve må kun censureres af afsender- og modtagerstaten og kun een gang af hver af disse.

Undersøgelse af forsendelser bestemt for krigsfanger må ikke foregå under sådanne forhold, at de deri indeholdte varer udsættes for forringelse; medmindre det drejer sig om skriftligt eller trykt materiale, skal undersøgelsen finde sted i adressatens eller en af ham udpeget medfanges nærværelse. Udlevering af individuelle eller kollektive forsendelser til krigsfanger må ikke forsinkes under påskud af censurvanskeligheder.

Forbud mod brevveksling, der af militære eller politiske grunde udstedes af de stridende parter, må kun være midlertidige og skal være så kortvarige som muligt.

ARTIKEL 77

Videresendelse gennem beskyttelsesmagten eller det i artikel 123 omhandlede Centralkontor for Krigsfanger af akter, papirer eller dokumenter bestemt for eller afsendt af krigsfanger, navnlig fuldmagter og testamenter, skal på enhver måde lettes af tilbageholdelsesmagterne.

Disse skal i alle tilfælde lette krigsfanger udarbejdelsen og udfærdigelsen af sådanne dokumenter; i særdeleshed skal de tillade dem at rådføre sig med en sagfører samt tage de fornødne forholdsregler til legalisering af underskriften.

AFSNIT VI

Krigsfangers forbindelse med myndighederne.

KAPITEL I

Krigsfangers klager angående vilkårene under fangenskabet.

ARTIKEL 78

Krigsfanger har ret til at meddele de militære myndigheder, i hvis magt de befinder sig, deres ønsker med hensyn til de vilkår, som de er undergivet under fangenskabet.

De har ligeledes en ubegrænset ret til, være sig gennem deres fangerepræsentant eller, såfremt de anser det for nødvendigt, direkte at rette henvendelse til beskyttelsesmagternes repræsentanter for at henlede disses opmærksomhed på ethvert punkt med hensyn til vilkårene under fangenskabet, angående hvilket de har klager at fremføre.

Disse ønsker og klager kan ikke begrænses eller betragtes som en del af det i artikel 71 nævnte antal breve. De skal omgående videresendes. Selvom de befindes at være ubegrundede, kan de ikke give anledning til nogen som helst afstraffelse.

Fangerepræsentanter er berettiget til at sende beskyttelsesmagternes repræsentanter periodiske beretninger om tilstanden i lejrene og krigsfangernes behov.

KAPITEL II

Krigsfangerepræsentanter.

ARTIKEL 79

På ethvert sted, hvor der befinder sig krigsfanger, dog ikke, hvor der opholder sig officerer, skal fangerne frit ved hemmelig afstemning hver 6. måned og ligeledes i tilfælde af ledige poster vælge fangerepræsentanter, der skal have til opgave at repræsentere dem overfor de militære myndigheder, beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komité og enhver anden organisation, som bistår dem. Fangerepræsentanter kan genvælges.

I lejre for officerer og dermed ligestillede personer og i blandede lejre skal den højeste officer blandt krigsfangerne anerkendes som lejrens fangerepræsentant. I officerslejre skal han bistås af en eller flere rådgivere, valgt af officererne; i blandede lejre skal hans medhjælpere selv være og vælges af krigsfanger, som ikke er officerer.

Krigsfanger af officersrang af samme nationalitet skal anbringes i arbejdslejre for krigsfanger, hvor de skal have til opgave at udføre de hverv i forbindelse med lejradministrationen, for hvilke krigsfangerne er ansvarlige. Sådanne officerer kan ifølge nærværende artikels stykke 1 vælges til repræsentanter for fangerne. I så tilfælde vælges repræsentanternes medhjælpere blandt de krigsfanger, som ikke er officerer.

Enhver valgt repræsentant skal godkendes af tilbageholdelsesmagten, forinden han er berettiget til at overtage sine hverv. Når tilbageholdelsesmagten afslår at godkende en krigsfange, der er valgt af sine medfanger, skal den underrette beskyttelsesmagten om grunden til afslaget.

I alle tilfælde skal fangernes repræsentant være af samme nationalitet, tale samme sprog og tilhøre samme kulturelle gruppe som de krigsfanger, han repræsenterer. Krigsfanger, der fordeler sig i forskellige afdelinger af en lejr i overensstemmelse med statsborgerforhold, sprog og kulturel baggrund, skal for hver afdelings vedkommende være repræsenteret ved deres egen fangerepræsentant som bestemt i de foregående stykker.

ARTIKEL 80

Fangerepræsentanter skal fremme krigsfangernes legemlige, åndelige og intellektuelle vel.

I tilfælde, hvor fangerne beslutter indbyrdes at indføre en ordning vedrørende gensidig bistand, falder en sådan organisation i særdeleshed inden for fangerepræsentantens arbejdsområde udover de særlige opgaver, der pålægges ham i henhold til andre bestemmelser i nærværende konvention.

Fangerepræsentanter kan ikke blot på grund af deres stilling drages til ansvar for nogen som helst overtrædelse, der begås af krigsfanger.

ARTIKEL 81

Det må ikke pålægges fangerepræsentanter at udføre nogen form for arbejde, såfremt udførelsen af deres opgaver derved gøres vanskeligere.

Fangerepræsentanter kan blandt fangerne udnævne sådanne medhjælpere, som de behøver. Der skal ydes dem alle materielle lettelser i forbindelse med en sådan begrænset bevægelsesfrihed, som er nødvendig til udførelsen af deres hverv (tilsyn med arbejdsafdelinger, modtagelse af forsyninger o.s.v.).

Der skal gives fangerepræsentanter tilladelse til at besøge områder, hvor krigsfanger tilbageholdes, og enhver krigsfange skal frit kunne rådføre sig med sin fangerepræsentant.

Der skal ligeledes tilstås fangerepræsentanterne alle lettelser med hensyn til post- og telegrafforbindelsen med tilbageholdelsesmyndighederne, beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite og deres delegerede, de blandede sanitetsudvalg samt de organer, der yder krigsfanger bistand. Arbejdsafdelinger nyder de samme lettelser med hensyn til forbindelsen med hovedlejrens fangerepræsentanter. Sådant forbindelse må ikke indskrænkes og ej heller betragtes som udgørende en del af den i artikel 71 nævnte kvota.

Der skal gives fangerepræsentanter, som overføres, et rimeligt tidsrum til at gøre deres efterfølgere bekendt med løbende sager.

I tilfælde af afskedigelse skal grundene hertil meddeles til beskyttelsesmagten.

KAPITEL III

Straffe- og disciplinære sanktioner.

I. almindelige bestemmelser.

ARTIKEL 82

En krigsfange er underkastet de for tilbageholdelsesmagts væbnede styrker gældende love, anordninger og bekendtgørelser. Tilbageholdelsesmagten er berettiget til at tage retlige eller disciplinære forholdsregler med hensyn til enhver overtrædelse, der begås af en krigsfange i strid med sådanne love, anordninger og bekendtgørelser. Det skal dog ikke være tilladt at gennemføre forfølgning eller anvende straf, der strider mod nærværende kapitels bestemmelser.

Såfremt nogen af tilbageholdelsesmagten gennemført lov, anordning eller bekendtgørelse betegner visse handlinger som strafbare, når de begås af en krigsfange, medens de samme handlinger ikke er strafbare, når de begås af et medlem af tilbageholdelsesmagts væbnede styrker, kan sådanne handlinger kun medføre disciplinærstraffe.

ARTIKEL 83

Tilbageholdelsesmagten skal sikre, at de kompetente myndigheder udviser den højeste grad af lemfældighed ved afgørelsen af, om en overtrædelse skal straffes disciplinært eller efter straffelovsbestemmelser, og at de, hvor det overhovedet er muligt, anvender disciplinære forholdsregler fremfor retsforfølgning.

ARTIKEL 84

En krigsfange kan alene stilles for en militær domstol, medmindre allerede bestående love i tilbageholdelseslandet udtrykkeligt tillægger de civile domstole domsmyndighed over et medlem af tilbageholdelsesmagts væbnede styrker med hensyn til den særlige forseelse, for hvilken krigsfangen tiltales.

En krigsfange kan under ingen omstændigheder stilles for nogen domstol, som ikke frembyder de almindeligt anerkendte nødvendige garantier for uafhængighed og upartiskhed; herunder falder navnlig domstole, der ikke yder tiltalte de i artikel 105 omhandlede rettigheder og midler til forsvar.

ARTIKEL 85

Krigsfanger, mod hvem der i henhold til tilbageholdelsesmagts love rettes forfølgning i anledning af handlinger begået før tilfangetagelsen, skal, selvom de dømmes, fortsat nyde godt af nærværende konventions bestemmelser.

ARTIKEL 86

Ingen krigsfange kan straffes mere end een gang for samme handling eller på grundlag af samme anklage.

ARTIKEL 87

Tilbageholdelsesmagts militære myndigheder og domstole kan ikke idømme krigsfanger andre straffe end sådanne, der hjemles med hensyn til medlemmer af nævnte magts væbnede styrker, som har begået de samme handlinger.

Tilbageholdelsesmagts domstole eller myndigheder bør ved straffens fastsættelse i videst mulig udstrækning tage i betragtning, at tiltalte ikke er statsborger i tilbageholdelsesstaten og derfor ikke bundet af nogen troskabspligt, og at han befinder sig i dens magt som følge af forhold, der ikke beror på hans vilje. De nævnte domstole og myndigheder skal frit kunne nedsætte den straf,

der er foreskrevet for den overtrædelse, for hvilken krigsfangen er tiltalt, og er derfor ikke forpligtet til at overholde den foreskrevne minimumsstraf.

Kollektiv straf for individuelle handlinger, legemlige afstraffelser, indespærring i rum uden dagslys og i det hele enhver form for tortur eller grusomhed er forbudt.

Tilbageholdelsesmagten kan ikke berøve nogen krigsfange dennes rang eller forhindre, at vedkommende bærer sine distinktioner.

ARTIKEL 88

Officerer, underofficerer og menige, der som krigsfanger afsoner en disciplinærstraf eller en straf fastsat ved dom, kan ikke undergives strengere behandling end den, der finder anvendelse overfor personer af tilsvarende rang tilhørende tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker, som er ifaldet samme straf.

En kvindelig krigsfange kan ikke idømmes strengere straf eller under strafafsoning behandles strengere end et kvindeligt medlem af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker, der straffes for en tilsvarende overtrædelse.

I intet tilfælde kan en kvindelig krigsfange idømmes strengere straf eller under strafafsoning behandles strengere end et mandligt medlem af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker, der straffes for en tilsvarende overtrædelse.

Krigsfanger, der har afsonet disciplinærstraffe eller straffe fastsat ved dom, må ikke behandles anderledes end andre krigsfanger.

II. Disciplinærsanktioner.

ARTIKEL 89

Følgende disciplinærstraffe kan bringes i anvendelse overfor internerede:

- 1) Bøder, som ikke må overstige 50 pct. af det lønforskud og den arbejds løn, som krigsfangen i henhold til bestemmelserne i artiklerne 60 og 62 ellers ville modtage for et tidsrum af ikke over 30 dage.
- 2) Bortfald af begunstigelser, som er indrømmet udover den i nærværende konvention foreskrevne behandling.
- 3) Pligtarbejde, der ikke overstiger 2 timer om dagen.
- 4) Indespærring.

Den under 3) omhandlede straf må ikke finde anvendelse på officerer.

Disciplinærstraffe må i intet tilfælde være umenneskelige, brutale eller farlige for krigsfangens helbred.

ARTIKEL 90

Den enkelte strafs længde må i intet tilfælde overstige 30 dage. Varetægtsarrest forud for pådømmelsen af en disciplinærforsøelse skal fradrages i den en krigsfange idømte straf.

Det ovennævnte maximum på 30 dage må ikke overskrides, selv ikke når krigsfangen har pådraget sig ansvar for flere overtrædelser på det tidspunkt, da han idømmes straf, hvad enten sådanne overtrædelser står i indbyrdes sammenhæng eller ej.

Der må ikke forløbe mere end een måned mellem afgørelsen vedrørende disciplinærstraffen og straffens fuldbyrdelse.

Når en krigsfange påny ifalder disciplinærstraf, skal der, såfremt straffetiden i noget af tilfældene andrager 10 dage eller mere, hengå mindst 3 dage mellem fuldbyrdelsen af to af straffene.

ARTIKEL 91

En krigsfanges flugt anses for fuldendt, når:

- 1) han har sluttet sig til den magts væbnede styrker, hvorunder han hører, eller en allieret magts væbnede styrker,
- 2) han har forladt et territorium, der kontrolleres af tilbageholdelsesmagten eller af en med denne allieret magt,
- 3) han på tilbageholdelsesmagtens territorialfarvand har sluttet sig til et skib, der fører den magts flag, hvorunder han hører, eller en allieret magts flag, under forudsætning af, at det nævnte skib ikke står under tilbageholdelsesmagtens kontrol.

Krigsfanger, som i nærværende artikels forstand har fuldendt deres flugt og som påny tages til fange kan ikke idømmes straf i anledning af deres tidligere flugt.

ARTIKEL 92

En krigsfange, som forsøger at flygte, og som påny tages til fange, forinden han har fuldendt sin flugt, jævnfør artikel 91, skal selv i gentagelsestilfælde kun være hjemfalden til disciplinærstraf herfor.

En krigsfange, som påny tages til fange, skal ufortøvet overgives til den kompetente militære myndighed.

Uanset reglen i artikel 88, stykke 4, kan krigsfanger, som er straffet som følge af et mislykket flugtforsøg, underkastes særligt opsyn. Det er dog en forudsætning herfor, at dette opsyn ikke påvirker deres helbredstilstand, at det udøves i en krigsfangelejr, samt at det ikke medfører, at nogle af de garantier, der er indrømmet ved nærværende konvention, bortfalder.

ARTIKEL 93

Flugt eller forsøg på flugt skal selv i gentagelsestilfælde ikke betragtes som en skærpende omstændighed, ifald der rejses tiltale mod en interneret for overtrædelser, begået under flugten.

I overensstemmelse med den i artikel 83 fastslåede grundsætning kan overtrædelser, der begås af krigsfanger med det ene formål at lette deres flugt, og som ikke indebærer anvendelse af vold mod liv eller legeme, men for eksempel krænkelser af offentlig ejendom, tyveri uden berigelseshensigt, udfærdigelse og anvendelse af falske papirer, benyttelse af civilt tøj, kun begrunde disciplinærstraf.

Krigsfanger, som medvirker ved flugt eller forsøg på flugt, kan kun idømmes disciplinærstraf herfor.

ARTIKEL 94

Såfremt en flygtet krigsfange påny tages til fange, skal den magt, hvorunder han hører, underrettes herom på den i artikel 122 bestemte måde, forudsat at der er givet meddelelse om hans flugt.

ARTIKEL 95

En krigsfange, som tiltales for en disciplinær forseelse, kan ikke indespærres, forinden afgørelsen træffes, medmindre et medlem af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker ville blive indespærret, såfremt han var tiltalt for en tilsvarende overtrædelse, eller medmindre det er af afgørende betydning af hensyn til orden og disciplin i lejren.

Varetægtsarrest i forbindelse med disciplinærforseelser skal i ethvert tilfælde begrænses til det strengt nødvendige og må ikke overstige 14 dage.

Bestemmelserne i artiklerne 97 og 98 i nærværende kapitel finder anvendelse på krigsfanger, som er undergivet varetægtsarrest i anledning af disciplinærforseelser.

ARTIKEL 96

Handlinger, der udgør brud på disciplinen, skal øjeblikkelig undersøges.

Med forbehold af domstoles og højere myndigheders kompetence må disciplinærstraf kun idømmes af en officer, der i sin egenskab af lejrkommandant har disciplinær myndighed, eller af en ansvarlig officer, der træder i stedet for ham, eller til hvem han har delegeret sin disciplinære myndighed.

I intet tilfælde kan sådan myndighed delegeres en krigsfange eller udøves af en krigsfange.

Forinden idømmelse af disciplinærstraf skal der meddeles den tiltalte nøjagtige oplysninger vedrørende de forhold, for hvilke han er tiltalt, samt gives ham lejlighed til at redegøre for sin adfærd og forsvare sig. Det skal i særdeleshed tillades han at indkalde vidner samt om nødvendigt at benytte sig af en egnet tolks bistand. Afgørelsen skal meddeles den tiltalte krigsfange og fangerepræsentanten.

Lejrkommandanten skal føre en protokol over disciplinærstraffe, som skal være tilgængelig for beskyttelsesmagtens repræsentanter.

ARTIKEL 97

Krigsfanger må i intet tilfælde overføres til straffeanstalter (fængsler, forbedringshuse, tugthuse o.s.v.) for der at afsone disciplinærstraf.

Alle rum, i hvilke disciplinærstraffe afsones, skal opfylde de i artikel 25 foreskrevne hygiejniske krav. En krigsfange, der afsoner straf, skal sættes i stand til at holde sig ren, jævnfør artikel 29.

Officerer og dermed ligestillede personer må ikke anbringes i samme kvarterer som underofficerer og menige.

Kvindelige krigsfanger, der afsoner en disciplinærstraf, skal anbringes adskilt fra mandlige krigsfanger og skal stå under umiddelbart opsyn af kvinder.

ARTIKEL 98

En krigsfange, der underkastes forvaring som disciplinærstraf, skal fortsat nyde de ved nærværende konventions bestemmelser hjemlede fordele, medmindre disse bestemmelser efter deres natur ikke kan anvendes på grund af forvaringen. I intet tilfælde må han berøves de ved artiklerne 78 og 126 hjemlede fordele.

Hvor en krigsfange idømmes disciplinærstraf, kan de forrettigheder, der er knyttet til hans rang, ikke berøves ham.

Der skal gives krigsfanger, som afsoner disciplinærstraf, lejlighed til at tage motion samt til at opholde sig i fri luft mindst to timer daglig.

Såfremt de udtaler ønske derom, skal der gives dem lejlighed til at fremstille sig ved de daglige lægebesøg. Der skal ydes dem den behandling, deres helbredstilstand kræver, og de skal om nødvendigt overføres til lejrens sygeafdeling eller til et hospital.

Der skal meddeles dem tilladelse til at læse og skrive og ligeledes til at sende og modtage breve. Derimod kan pakker og pengeoverførelser tilbageholdes, indtil straffen er udstået; sådanne forsendelser skal i det mellemliggende tidsrum betros fangerepræsentanten, der skal overgive sygeafdelingen de fordærlige varer, som indeholdes i pakkerne.

III. Retsskridt.

ARTIKEL 99

Ingen krigsfange kan stilles for en domstol eller dømmes for en handling, som ikke er forbudt efter tilbageholdelsesmagtens lovgivning eller folkerettens regler på gerningstiden.

Ingen moralsk eller fysisk tvang må udøves overfor en krigsfange i det øjemed at påvirke ham til at erkende sig skyldig i den handling, for hvilken han tiltales.

Ingen krigsfange kan domfældes uden at have haft lejlighed til at føre et forsvar og uden at have erholdt bistand fra en kvalificeret forsvarer.

ARTIKEL 100

Krigsfanger og beskyttelsesmagterne skal snarest muligt underrettes om, hvilke overtrædelser der ifølge tilbageholdelsesmagtens lovgivning kan straffes med døden.

Der må ikke senere indføres dødsstraf for andre overtrædelser uden den magts samtykke, under hvilken krigsfangerne hører.

Der kan ikke afsiges dødsdom over en krigsfange, med mindre rettens opmærksomhed i overensstemmelse med artikel 87, stykke 2 udtrykkeligt er blevet henledt på, at tiltalte ikke er statsborger i tilbageholdelseslandet og derfor ikke er bundet af nogen troskabspligt overfor dette, og at han befinder sig i dens magt som følge af forhold, der ikke beror på hans vilje.

ARTIKEL 101

Såfremt der afsiges dødsdom over en krigsfange, kan dommen tidligst fuldbyrdes ved udløbet af et tidsrum af mindst 6 måneder fra det tidspunkt, på hvilket beskyttelsesmagten på en opgivet adresse modtog den i artikel 107 omhandlede detaljerede meddelelse.

ARTIKEL 102

En dom over en krigsfange er kun gyldig, såfremt den er afsagt af de samme domstole og efter samme procesmåde, som hvor det drejer sig om medlemmer af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker, og såfremt nærværende kapitels bestemmelser ydermere er iagttaget.

ARTIKEL 103

Retlig efterforskning vedrørende en krigsfange skal gennemføres så hurtigt forholdene tillader det og på en sådan måde, at retssagen finder sted snarest muligt. En krigsfange kan ikke anbringes i varetægtsarrest, medmindre et medlem af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker ville blive undergivet sådan arrest, hvis han var tiltalt for en tilsvarende overtrædelse, eller hvis varetægtsarrest er af afgørende betydning af nationale sikkerhedsgrunde. Under ingen omstændigheder kan sådan forvaring overstige 3 måneder.

Den tid, der af en krigsfange tilbringes i varetægtsarrest, skal fradrages i enhver fængselsstraf, han idømmes, og skal tages i betragtning ved fastsættelse af straffen.

Bestemmelserne i artiklerne 97 og 98 i nærværende kapitel finder anvendelse på en krigsfange, der befinder sig i varetægtsarrest.

ARTIKEL 104

I alle tilfælde, hvor tilbageholdelsesmagten har besluttet at indlede retlige skridt mod en krigsfange, skal den snarest muligt og senest 3 uger før retssagens begyndelse underrette beskyttelsesmagten. De 3 uger løber fra den dato, på hvilken sådan meddelelse kom frem til beskyttelsesmagten på en adresse, som denne tidligere har opgivet overfor tilbageholdelsesmagten.

Den nævnte meddelelse skal indeholde følgende oplysninger:

- 1) Krigsfangens efternavn og fornavn, hans grad, militære tjenestenummer, fødselsdato og eventuelle stilling.
- 2) Internerings- eller forvaringsstedet.
- 3) Angivelse af de lovbestemmelser, der finder anvendelse.
- 4) Angivelse af den domstol, for hvilken sagen skal føres, såvel som af tid og sted for første retsmøde.

Samme meddelelse skal af tilbageholdelsesmagten tilstilles fangerepræsentanten.

Såfremt der ikke i første retsmøde fremlægges bevis for, at den ovenfor omhandlede meddelelse er modtaget af beskyttelsesmagten, krigsfangen og vedkommende fangerepræsentant mindst 3 uger før første retsmøde, kan retssagen ikke finde sted og vil være at udsætte.

ARTIKEL 105

Krigsfangen har ret til at blive bistået af en medfange, til at blive forsvaret af en af ham selv valgt kvalificeret sagfører og til at indkalde vidner samt til, hvis han skønner det nødvendigt, at blive bistået af en dygtig tolk. Han skal i god tid før sagens begyndelse af tilbageholdelsesmagten underrettes om disse rettigheder.

Såfremt krigsfangen ikke vælger nogen forsvarer, skal en sådan beskikkes ham af beskyttelsesmagten. Der skal tilstås denne mindst en uge til at træffe sit valg. Tilbageholdelsesmagten skal på opfordring overgive beskyttelsesmagten en fortegnelse over personer, der er kvalificerede til at føre forsvaret. Såfremt krigsfangen eller beskyttelsesmagten undlader at vælge en forsvarer, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at tilvejebringe en dygtig sagfører til at føre forsvaret.

Der skal tilstås sagføreren, der fører forsvaret, et tidsrum af mindst 2 uger før første retsmøde, ligesom han skal nyde de lettelser, der er nødvendige til forsvarets tilrettelæggelse. Han er i særdeleshed berettiget til frit at besøge tiltalte og samtale med ham i enrum. Han er ligeledes berettiget til at rådføre sig med ethvert af forsvarets vidner, herunder krigsfanger. Han nyder disse lempelser indtil udløbet af den frist, indenfor hvilken han kan appellere eller søge genoptagelse.

Enkeltheder vedrørende det eller de forhold, for hvilke krigsfangen vil blive tiltalt, såvel som de dokumenter, der sædvanligvis overgives tiltalte i kraft af den for tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker gældende lovgivning, skal i god tid før det første retsmøde tilstilles den tiltalte krigsfange på et sprog, som han forstår. Samme meddelelse skal under samme forhold tilgå den sagfører, der fører forsvaret for krigsfangen.

Beskyttelsesmagtens repræsentanter er berettiget til at overvære retssagen, medmindre denne i ekstraordinære tilfælde føres for lukkede døre af hensyn til statens sikkerhed. I så tilfælde skal tilbageholdelsesmagten underrette beskyttelsesmagten i overensstemmelse hermed.

ARTIKEL 106

Enhver krigsfange har på samme måde som medlemmer af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker ret til at begære appel eller genoptagelse vedrørende enhver dom, der er afsagt over ham, med henblik på at opnå en fornyet prøvelse af sagen. Han skal modtage alle oplysninger om sin ret til at søge appel eller genoptagelse og om den tidsfrist, indenfor hvilken han kan gøre dette.

ARTIKEL 107

Om enhver dom, der er afsagt over en krigsfange, skal beskyttelsesmagten øjeblikkeligt underrettes i form af en kortfattet meddelelse, som tillige skal angive, om han har ret til appel med henblik på dommens omstødelse eller sagens genoptagelse. Denne meddelelse skal ligeledes sendes til vedkommende fangerepræsentant samt til den tiltalte krigsfange på et sprog, han forstår, såfremt dommen ikke er afsagt i hans nærværelse. Tilbageholdelsesmagten skal ligeledes øjeblikkeligt underrette beskyttelsesmagten om krigsfangens beslutning med hensyn til at benytte sig af eller afstå fra denne ret til appel.

Hvis en krigsfange fremdeles er dømt uden adgang til appel, eller hvis en dom afsagt i første instans over en krigsfange er en dødsdom, skal tilbageholdelsesmagten snarest muligt rette en detaljeret henvendelse til beskyttelsesmagten, indeholdende:

- 1) Dommens nøjagtige ordlyd.
- 2) En kortfattet redegørelse for de stedfundne undersøgelser samt for retssagen med særlig vægt på de momenter, hvorpå tiltalen og forsvaret bygger.
- 3) Efter omstændighederne angivelse af det sted, hvor dommen skal afsnes.

De under 1-3 omhandlede meddelelser skal sendes til beskyttelsesmagten under en adresse, der tidligere er meddelt tilbageholdelsesmagten.

ARTIKEL 108

Straffe, der er idømt krigsfanger, skal, når dommen kan fuldbyrdes, afsnes i samme anstalter og under samme vilkår, som hvor det drejer sig om medlemmer af tilbageholdelsesmagtens væbnede styrker. Disse vilkår skal i alle tilfælde opfylde hygiejens og menneskelighedens krav.

En kvindelig krigsfange, over hvem der er afsagt en sådan dom, skal anbringes i en særlig afdeling og skal stå under tilsyn af kvinder.

Krigsfanger, der idømmes frihedsstraffe, bevarer i alle tilfælde de i henhold til nærværende konventions artikler 78 og 126 hjemlede goder. De er endvidere berettiget til at modtage og afsende breve, til at modtage mindst een gavepakke om måneden, til regelmæssigt at drive legemsøvelser i fri luft, til at modtage den lægehjælp, deres helbredstilstand gør påkrævet, samt til at modtage den åndelige bistand, som de ønsker. De kan ikke underkastes straffe, som ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 87, stykke 3.

IV DEL

Fangenskabets ophør.

AFSNIT I

Direkte hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande.

ARTIKEL 109

Med den begrænsning, der følger af bestemmelserne i nærværende artikels stykke 3, er de stridende parter i overensstemmelse med artikel 110, stykke 1, forpligtet til at sende alvorligt sårede og alvorligt syge krigsfanger tilbage til hjemlandet uanset disses antal og rang, når de efter stedfunden pleje er i stand til at rejse.

I hele det tidsrum, i hvilket fjendtlighederne vedvarer, skal de stridende parter bestræbe sig for i samarbejde med de interesserede neutrale magter at tage skridt til, at de i artikel 110, stykke 2, omhandlede syge og sårede krigsfanger anbringes i neutrale lande. De kan derudover afslutte overenskomster om direkte hjemsendelse eller internering i neutrale lande af raske krigsfanger, hvis fangenskab har strakt sig over et langt tidsrum.

Ingen syge eller sårede krigsfanger, som opfylder betingelserne for hjemsendelse i henhold til nærværende artikels stykke 1, må mod sin vilje hjemsendes, medens fjendtlighederne vedvarer.

ARTIKEL 110

Følgende personer hjemsendes direkte:

- 1) Uhelbredeligt sårede og syge, hvis sjælelige eller legemlige sundhedstilstand synes alvorligt forværret.
- 2) Sårede og syge, hvis helbredelse inden for et år efter et lægeskøn ikke er sandsynlig, hvis tilstand fordrer behandling, og hvis sjælelige eller legemlige sundhedstilstand synes alvorligt forværret.
- 3) Sårede og syge, som er helbredt, men hvis sjælelige eller legemlige sundhedstilstand synes alvorligt og varigt forværret.

Følgende personer kan anbringes i et neutralt land:

- 1) Sårede og syge, hvis helbredelse kan forventes inden for et år fra tidspunktet for sårets pådragelse eller sygdommens indtræden, såfremt behandling i et neutralt land kan tænkes at ville forøge udsigterne for en mere sikker og hurtigere helbredelse.
- 2) Krigsfanger, hvis sjælelige eller legemlige helbred efter et lægeskøn alvorligt trues af fortsat fangenskab, og hvis anbringelse i et neutralt land kan tænkes at ville fjerne en sådan fare.

De betingelser, som krigsfanger, der anbringes i et neutralt land, skal opfylde for at kunne hjemsendes, skal lige så vel som deres status fastsættes ved aftale mellem de interesserede magter. I almindelighed skal krigsfanger, som er anbragt i et neutralt land, og som tilhører følgende grupper, hjemsendes:

- 1) Personer, hvis helbredstilstand er forværret i en sådan grad, at de opfylder de for direkte hjemsendelse fastsatte betingelser.
- 2) Personer, hvis sjælelige eller legemlige styrke selv efter behandling forbliver nedsat i betydeligt omfang.

Såfremt der ikke er afsluttet nogen særlig overenskomst mellem de interesserede stridende parter med henblik på fastsættelsen af, hvilke tilfælde af invaliditet eller sygdom der hjemler direkte hjemsendelse eller anbringelse i et neutralt land, skal sådanne tilfælde afgøres i overensstemmelse med de principper, der er fastsat i det nærværende konvention vedføjede overenskomststudkast vedrørende sårede og syge krigsfangers direkte hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande samt i de ligeledes vedføjede regulativer vedrørende blandede sanitetsudvalg.

ARTIKEL 111

Tilbageholdelsesmagten, den magt, krigsfangerne tilhører, samt en af disse to magter udpeget neutral magt skal bestræbe sig for at afslutte overenskomster, som gør det muligt for krigsfanger at forblive interneret på nævnte neutrale magts territorium indtil fjendtlighedernes afslutning.

ARTIKEL 112

Ved fjendtlighedernes udbrud skal der udnævnes blandede sanitetsudvalg, der skal undersøge sårede og syge krigsfanger, og træffe alle behørigte afgørelser vedrørende disse. Om disse udvalgs udnævnelse, hverv og embedsudøvelse gælder reglerne i det nærværende konvention vedføjede reglement.

Krigsfanger, som ifølge tilbageholdelsesmagtens lægemyndigheder åbenbart er alvorligt sårede eller alvorligt syge, kan dog hjemsendes uden at være undersøgt af en blandet sanitetskommission.

ARTIKEL 113

Foruden de fanger, der udpeges af tilbageholdelsesmagtens lægemyndigheder, er sårede og syge krigsfanger, der tilhører en af de nedenfor angivne grupper, berettiget til at fremstille sig til undersøgelse for de i den foregående artikel nævnte blandede sanitetsudvalg:

- 1) Sårede og syge, der er foreslået af en læge, som udøver sin virksomhed i lejren, og som er af samme nationalitet, eller som er statsborger i en med den magt, hvortil nævnte krigsfanger hører, allieret stridende part.
- 2) Sårede og syge personer, der er foreslået af deres fangerepræsentant.
- 3) Sårede og syge personer, der er foreslået af den magt, hvortil de hører, eller af en af nævnte magt behørigt anerkendt organisation, som yder fangerne bistand.

Krigsfanger, som ikke tilhører en af de 3 fornævnte grupper, er dog berettiget til at fremstille sig til undersøgelse for de blandede sanitetsudvalg, men undersøges først efter de fanger, der tilhører de nævnte grupper.

Der skal meddeles den læge, der er af samme nationalitet som de fanger, der selv fremstiller sig til undersøgelse for de blandede sanitetsudvalg, såvel som de nævnte fangers repræsentant, tilladelse til at være til stede ved undersøgelsen.

ARTIKEL 114

Krigsfanger, der er kommet til skade, nyder, medmindre de selv har påført sig skaden, fordel af de bestemmelser i nærværende konvention, som vedrører hjemsendelse eller anbringelse i et neutralt land.

ARTIKEL 115

Ingen krigsfange, der er ifaldet en disciplinær straf, og som opfylder betingelserne for hjemsendelse eller for anbringelse i et neutralt land, må tilbageholdes under påberåbelse af, at han ikke har udstået sin straf.

Krigsfanger, der tilbageholdes i forbindelse med en retsforfølgning eller dom, og som er udpeget til hjemsendelse eller anbringelse i et neutralt land, kan, såfremt tilbageholdelsesmagten samtykker heri, nyde fordel af sådanne foranstaltninger, forinden forfølgningen er afsluttet, eller straffen er udstået.

De stridende parter er forpligtet til at meddele hinanden navnene på personer, som tilbageholdes, indtil forfølgningen er afsluttet, eller straffen er udstået.

ARTIKEL 116

Omkostningerne i forbindelse med hjemsendelse af krigsfanger eller transport af disse til et neutralt land skal fra tilbageholdelsesmagtens grænser bæres af den magt, under hvilken de nævnte fanger hører.

ARTIKEL 117

Ingen hjemsendt person må indkaldes til aktiv militærtjeneste.

AFSNIT II

Frigivelse og hjemsendelse af krigsfanger ved fjendtlighedernes

afslutning.

ARTIKEL 118

Krigsfanger skal ved de aktive fjendtligheders ophør ufortøvet frigives og hjemsendes.

Såfremt der i en mellem de stridende parter afsluttet overenskomst ikke findes bestemmelser herom, eller i mangel af sådan overenskomst, skal tilbageholdelsesmagterne hver for sig udarbejde og ufortøvet gennemføre en hjemsendelsesplan i overensstemmelse med den i foregående stykke fastlagte grundsætning.

I begge tilfælde skal de vedtagne forholdsregler bringes til krigsfangernes kundskab.

Omkostninger i forbindelse med hjemsendelse af krigsfanger skal i alle tilfælde fordeles efter billighed mellem tilbageholdelsesmagten og den magt, under hvilken fangerne hører. Denne fordeling skal gennemføres på følgende grundlag:

- a) Såfremt de to magter grænser til hinanden, skal den magt, under hvilken krigsfangerne hører, afholde omkostningerne i forbindelse med hjemsendelse fra tilbageholdelsesmagtens grænser.
- b) Såfremt de to magter ikke grænser til hinanden, skal tilbageholdelsesmagten afholde omkostningerne i forbindelse med krigsfangernes transport på dennes eget territorium indtil grænsen eller den udskibningshavn, der ligger nærmest ved den magts territorium, under hvilken fangerne hører. De interesserede parter skal indbyrdes træffe aftale om en rimelig fordeling af de resterende hjemsendelsesomkostninger. Afslutningen af en sådan overenskomst kan på ingen måde retfærdiggøre nogen som helst forsinkelse i krigsfangernes hjemsendelse.

ARTIKEL 119

Hjemsendelsen skal foretages på lignende betingelser som de, der er fastlagt i nærværende konventions artikler 46-48 om overførelse af krigsfanger, og idet der tages hensyn til bestemmelserne i artikel 118 og i det følgende stykke af nærværende artikel.

Ved hjemsendelse skal alle værdigenstande, som er frataget krigsfangerne i henhold til artikel 18 samt enhver fremmed møntsort, der ikke er konverteret til tilbageholdelsesmagtens møntsort, tilbagegives fangerne. Værdigenstande og beløb i fremmed mønt, der, uanset af hvilken grund, ikke ved hjemsendelsen er blevet tilbagegivet krigsfangerne, skal fremsendes til det i artikel 122 omhandlede oplysningskontor.

Det skal tillades krigsfanger at medbringe personlige ejendele samt alle breve og pakker, der er bestemt for dem. Såfremt hjemsendelsesforholdene gør det påkrævet kan vægten af personlig bagage begrænses til, hvad hver fange skønnes at kunne bære. Det skal i alle tilfælde tillades hver krigsfange at medbringe mindst 25 kg.

Den hjemsendte fanges øvrige personlige ejendele skal opbevares af tilbageholdelsesmagten, som skal fremsende dem til ham, så snart den med den magt, under hvilken fangen hører, har afsluttet en overenskomst herom indeholdende bestemmelser om vilkårene for transporten og afholdelsen af de dermed forbundne omkostninger.

Krigsfanger, mod hvem der verserer en straffesag vedrørende en strafbar handling, kan tilbageholdes, indtil forfølgningen er afsluttet, og om nødvendigt indtil straffen er udstået. Det samme gælder krigsfanger, der allerede er dømt for en strafbar handling.

Stridende parter er forpligtet til at meddele hinanden navnene på alle krigsfanger, som tilbageholdes, indtil forfølgningen er afsluttet eller straffen udstået.

Efter overenskomst mellem de stridende parter skal der nedsættes udvalg med den opgave at eftersøge forsvundne krigsfanger og at sikre deres hjemsendelse med mindst mulig forsinkelse.

AFSNIT III

Krigsfangers død.

ARTIKEL 120

Krigsfangers testamenter skal affattes på en sådan måde, at de tilfredsstiller de gyldighedsbetingelser, der stilles af lovgivningen i deres hjemland, hvilket sidste skal tage skridt til at oplyse tilbageholdelsesmagten om sine krav i så henseende. Efter krigsfangens begæring og i alle tilfælde efter et dødsfald skal testamentet ufortøvet tilstilles beskyttelsesmagten. En bekræftet genpartskaal sendes til centralkontoret.

Dødsattester af form som det udkast, der er vedføjet nærværende konvention eller fortegnelser bekræftet af en ansvarlig officer for og over alle personer, der afgår ved døden, medens de er krigsfanger, skal hurtigst muligt fremsendes til det i overensstemmelse med artikel 122 oprettede Oplysningskontor for Krigsfanger. Dødsattesterne eller dødslisterne skal som foreskrevet i artikel 17, stykke 3, udvise nærmere enkeltheder om identiteten og ligeledes om tid og sted for dødsfaldet, dødsårsagen, tid og sted for begravelsen samt alle nærmere enkeltheder, der er nødvendige til stedfæstelse af gravene.

Forinden en krigsfanges begravelse eller ligbrænding finder sted, skal der foretages en lægeundersøgelse af liget med henblik på at konstatere dødens indtræden og muliggøre afgivelsen af en redegørelse samt, hvor dette er nødvendigt, fastslå identiteten.

Tilbageholdelsesmyndighederne skal sikre, at krigsfanger, der afgår ved døden under fangenskab, begravnes sømmeligt, at begravelsen om muligt finder sted efter det ritual, der ønskes inden for den trosbekendelse, de tilhører, samt at deres grave respekteres, vedligeholdes ordentligt og afmærkes således, at de til enhver tid kan stedfæstes. Hvor det er muligt, skal døde krigsfanger, der tilhørte den samme magt, begravnes på samme sted.

Døde krigsfanger skal begravnes i enkeltgrave, medmindre uafvendelige omstændigheder påbyder anvendelsen af fællesgrave. Liget må kun brændes af afgørende hygiejniske grunde, på grund af afdødes religion eller i overensstemmelse med hans derom udtalte ønske. I tilfælde af ligbrænding skal ligbrændingen samt begrundelsen for denne fremgå af dødsattesten.

Med henblik på at sikre, at grave altid kan stedfæstes, skal alle nærmere oplysninger om begravelser og grave optegnes af et forvaltningsorgan for gravene, der skal oprettes af tilbageholdelsesmagten. Fortegnelser over grave og nærmere enkeltheder over de på kirkegårde og andetsteds jordfæstede skal meddeles den magt, under hvilken sådanne krigsfanger hørte. Ansvar for disse grave og for at redegøre for alle senere flytninger af ligene påhviler den magt, der behersker territoriet, såfremt denne magt har tiltrådt nærværende konvention. Disse bestemmelser finder ligeledes anvendelse på asken, som skal opbevares af forvaltningsorganet for gravene, indtil der er forholdt dermed i overensstemmelse med hjemlandets ønsker.

ARTIKEL 121

Ethvert dødsfald eller enhver alvorlig tilskadekomst blandt krigsfangerne, der er forvoldt eller må formodes at være forvoldt af en vagtpost, en anden krigsfange eller en hvilken som helst anden person, såvel som ethvert dødsfald, hvis årsag er ubekendt, skal øjeblikkeligt efterfølges af en af tilbageholdelsesmagten foranstaltet officiel undersøgelse.

Meddelelse herom skal øjeblikkeligt sendes beskyttelsesmagten. Der skal indhentes erklæringer fra vidner, især fra sådanne, som er krigsfanger, og en redegørelse indeholdende sådanne erklæringer skal tilstilles beskyttelsesmagten.

Såfremt undersøgelsen peger på en eller flere personer som de skyldige, skal tilbageholdelsesmagten træffe alle foranstaltninger til sikring af retsforfølgning af den eller de ansvarlige personer.

V.DEL

Oplysningskontorer og organisationer, der virker til bistand for krigsfanger.

ARTIKEL 122

Ved en strids udbrud og i alle tilfælde af besættelse er enhver af de stridende parter forpligtet til at oprette et officielt oplysningskontor for krigsfanger, der befinder sig i dens magt. Neutrale og ikke krigsførende magter, der på deres territorium har modtaget personer, der tilhører en af de i artikel 4 omhandlede grupper, er forpligtet til at handle på tilsvarende måde for så vidt angår sådanne personer. Den interesserede magt skal til sikring af oplysningskontorets effektive arbejde tilvejebringe lokaler, udstyr og personale i nødvendigt omfang. Det skal stå den frit for at beskæftige krigsfanger på et sådant kontor under de betingelser, der er fastsat i nærværende konventions afsnit vedrørende krigsfangers arbejde.

Enhver af de stridende parter skal hurtigst muligt tilstille sit kontor de i nærværende artikels stykke 4, 5 og 6 omtalte oplysninger vedrørende enhver fjendtlig person tilhørende en af de i artikel 4 nævnte grupper, som er faldet i dens magt. Neutrale og ikke-krigsførende magter er forpligtet til at handle på tilsvarende måde, for så vidt angår personer tilhørende en af de nævnte grupper, som de har modtaget på deres territorium.

Kontoret skal straks og på hurtigste måde gennem beskyttelsesmagterne og ligeledes gennem det i artikel 123 omtalte centralkontor tilstille de interesserede magter sådanne oplysninger.

Sådanne oplysninger skal gøre det muligt hurtigt at underrette de pårørende. Med de begrænsninger, der følger af artikel 17, skal meddelelsen, for så vidt oplysninger herom står til oplysningskontorets rådighed, omfatte angivelse af hver enkelt krigsfanges efternavn, fornavn, rang, militære tjenestenummer, fødested og fødselsdato, den magt, hvortil han hører, faderens fornavn og moderens pigenavn, navn og adresse på den person, der skal underrettes, samt den adresse, hvortil breve til fangen kan sendes.

Oplysningskontoret skal af de pågældende kompetente tjenestegrene underrettes om overførelser, frigivelser, hjemsendelser, tilfælde af flugt, indlæggelser på hospital og dødsfald og skal videresende sådanne oplysninger på den i stykke 3 beskrevne måde.

Der skal ligeledes regelmæssigt og såvidt muligt hver uge gives oplysning om alvorligt syge og hårdtsårede krigsfangers tilstand.

Det påhviler ligeledes oplysningskontoret at besvare alle forespørgsler vedrørende krigsfanger, herunder dem, som er afgået ved døden i fangenskab. Såfremt kontoret ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal det foretage alle nødvendige undersøgelser med henblik på at fremskaffe sådanne.

Alle skriftlige meddelelser, der afgives af et oplysningskontor, skal bekræftes ved en underskrift eller et stempel.

Det påhviler ydermere oplysningskontoret at indsamle alle personlige værdigenstande, herunder pengebeløb i anden møntsort end beskyttelsesmagtens, og dokumenter af betydning for de pårørende, som efterlades af krigsfanger, der er hjemsendt eller frigivet, eller som er flygtet eller afgået ved døden. Kontoret skal fremsende de nævnte værdigenstande til de interesserede magter. Sådanne genstande skal af kontoret afsendes i forseglede pakker ledsaget af erklæringer indeholdende klar og fuldstændig angivelse af den persons identitet, hvem genstandene tilhører, samt af en fuldstændig fortegnelse over pakkens indhold. Andre personlige ejendele tilhørende sådanne krigsfanger skal fremsendes i overensstemmelse med de mellem de stridende parter derom trufne aftaler.

ARTIKEL 123

Der skal i et neutralt land oprettes et Centraloplysningskontor for Krigsfanger. Den Internationale Røde Kors Komite skal, hvis den anser det for nødvendigt, stille de interesserede magter forslag om organisering af et sådant kontor.

Kontorets opgave er at indsamle alle oplysninger, som det ad officiel eller privat vej måtte kunne indhente vedrørende krigsfanger, samt hurtigst muligt at videregive oplysningerne til krigsfangernes hjemland eller den magt, under hvilken de hører. Der skal af de stridende parter ydes kontoret alle lempelser med hensyn til sådanne forsendelser.

De Høje Kontraherende Parter og i særdeleshed de parter, hvis statsborgere drager fordel af centralkontorets virksomhed, opfordres til at yde kontoret den nødvendige finansielle hjælp.

Foranstående bestemmelser kan på ingen måde fortolkes som indskrænkende den humanitære virksomhed, der udfoldes af Den Internationale Røde Kors Komite eller de i artikel 125 omtalte hjælpeorganisationer.

ARTIKEL 124

De nationale oplysningskontorer og centraloplysningskontoret nyder portofrihed med hensyn til post såvel som alle de i artikel 74 omhandlede begunstigelser. Endvidere skal der så vidt muligt ydes dem fritagelse for telegramgebyrer eller i det mindste stærkt nedsatte takster.

ARTIKEL 125

Med forbehold af de forholdsregler, som tilbageholdelsesmagterne måtte anse for nødvendige af sikkerhedsgrunde eller til opfyldelse af hvilke som helst andre rimelige krav, skal de yde repræsentanter (og disses behørigt udnævnte agenter) for religiøse sammenslutninger, hjælpeselskaber eller hvilken som helst anden organisation, der bistår krigsfanger, alle lettelser med henblik på disse personers adgang til at besøge fangerne, til at uddele hjælpeforsyninger og al slags materiale af religiøs, belærende eller underholdende art samt til at bistå ved disses sysselsættelse i fritiden inden for lejrene. Sådanne selskaber og organisationer kan

oprettes inden for tilbageholdelsesmagtens territorium eller i et hvilket som helst andet land, eller de kan være af international karakter.

Tilbageholdelsesmagten kan begrænse antallet af selskaber og organisationer, hvis delegerede har tilladelse til at udøve deres virksomhed på dens territorium og under dens overopsyn, idet en sådan begrænsning dog ikke må hindre den effektive ydelse af tilstrækkelig hjælp til alle krigsfanger.

Den Internationale Røde Kors Komites særlige stilling på dette område skal til enhver tid anerkendes og respekteres.

Samtidig med fordeling blandt krigsfanger af hjælpeforsendelser eller udstyr, der er beregnet til de ovennævnte formål, eller ganske kort tid derefter, skal der i hvert enkelt tilfælde sendes det hjælpeselskab eller den organisation, som har forestået forsendelsen, en af fangerepræsentanten underskrevet kvittering. De administrative myndigheder, der er ansvarlige for opsynet med fangerne, skal samtidig kvittere for de nævnte forsendelser.

VI DEL

Konventionens gennemførelse.

AFSNIT 1

Almindelige bestemmelser.

ARTIKEL 126

Der skal meddeles beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede tilladelse til at færdes overalt, hvor der opholder sig krigsfanger, særlig på internerings-, tilbageholdelses- og arbejdssteder. Der skal gives dem adgang til alle rum, som benyttes af krigsfanger, og der skal ligeledes gives dem lejlighed til at besøge afrejse-, gennemrejse- og ankomststeder for fanger, der overføres. De skal kunne tale med krigsfangerne og i særdeleshed med fangerepræsentanterne uden vidner, være sig direkte eller ved tolk.

Det skal stå beskyttelsesmagternes repræsentanter og delegerede frit for at vælge, hvilket sted de ønsker at besøge. Sådanne besøgs varighed og hyppighed kan ikke indskrænkes. Der må ikke nedlægges forbud mod besøg undtagen af bydende nødvendige militære grunde og da kun som en ekstraordinær og midlertidig foranstaltning.

Tilbageholdelsesmagten og den magt, under hvilken de nævnte fanger hører, kan om nødvendigt træffe aftale om adgang for landsmænd af krigsfangerne til at deltage i besøgene.

Den Internationale Røde Kors Komites delegerede nyder samme forrettigheder. Udnævnelser af sådanne delegerede skal godkendes af den magt, som tilbageholder de krigsfanger, hvem besøget gælder.

ARTIKEL 127

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til i krig som i fred i videst muligt omfang at udbrede kendskabet til nærværende konventions tekst i deres respektive lande og i særdeleshed til at optage studiet af den i deres militære og såvidt muligt i deres civile undervisningsprogram, således at konventionens grundsætninger kan komme til hele befolkningens kundskab.

Alle civile, militære, politi- eller andre myndigheder, som i krigstid varetager opgaver med hensyn til beskyttede personer, skal være i besiddelse af konventionens tekst og have modtaget særlig undervisning i dens bestemmelser.

ARTIKEL 128

De Høje Kontraherende Parter skal gennem det schweiziske forbundsråd og under fjendtligheder gennem beskyttelsesmagterne tilstille hinanden den officielle oversættelse af nærværende konvention såvel som love og bestemmelser, som de måtte gennemføre med henblik på sikring af konventionens anvendelse.

ARTIKEL 129

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til at gennemføre alle love, der er nødvendige til skabelse af effektive straffesanktioner overfor personer, som begår eller beordrer iværksættelsen af nogen af de i den følgende artikel beskrevne grove overtrædelser af nærværende konvention.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter har pligt til at eftersøge personer, der er sigtet for at have begået eller for at have beordret iværksættelsen af sådanne grove overtrædelser, og skal uden hensyn til sådanne persons statsborgerforhold stille dem for sine egne domstole. Den kan også i overensstemmelse med reglerne i sin egen lovgivning beslutte at overgive sådanne personer til en anden interesseret kontraherende part til retsforfølgning, under forudsætning af, at denne part har tilvejebragt et tilstrækkeligt bevismateriale.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal tage de nødvendige forholdsregler til bekæmpelse af alle handlinger, der uden at falde ind under de i den følgende artikel beskrevne grove overtrædelser strider mod nærværende konventions bestemmelser.

Under alle forhold skal de tiltalte drage fordel af betryggende garantier med hensyn til domstolsbehandling og forsvar. Disse garantier må ikke være mindre gunstige end de, der er fastsat i artikel 105 og følgende artikler i nærværende konvention.

ARTIKEL 130

Ved grove overtrædelser, jævnfør artikel 129, forstås overtrædelser, der indbefatter en af følgende handlinger, såfremt denne begås overfor personer eller ejendom, der beskyttes af konventionen: forsætligt drab, tortur eller umenneskelig behandling, herunder biologiske forsøg, forsætlig påførelse af betydelig lidelse eller alvorlig skade på legeme eller helbred, tvangsindrullering af en beskyttet person i en fjendtlig magts styrker, eller det forhold forsætligt at berøve en beskyttet person den ved nærværende konvention foreskrevne ret til betryggende og behørig domstolsbehandling.

ARTIKEL 131

Ingen af De Høje Kontraherende Parter kan frigøre sig selv eller en anden part for ansvar, som den selv eller en anden kontraherende part har pådraget sig med hensyn til de i den foregående artikel omhandlede overtrædelser.

ARTIKEL 132

På begæring af en af de stridende parter skal der iværksættes en undersøgelse i en form, der fastsættes af de interesserede parter vedrørende enhver påstået krænkelse af konventionen.

Hvis der ikke er opnået enighed om fremgangsmåden ved undersøgelsen, bør parterne træffe aftale om valg af en voldgiftsmand, som skal bestemme, hvilken fremgangsmåde der skal følges.

Når en krænkelse er fastslået, skal de stridende parter bringe den til ophør og snarest muligt bekæmpe den.

AFSNIT II

Afsluttende bestemmelser.

ARTIKEL 133

Nærværende konvention er affattet på engelsk og fransk. De to tekster har samme gyldighed.

Det schweiziske forbundsråd skal drage omsorg for udarbejdelsen af officielle oversættelser af konventionen til russisk og spansk.

ARTIKEL 134

I forholdet mellem De Høje Kontraherende Parter træder nærværende konvention i stedet for konventionen af 27.juli 1929.

ARTIKEL 135

I forholdet mellem de magter, der har tiltrådt Haagkonventionerne vedrørende landkrigens love og sædvaner være sig af 29.juli 1899 eller 18. oktober 1907, og som har tiltrådt nærværende konvention, supplerer sidstnævnte konvention kapitel II i de til de ovennævnte Haagkonventioner knyttede regulativer.

ARTIKEL 136

Nærværende konvention, som bærer denne dags dato, står indtil den 12.februar 1950 åben for undertegnelse af de magter, der har været repræsenteret ved den konference, som åbnedes i Geneve den 21.april 1949, samt af magter, som ikke har været repræsenteret ved den nævnte konference, men som har tiltrådt konventionen af 27.juli 1929.

ARTIKEL 137

Nærværende konvention skal ratificeres snarest muligt, og ratifikationsdokumenterne skal deponeres i Bern.

Om deponeringen af hvert enkelt ratifikationsdokument skal der optages en protokol, hvoraf en bekræftet kopi ved det schweiziske forbundsråds foranstaltning skal tilstilles alle de magter, der har underskrevet konventionen, eller som har meddelt, at de tiltræder den.

ARTIKEL 138

Nærværende konvention træder i kraft 6 måneder efter deponeringen af mindst 2 ratifikationsdokumenter.

Derefter træder den i kraft for hver enkelt af De Høje Kontraherende Parter 6 måneder efter deponeringen af ratifikationsdokumentet.

ARTIKEL 139

Fra nærværende konventions ikrafttrædelsesdato at regne skal enhver magt, der ikke allerede har undertegnet den, kunne tiltræde den.

ARTIKEL 140

Tiltrædelser skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd og gælder fra 6 måneder efter den dato, på hvilken meddelelsen modtages.

Det schweiziske forbundsråd skal underrette alle de magter, som har underskrevet konventionen, eller om hvis tiltrædelse der er givet meddelelse, om tiltrædelser.

ARTIKEL 141

Hvor en af de i artiklerne 2 og 3 omhandlede situationer foreligger, træder ratifikationer, der er deponeret, og tiltrædelser, hvormed der er givet meddelelse af de stridende parter før eller efter fjendtlighedernes eller besættelsens begyndelse, øjeblikkeligt i kraft. Det schweiziske forbundsråd skal på hurtigste måde sende meddelelse om alle ratifikationsdokumenter eller tiltrædelseserklæringer, der modtages fra en stridende part.

ARTIKEL 142

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal frit kunne opsigse nærværende konvention.

Opsigelsen skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd, der skal videresende meddelelsen til alle De Høje Kontraherende Parters regeringer.

Opsigelsen træder i kraft et år efter, at meddelelse herom er afgivet til det schweiziske forbundsråd. En opsigelse, hvormed meddelelse er afgivet på et tidspunkt, da den opsigende magt var indblandet i en strid, træder imidlertid først i kraft, når der er sluttet fred, og når virksomheden i forbindelse med løsladelse og hjemsendelse af de ved nærværende konvention beskyttede personer er tilendebragt.

Opsigelsen gælder kun for den opsigende magts vedkommende. Den svækker på ingen måde de forpligtelser, som de stridende parter fortsat skal underkaste sig i kraft af de folkeretlige grundsætninger, således som disse fremgår af de mellem civiliserede folk gældende sædvaner, af menneskelighedens love og af den offentlige morals bydende krav.

ARTIKEL 143

Det schweiziske forbundsråd skal lade nærværende konvention indregistrere i De Forenede Nationers sekretariat. Det schweiziske forbundsråd skal ligeledes underrette De Forenede Nationers sekretariat om alle modtagne ratifikationer, tiltrædelser og opsigelser vedrørende nærværende konvention.

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, der har deponeret deres respektive fuldmagter, underskrevet nærværende konvention.

Udfærdiget i Geneve den 12. august 1949 på engelsk og fransk. Originalen skal deponeres i det schweiziske forbundsarkiv. Det schweiziske forbundsråd skal tilstille enhver af signatarstaterne og de stater, som har tiltrådt konventionen, en bekræftet kopi af denne.

For AFGHANISTAN M. Osman AMIRI

For DEN ALBANSKE J. MALO

FOLKEREPUBLIK

Artikel 10: Den Albanske Folkerepublik kan ikke anerkende en anmodning fra en tilbageholdelsesmagt til en humanitær organisation eller til en neutral stat om at træde i en beskyttelsesmagts sted, som værende i orden, medmindre det land, i hvilket de beskyttede personer er statsborgere, har givet sit samtykke.

Artikel 12: Den Albanske Folkerepublik er af den opfattelse, at ansvaret i tilfælde af tilbageholdelsesmagts overførelse af krigsfanger til en anden magt med hensyn til anvendelsen af konventionens bestemmelser på sådanne krigsfanger fortsat påhviler den magt, der tog dem til fange.

Artikel 85: Den Albanske Folkerepublik er af den opfattelse, at personer, der ifølge tilbageholdelsesmagts lovgivning i overensstemmelse med Nürnberg-processens principper er dømt for krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden, bør behandles på samme måde, som personer, der er dømt i vedkommende land. Albanien anser sig derfor ikke for forpligtet af artikel 85 med hensyn til den i nærværende forbehold omtalte kategori af personer.

For ARGENTINA Guillermo A. SPERONI

Argentina har altid indtaget en ledende stilling mellem mange andre nationer i de spørgsmål, der har ligget til grund for vore diskussioner. Jeg undertegner derfor de fire konventioner i min regerings navn og under forbehold af ratifikation, med det

forbehold, at artikel 3 fælles for alle fire konventioner, skal være den eneste artikel, der med udelukkelse af alle andre skal kunne anvendes i tilfælde af væbnede konflikter, som ikke har en international karakter.

For AUSTRALIEN Norman R. MIGHELL

Med forbehold af ratifikation.

For ØSTRIG Dr. Rud. BLUEHDORN

For BELGIEN Maurice BOURQUIN

For DEN BIELORUSSISKE I. KUTEINIKOV

SOCIALISTISKE

SOVJETREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For BOLIVIA G. MEDEIROS

For BRASILIEN Joao PINTO DA SILVA

General Floriano DE LIMA BRAYNER

For DEN BULGARSKE K. B. SVETLOV

FOLKEREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For CANADA Max H. WERSHOF

For CEYLON V. COOMARASWAMY

For CHILE F. CISTERNAS ORTIZ

For KINA WU Nan-Ju

For COLOMIBIA Rafael ROCHA SCHLOSS

For CUBA J. DE LA LUZ LEON

For DANMARK Georg COHN

Paul IPSEN

BAGGE

For ÆGYPTEN A. K. SAFWAT

For ECUADOR Alex. GASTELU

For SPANIEN Luis CALDERON

I spørgsmål om garantier vedrørende fremgangsmåden og om straffe- og disciplinære sanktioner vil Spanien tilstå krigsfanger den samme behandling som den, der efter dets lovgivning tilkommer medlemmer af dets egne nationale styrker.

Ved ordene »folkeretten, der gjaldt« (artikel 99) går man fra Spaniens side kun ind på at forstå sådan ret, som er hjemlet i en aftale eller som i forvejen er blevet udarbejdet af organisationer, som Spanien er medlem af.

For AMERIKAS Leland HARRISON

FORENEDE STATER Raymund J. YINGLING

For ABESSINIEN	Gachaou ZELLEKE
For FINLAND	Reinhold SVENTO
For FRANKRIG	JACQUINOT
	G. CAHEN-SALVADOR
For GRÆKENLAND	M. PESMAZOGLOU
For GUATEMALA	A. DUPONT-WILLEMEN
For DEN UNGARSKE	Anna KARA

FOLKEREPUBLIK

- 1) Ifølge Den Ungarske Folkerepubliks regerings opfattelse kan bestemmelserne i artikel 10 i konventionen om sårede og syge, maritimkonventionen og konventionen om krigsfanger og i artikel 11 i konventionen om civile personer vedrørende en udskiftning af beskyttelsesmagten kun bringes til anvendelse, såfremt regeringen i den stat, hvis statsborgere de beskyttede personer er, ikke længere eksisterer.
- 2) Den Ungarske Folkerepubliks regering kan ikke godkende bestemmelserne i artikel 11 i konventionen om sårede og syge, maritimkonventionen og konventionen om krigsfanger og i artikel 12 i konventionen om civile personer, ifølge hvilke beskyttelsesmagts kompetence udstrækker sig til fortolkningen af konventionen.
- 3) Med hensyn til artikel 12 i konventionen om behandling af krigsfanger fastholder Den Ungarske Folkerepubliks regering sit synspunkt, nemlig at i tilfælde af overførelsen af krigsfanger fra en magt til en anden bør ansvaret for konventionens anvendelse påhvile begge disse magter.
- 4) Den Ungarske Folkerepubliks delegation gentager den indsigelse, den fremkom med under de møder, ved hvilke artikel 85 i krigsfangekonventionen blev drøftet, gående ud på, at krigsfanger, der er dømt for krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden i henhold til Nürnberg-principperne, bør behandles på samme måde som forbrydere, dømt for andre forbrydelser.

For INDIEN	D. B. DESAI
For IRAN	A. H. MEYKADEH
For REPUBLIKKEN	Sean MACBRIDE
IRLAND	
For ISRAEL	M. KAHANY
For ITALIEN	Giacinto AURITI
	Ettore BAISTROCCHI

Den italienske regering erklærer, at den tager forbehold med hensyn til sidste stykke i artikel 66 i konventionen om behandlingen af krigsfanger.

For LIBANON	MIKAOUI
For LIECHTENSTEIN	Comte F. WILCZEK
For LUXEMBOURG	J. STURM

Med forbehold af, at dets bestående nationale lovgivning stadig skal finde anvendelse på de tilfælde, der for øjeblikket er under overvejelse.

For MEXICO	Pedro DE ALBA
------------	---------------

W. R. CASTRO

For FYRSTENDØMMET M. LOZE
MONACO

For NICARAGUA LIFSCHITZ
ad referendum

For NORGE Rolf ANDERSEN

For NEW ZEALAND G. R. LAKING

For PAKISTAN S. M. A. FARUKI, M. G.
A. H. SHAIKH

For PARAGUAY Conrad FEHR

For NEDERLANDENE J. BOSCH DE ROSENTHAL

For PERU Gonzalo PIZARRO

For DEN PHILIPPINSKE P. SEBASTIAN
REPUBLIK

Denne underskrift afgives under forbehold af ratifikation af
Philippinerne senat overensstemmelse med forfatningens
bestemmelser.

For POLEN Julian PRZYBOS

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For PORTUGAL G. CALDEIRA COELHO

- a) Artikel 3, fælles for alle fire konventioner:

Da der ikke findes nogen foreliggende definition af vendingen en konflikt, der ikke er af international karakter, og da det ikke, såfremt der med denne vending kun tænkes på borgerkrig, klart er fastslået på hvilket tidspunkt et væbnet oprør indenfor et land skal betragtes som borgerkrig, forbeholder Portugal sig retten til ikke at bringe bestemmelserne i artikel 3 til anvendelse i alle de territorier, der står under dets overhøjhed i hvilken som helst del af verden, i det omfang bestemmelserne strider mod portugisisk lov.

- b) Artikel 10 i konventioner I, II og III og artikel 11 i konvention IV:

Den portugisiske regering anerkender kun ovennævnte artikler med det forbehold, at anmodninger fra tilbageholdelsesmagten til en neutral stat eller til en humanitær organisation foretages med samtykke fra og i enighed med regeringen for det land, i hvilket de personer, der skal benyttes, er statsborgere (oprindelseslande).

- c) Artikel 13 i konvention I og artikel 4 i konvention III:

Den portugisiske regering tager forbehold vedrørende anvendelsen af de ovennævnte artikler i alle tilfælde, hvor den lovmæssige regering allerede har bedt om og er gået ind på en våbenstilstand eller ophør af militære operationer af hvilken som helst karakter, selv hvis de væbnede styrker i felten endnu ikke har kapituleret.

- d) Artikel 60 i konvention III:

Den portugisiske regering anerkender denne artikel med det forbehold, at den i intet tilfælde forpligter sig til at udbetale fanger en månedlig løn, der overstiger 50 pct. af den betaling, der tilkommer portugisiske soldater, som har tilsvarende stilling eller rang, og som gør aktiv tjeneste i kampzonen.

For DEN RUMÆNSKE I. DRAGOMIR

FOLKEREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For DET FORENEDE Robert CRAIGIE

KONGERIGE STOR- H. A. STRUTT

BRITANNIEN OG W. H. GARDNER

NORDIRLAND

For PAVESTOLEN Philippe BERNARDINI

For EL SALVADOR R. A. BUSTAMANTE

For SVERIGE Staffan SØDERBLOM

Med forbehold af ratifikation af Hans Majestæt Kongen af Sverige
med Riksdagens godkendelse.

For SCHWEIZ Max PETITPIERRE

Colonel div. DU PASQUIER

Plinio BOLLA

Ph. ZUTTER

H. MEULI

For SYRIEN Omar EL DJABRI

A. GENNAOUI

For CZECHOSLOVAKIET TAUBER

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For TYRKIET Rana TARHAN

For DEN UKRAINISKE Professor O. BOGOMOLETZ

SOCIALISTISKE

SOVJETREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For UNIONEN AF N. SLAVINE

SOCIALISTISKE

SOVJETREPUBLIKKER

De samme forbehold som den Albanske Folkerepublik.

For URUGUAY Conseiller Colonel

Hector J. BLANCO

For VENEZUELA A. POSSE DE RIVAS

For DEN JUGOSLAVISKE Milan RISTIC

FEDERALE FOLKE-

REPUBLIK

Med hensyn til artikel 10 kan Den Jugoslaviske Federale Folkerepubliks regering ikke anerkende lovligheden af en anmodning fra tilbageholdelsesmagten om, at en neutral stat eller en international organisation eller en humanitær organisation skal overtage de opgaver, som ifølge nærværende konvention udføres af beskyttelsesmagterne til fordel for krigsfanger, medmindre regeringen i det land, i hvilket de er statsborgere, har givet sit samtykke.

Med hensyn til artikel 12 kan Den Jugoslaviske Federale Folkerepubliks regering ikke anerkende, at den magt, som har foretaget overførelsen af krigsfanger, er fritaget for sit ansvar for anvendelsen af konventionen i hele det tidsrum i hvilket sådanne krigsfanger befinder sig i den magts varetægt, der modtager dem.

TILLÆG I

UDKAST TIL OVERENSKOMST VEDRØRENDE DIREKTE HJEMSENDELSE OG ANBRINGELSE I NEUTRALE LANDE AF SÅREDE OG SYGE KRIGSFANGER

(se artikel 110)

I. Grundsætninger for direkte hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande.

A. Direkte hjemsendelse.

Følgende personer hjemsendes direkte:

- 1) Alle krigsfanger, der som følge af et trauma er ramt af en af følgende former for invaliditet: Mangel af et lem, lammelse, led- eller anden invaliditet, såfremt invaliditeten mindst består i tabet af en hånd eller en fod, eller hvad der svarer til tabet af en hånd eller en fod.

Uden at dette er til hinder for en videregående fortolkning, er nedennævnte tilfælde at betragte som svarende til tabet af en hånd eller en fod:

- a) tab af en hånd eller af samtlige fingre eller tommel- og pegefingre på den ene hånd, tab af en fod eller af samtlige tæer og mellemfodsled på den ene fod;
- b) ankylosis, tab af knoglevæv, aragtig sammentrækning, der forhindrer et af de store led eller alle fingerled på den ene hånd i at fungere;
- c) pseudarthrosis ossium longorum;
- d) misdannelse som følge af brud eller anden skade, som medfører en alvorlig formindskelse af bevægelighed og bæreevne.
- 2) Alle sårede krigsfanger, hvis tilstand er blevet kronisk i en sådan grad, at en prognose synes at udelukke muligheden af helbredelse indenfor eet år fra tidspunktet for tilskadekomsten, selv om patienten underkastes behandling, såsom i tilfælde af:
 - a) projektil i hjertet, selvom den blandede sanitetskommission ved sin undersøgelse ikke har kunnet konstatere alvorlige forstyrrelser;
 - b) metalsplint i hjernen eller i lungerne, selvom den blandede sanitetskommission ved sin undersøgelse ikke har kunnet konstatere lokale eller generelle reaktioner;
 - c) osteomyelitis, dersom helbredelse ikke kan forudses indenfor et år fra tilskadekomsten, og såfremt sygdommen sandsynligvis vil medføre ankylosis af et led eller anden svækkelse, der svarer til tabet af en hånd eller en fod;
 - d) dybt og betændt sår i de store led;
 - e) beskadigelse af hjerneskallen ledsaget af tab eller forskydning af knoglevæv;
 - f) beskadigelse eller forbrænding af ansigtet med tab af væv og funktionelle læsioner;
 - g) beskadigelse af rygmarven;
 - h) lædering af de perifere nerver, der har følger svarende til tab af en hånd eller fod, og til hvis helbredelse der vil medgå mere end et år fra tidspunktet for tilskadekomsten, f.eks.: beskadigelse af plexus brachialis eller lumbosacralis, beskadigelse af nervus medianus eller ischiadicus samt kombineret beskadigelse af nervus radialis og cubitalis eller af nervus peronæus communis og tibialis o.s.v. Beskadigelse af nervus radialis, cubitalis, peronæus eller tibialis kan dog ikke i sig selv begrunde hjemsendelse undtagen i tilfælde af stivhed eller alvorlig neurotrofisk forstyrrelse;
 - i) beskadigelse af urinsystemet med alvorlig forstyrrelse af dette til følge.
- 3) Alle syge krigsfanger, hvis tilstand er blevet kronisk i en sådan grad, at en prognose synes at udelukke muligheden af helbredelse indenfor et år fra sygdommens indtræden, selv om patienten underkastes behandling, såsom i tilfælde af:
 - a) fremadskridende tuberkulose i et hvilket som helst organ, som efter et lægeskøn ikke kan helbredes eller blot vil undergå en betydelig forbedring ved behandling i et neutralt land;
 - b) pleuritis excudativa;
 - c) alvorlige sygdomme i åndedrætsorganerne af ikke-tuberkuløs oprindelse, der formodes at være uhelbredelige, f.eks. alvorlig udvidelse af lungerne -med eller uden bronchitis -kronisk astma, kronisk bronchitis, der har varet over et år under fangenskab, bronchiectasia o.s.v.;
 - d) alvorlige kroniske affektioner af kredsløbet, f.eks. læsioner af hjerteklapperne og hjertemuskel (* 1), der under fangenskab har vist tegn på svigtende kredsløb, selv om den blandede sanitetskommission ved sin undersøgelse ikke har kunnet konstatere noget sådant tegn, affektion af pericardiet og af blodkarrene (Buergers sygdom, aneurisme af de store blodkar) o.s.v.

- e) alvorlige kroniske affektioner af fordøjelsesorganerne, f.eks. mavesår og sår på tolvfingertarmen; følger af maveoperationer foretaget under fangenskabet; kronisk gastritis, enteritis eller colitis, der har varet mere end et år, og som alvorligt berører almentilstanden; indskrumpling af leveren, kronisk cholecystopathia (* 1) o.s.v.
- f) alvorlige kroniske affektioner af køns- og urinorganerne, f.eks.: kroniske nyresygdomme med ledsagende forstyrrelser; nephrectomia i en tuberkuløs nyre, kronisk pyelitis eller cystitis; hydro- eller pyonephrosis; kroniske alvorlige kvindesygdomme; normalt svangerskab og obstetricisk forstyrrelse, når anbringelse i neutralt land er udelukket o.s.v.;
- g) alvorlige kroniske sygdomme i centralnervesystemet og i det perifere nervesystem, f.eks. alle udtalte psykoser og psykoneuroser såsom alvorligt hysteri, alvorlig fængselsneurose o.s.v., der behørigt er konstateret af en specialist (* 2), enhver af lejligheden behørigt konstateret form for epilepsi, forkalkning af hjernen, kronisk nervebetændelse, der har varet over et år o.s.v.;
- h) alvorlige kroniske sygdomme i systema neurovegetativum, der ledsages af en betydelig nedsættelse af intellektuel eller legemlig ydeevne, mærkbart vægttab og almindelig astheni;
- i) blindhed på begge øjne eller på det ene øje, når synet på det andet øje er under 1 trods anvendelse af passende briller; nedsættelse af synsevnen, der ikke kan forøges til 1/2 for i hvert fald det ene øje (* 2); andre alvorlige øjenaffektioner, f.eks. grøn stær, iritis, choroiditis, trachoma o.s.v.;
- k) øresygdomme, såsom fuldstændig ensidig døvhed, hvis det andet øre ikke opfanger normal tale på en meters afstand (* 2) o.s.v.;
- l) alvorlige stofskifteaffektioner, f.eks.: diabetes mellitus, der kræver insulinbehandling o.s.v.;
- m) alvorlige forstyrrelser af de endokrine kirtler, f.eks. thyreotoxicosis, hypothyreosis, Addison's sygdom, cachexia Simmond, tetani o.s.v.;
- n) alvorlige og kroniske forstyrrelser af systema hæmopoeticum;
- o) alvorlige kroniske forgiftninger, f.eks. blyforgiftning, kviksølvforgiftning, morfinisme, kokainisme, alkoholisme; forgiftning forårsaget af gas eller udstrålinger o.s.v.;
- p) kroniske affektioner af bevægelsesorganerne med udtalte funktionelle forstyrrelser, f.eks. osteoarthritis deformans, primær og sekundær progressiv polyarthritis chronica, reumatisme med alvorlige kliniske symptomer o.s.v.;
- q) alvorlige kroniske hudsygdomme, der er uimodtagelige for behandling;
- r) enhver ondartet vækst;
- s) alvorlige kroniske infektionssygdomme, der vedvarer et år efter sygdommens indtræden, f.eks.: malaria med udtalt organisk svækkelse, amøbe- eller bacillær dysenteri med alvorlige forstyrrelser, tertiær visceral syphilis, der viser sig vanskeligt tilgængelig for behandling, spedalskhed o.s.v.;
- t) alvorlig avitaminose eller alvorlig underernæring.

B. Anbringelse i neutrale lande.

Følgende personer kan anbringes i et neutralt land:

- 1) Alle sårede krigsfanger, der sandsynligvis ikke vil kunne komme sig under fangenskabet, men som eventuelt vil kunne helbredes, eller hvis tilstand eventuelt vil bedre sig i betydelig grad ved anbringelse i et neutralt land.
- 2) Krigsfanger, der er angrebet af en hvilken som helst form for tuberkulose ligegyldigt i hvilket organ, såfremt behandling i neutralt land sandsynligvis ville medføre helbredelse eller i det mindste en betydelig bedring, herfra undtaget primær tuberkulose, der er helbredt forinden fangenskabet.
- 3) Krigsfanger, der lider af affektioner, som udkræver behandling af åndedræts-, kredsløbs-, fordøjelses-, nerve-, sanse-, køns- og urin-, hud- og bevægelsessystemet o.s.v., såfremt det er klart, at en sådan behandling ville give bedre resultater i et neutralt land end i fangenskab.
- 4) Krigsfanger, som er undergået en nephrectomi i fangenskab for en ikketuberkuløs nyreaffektion; krigsfanger, der lider af osteomyelitis, som viser tegn på fremskridt eller er latent, eller af diabetes mellitus, som ikke udkræver insulinbehandling; o.s.v.
- 5) Krigsfanger, som lider af neuroser, der er forårsaget af krig eller fangenskab.

Patienter, som lider af fængselsneurose, der ikke er helbredt efter 3 måneders ophold i et neutralt land, eller som efter et sådant tidsrum forløb ikke klart nærmer sig fuldstændig helbredelse, skal hjemsendes.

- 6) Alle krigsfanger, som lider af kronisk forgiftning, forårsaget af gasarter, metaller, alkaloider o.s.v. for hvem udsigterne til helbredelse ved behandling i et neutralt land er særlig gunstige.
- 7) Alle kvindelige krigsfanger, som er svangre eller mødre til spædbørn eller små børn.

Følgende lidelser kvalificerer ikke til anbringelse i et neutralt land:

- 1) Alle behørigt bekræftede kroniske psykoser.
- 2) Alle organiske eller funktionelle nervøse lidelser, der anses for ueholdbare.
- 3) Alle smitsomme sygdomme i det tidsrum, i hvilket de frembyder smitte, herfra undtaget tuberkulose.

II. Almindelige bemærkninger.

- 1) De fastsatte bestemmelser skal som helhed fortolkes og anvendes så liberalt som muligt.

En sådan fortolkning skal i første række begunstige personer, der er ramt af neuropatiske og psykopatiske lidelser, som er forårsaget af krig eller fangenskab, såvelsom tilfælde af tuberkulose på alle stadier. Krigsfanger, som har pådraget sig adskillige sår, af hvilke intet i sig selv kan begrunde hjemsendelse, skal undersøges i samme ånd med behørig hensyntagen til de psykiske traumer, som skyldes sårenes antal.

- 2) Alle patienter, der uden tvivl har krav på direkte hjemsendelse på grund af amputation, fuldstændig blindhed eller døvhed, åben lungetuberkulose, sjælelig forstyrrelse, ondartede vækster o.s.v. skal snarest muligt undersøges og hjemsendes af lejlægerne eller af militære sanitetskommissioner, der er udnævnt af tilbageholdelsesmagten.
- 3) Beskadigelser og sygdomme, som var til stede før krigen, og som ikke er forværret, såvel som beskadigelser forårsaget af krigen, som ikke har været til hinder for senere militærtjeneste, berettiger ikke til direkte hjemsendelse.
- 4) Bestemmelserne i nærværende konvention skal fortolkes og anvendes på ensartet måde i alle de stridende lande. Vedkommende magter og myndigheder skal tilstå blandede sanitetskommissioner alle fornødne lempelser med henblik på gennemførelsen af deres hverv.
- 5) De under 1) anførte eksempler angiver kun typiske tilfælde. Hvad der ikke nøjagtigt svarer til disse tilfælde, skal bedømmes i den ånd, der kendetegner bestemmelserne i nærværende konventions artikel 110 samt de grundsætninger, for hvilke nærværende overenskomst giver udtryk.

TILLÆG II

BESTEMMELSER VEDRØRENDE BLANDEDE SANITETSKOMMISSIONER

(se artikel 112)

ARTIKEL 1

De i konventionens artikel 112 omhandlede sanitetskommissioner er sammensat af 3 medlemmer, af hvilke de 2 tilhører et neutralt land, medens det tredje udnævnes af tilbageholdelsesmagten. Et af de neutrale medlemmer fører forsedet.

ARTIKEL 2

De to neutrale medlemmer udnævnes på tilbageholdelsesmagtens begæring af Den Internationale Røde Kors Komite i forståelse med beskyttelsesmagten. De kan have bopæl i deres hjemland, i et hvilket som helst andet neutralt land eller på tilbageholdelsesmagtens territorium.

ARTIKEL 3

De neutrale medlemmer skal godkendes af de interesserede stridende parter, der skal underrette Den Internationale Røde Kors Komite og beskyttelsesmagten om godkendelsen. Efter modtagelsen af sådan underretning er de neutrale medlemmer at anse som gyldigt udnævnt.

ARTIKEL 4

Der skal ligeledes udnævnes et tilstrækkeligt antal suppleanter, der i påkommende tilfælde kan afløse de faste medlemmer. De skal udnævnes samtidig med de faste medlemmer eller i alt fald så snart som muligt.

ARTIKEL 5

Hvis Den Internationale Røde Kors Komite af en hvilken som helst grund ikke kan udnævne de neutrale medlemmer, skal dette ordnes af den magt, der beskytter de krigsfanger, som skal undersøges.

ARTIKEL 6

Så vidt muligt skal det ene af de to neutrale medlemmer være kirurg og begge være læger.

ARTIKEL 7

De neutrale medlemmer skal være fuldstændig uafhængige af de stridende parter, som er forpligtet til at yde dem alle lettelser under udøvelsen af deres pligter.

ARTIKEL 8

I forbindelse med de i nærværende reglements artikler 2 og 4 omhandlede udnævnelser fastsætter den Internationale Røde Kors Komite efter aftale med tilbageholdelsesmagten de udpegede personers tjenestevilkår.

ARTIKEL 9

Den blandede sanitetskommission skal påbegynde sit arbejde snarest muligt efter godkendelsen af de neutrale medlemmer og i alle tilfælde indenfor et tidsrum af 3 måneder fra tidspunktet for sådan godkendelse.

ARTIKEL 10

De blandede sanitetskommissioner undersøger samtlige de i konventionens artikel 113 angivne fanger. De afgiver indstilling om hjemsendelse, afvisning eller henvisning til en senere undersøgelse. Deres afgørelser træffes på grundlag af simpelt flertal.

ARTIKEL 11

De af den blandede sanitetskommission i hvert enkelt tilfælde truffene afgørelser skal inden en måned efter kommissionens besøg meddeles tilbageholdelsesmagten, beskyttelsesmagten og Den Internationale Røde Kors Komite. Den blandede

sanitetskommission skal ligeledes underrette enhver undersøgt krigsfange om den trufne afgørelse samt forsyne de fanger, der indstilles til hjemsendelse, med attester svarende til det nærværende konvention vedføjede udkast.

ARTIKEL 12

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at gennemføre de blandede sanitetskommissioners afgørelser indenfor et tidsrum af 3 måneder fra det tidspunkt, da den modtager behørig underretning om sådanne afgørelser.

ARTIKEL 13

Såfremt der ikke findes nogen neutral læge i et land, hvor en blandet sanitetskommissions virksomhed synes påkrævet, og såfremt det af hvilken som helst grund er umuligt at udnævne neutrale læger, som er bosat i et andet land, skal tilbageholdelsesmagten i forståelse med beskyttelsesmagten nedsætte en sanitetskommission, som med forbehold af bestemmelserne i nærværende reglements artikler 1, 2, 3, 4, 5 og 8 skal varetage samme opgaver som en blandet sanitetskommission.

ARTIKEL 14

Blandede sanitetskommissioner fungerer permanent og skal besøge enhver lejr med ikke over 6 måneders mellemrum.

TILLÆG III

BESTEMMELSER VEDRØRENDE KOLLEKTIVE FORSENDELSER

(se artikel 73)

ARTIKEL 1

Der skal gives fangerepræsentanter tilladelse til at fordele kollektive hjælpeforsendelser, der sorterer under dem, blandt alle krigsfanger, der administreres fra deres lejr, heri indbefattet fanger, som er indlagt på hospital eller befinder sig i fængsel eller iøvrigt på en straffeanstalt.

ARTIKEL 2

Fordeling af kollektive hjælpeforsendelser skal ske i overensstemmelse med givernes anvisninger samt med en af fangerepræsentanterne udarbejdet plan. Udlevering af medicinalvarer bør dog fortrinsvis finde sted i forståelse med de højeste sanitetsofficerer, og på hospitaler og sygeafdelinger behøver disse ikke at tage hensyn til de omtalte anvisninger, såfremt hensynet til deres patienter taler derimod. Indenfor de således afstukne grænser skal fordelingen stedse ske efter billighed.

ARTIKEL 3

Der skal gives de nævnte fangerepræsentanter eller deres medhjælpere tilladelse til at begive sig til steder i nærheden af lejren, hvor hjælpeforsyninger modtages, således at de sættes i stand til at undersøge kvaliteten såvel som mængden af de modtagne varer og kan udarbejde detaljerede beretninger herom til giverne.

ARTIKEL 4

Der skal gives fangerepræsentanter de fornødne lettelser til undersøgelse af, om fordelingen af kollektive forsendelser i alle underafdelinger og annekser af deres lejre har fundet sted i overensstemmelse med deres anvisninger.

ARTIKEL 5

Der skal gives fangerepræsentanter tilladelse til at udfylde samt til at foranledige, at fangerepræsentanter for arbejdsenheder eller de højeste sanitetsofficerer på hospitaler og sygeafdelinger udfylder blanketter eller spørgeskemaer, der er bestemt for giverne og angår kollektive hjælpeforsyninger (fordeling, behov, mængder o.s.v.). Sådanne blanketter og spørgeskemaer skal i behørigt udfyldt stand ufortøvet fremsendes til giverne.

ARTIKEL 6

Til sikring af regelmæssig udlevering af kollektive forsendelser til krigsfangerne i vedkommende lejr og med henblik på at imødegå ethvert krav, der måtte opstå som følge af nye fangers ankomst, skal der gives fangerepræsentanter tilladelse til at opbygge og vedligeholde tilstrækkelige reservebeholdninger af kollektive forsendelser. I dette øjemed skal der stå passende lagerbygninger til deres rådighed; enhver lagerbygning skal være forsynet med 2 låse således at fangerepræsentanten er i besiddelse af nøglerne til den ene lås og lejrkommandanten af nøglerne til den anden.

Artikel 7

Når kollektive forsendelser indeholdende beklædningsgenstande modtages, skal hver krigsfange beholde mindst 1 komplet sæt tøj. Såfremt en fange har mere end 1 sæt tøj, skal fangerepræsentanten kunne beslaglægge overskydende tøj hos de fanger, der har fået flest habitter eller mere end 1 af særlige beklædningsgenstande, dersom dette er nødvendigt til beklædning af fanger, som er mindre velforsynet. Han må imidlertid ikke beslaglægge ekstra sæt undertøj, sokker eller fodtøj, medmindre dette er den eneste mulighed for at ekvipere krigsfanger, som ingen har.

ARTIKEL 8

De Høje Kontraherende Parter og i særdeleshed tilbageholdelsesmagterne er i videst muligt omfang og med forbehold af de om befolkningens forsyning gældende bestemmelser forpligtet til at tillade, at der på deres territorier opkøbes varer til uddeling blandt krigsfanger i form af kollektive forsendelser. De er ligeledes forpligtet til at lade overføre af fonds og andre finansielle foranstaltninger af teknisk eller administrativ art, som træffes med henblik på sådanne opkøb.

ARTIKEL 9

Foranstående bestemmelser er ikke til hinder for krigsfangers ret til at modtage kollektive forsendelser forinden deres ankomst til lejren eller under overførelse og ej heller for, at repræsentanter for beskyttelsesmagten og Den Internationale Røde Kors Komite eller ethvert andet til bistand for fanger virkende organ, som er ansvarligt for fremsendelse af sådanne forsyninger, kan sikre forsendelsernes fordeling blandt modtagerne ved ethvert andet middel, de skønner praktisk.

TILLÆG IV

B. TILFANGETAGELSESKORT

(se artikel 70)

TILLÆG IV

C. BREVKORT OG BREVE

(se artikel 71)

1. BREVKORT

TILLÆG IV

C. BREVKORT OG BREVE

(se artikel 71)

2. BREVE

TILLÆG IV

D. MEDDELELSE OM DØDSFALD

(se artikel 120)

TILLÆG IV

E. HJEMSENDELSESATTEST

(se tillæg II, artikel 11)

HJEMSENDELSESATTEST

Dato:

Lejr:

Hospital:

Efternavn:

Fornavn(e):

Fødselsdato:

Grad:

Tjenestenummer:

Krigsfangenummer:

Tilskadekomst/sygdom:

Kommissionens afgørelse:

Formand for den blandede
sanitetskommission:

A = direkte hjemsendelse

B = anbringelse i et neutralt land

NC = ny undersøgelse ved næste kommission

TILLÆG V

UDKAST TIL BESTEMMELSER VEDRØRENDE PENGEBELØB, DER PÅ FANGERNES VEGNE UDBETALES I DISSES HJEMLAND

(se artikel 63)

- 1) Den i artikel 63, stykke 3, nævnte meddelelse skal udvise:
 - a) krigsfangens tjenestenummer, jævnfør artikel 17, grad, efternavn og fornavn(e);
 - b) modtagerens navn og adresse i hjemlandet;
 - c) det beløb, der skal udbetales, angivet i tilbageholdelseslandets møntsort.
- 2) Meddelelsen skal forsynes med krigsfangens underskrift eller, såfremt han ikke kan skrive, med hans bevidnede mærke og skal paraferes af fangerepræsentanten.
- 3) Lejrkommandanten skal til denne meddelelse føje en bekræftelse af, at vedkommende krigsfange har en kreditsaldo, der ikke er lavere end det beløb, der skal komme til udbetaling.
- 4) Meddelelsen kan have form af fortegnelser. Ethvert ark af sådanne fortegnelser skal da bevidnes af fangerepræsentanten og bekræftes af lejrkommandanten.

Genevekonvention af 12. august 1949 om beskyttelse af civile personer i krigstid.

De undertegnede, befuldmægtigede for de regeringer, der har været repræsenteret ved den diplomatiske konference, som blev afholdt i Geneve fra 21. april til 12. august 1949 med det formål at udarbejde en konvention om beskyttelse af civile personer i krigstid, er blevet enige om følgende:

I DEL

Almindelige bestemmelser.

ARTIKEL 1

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til under alle forhold selv at overholde og drage omsorg for overholdelsen af nærværende konvention.

ARTIKEL 2

Når bortses fra de bestemmelser, der skal være gældende i fredstid, finder nærværende konvention anvendelse i alle tilfælde, hvor en krig er erklæret, eller hvor der iøvrigt er opstået en væbnet konflikt mellem to eller flere af De Høje Kontraherende Parter, selvom en af disse ikke anerkender, at der består krigstilstand.

Konventionen finder ligeledes anvendelse i alle tilfælde af hel eller delvis besættelse af en af De Høje Kontraherende Parters territorium, selvom en sådan besættelse ikke møder væbnet modstand.

Selvom en af de stridende magter ikke har tiltrådt nærværende konvention, er signatarmagterne bundet af den i deres indbyrdes forhold. De er endvidere bundet af konventionen i forhold til den pågældende magt, hvis denne anerkender konventionen og anvender dens bestemmelser.

ARTIKEL 3

Hvor der på en af De Høje Kontraherende Parters territorium opstår en væbnet konflikt, er enhver af de stridende parter, selvom konflikten ikke er af international karakter, forpligtet til som mindstemål at bringe følgende bestemmelser til anvendelse:

- 1) Personer, der ikke deltager aktivt i fjendtlighederne, herunder sådanne medlemmer af de væbnede styrker, som har nedlagt våbnene, og sådanne personer, der er gjort ukampdygtige som følge af sygdom, sår, tilbageholdelse eller en hvilken som helst anden omstændighed, skal under alle forhold behandles humant. De må ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, farve, religion eller overbevisning, køn, fødsel, formueomstændighed eller noget som helst andet lignende forhold.

I dette øjemed er og forbliver følgende handlinger til enhver tid og på ethvert sted forbudt i forhold til ovennævnte personer:

- a) vold mod liv og legeme, i særdeleshed mord under enhver form, lemlæstelse, grusom behandling, tortur;
- b) udtagelse af gidsler;
- c) krænkelse af den personlige værdighed, i særdeleshed ydmygende og nedværdigende behandling;
- d) domme, der ikke er afsagt af en behørigt konstitueret domstol, som yder alle de judicielle garantier, der betragtes som uundværlige af civiliserede folk, og henrettelser, der foretages uden en sådan domstols forudgående afgørelse.
- 2) Sårede og syge skal opsamles og plejes.

Uvildige humanitære organer såsom Den internationale Røde Kors Komite er berettiget til at tilbyde de stridende parter deres bistand.

Herudover bør de stridende parter tage initiativet til oprettelsen af særlige overenskomster indeholdende samtlige eller en del af nærværende konventions øvrige bestemmelser.

Anvendelsen af foranstående bestemmelser berører ikke de stridende parters retlige status.

ARTIKEL 4

Beskyttet ved konventionen er personer, der i tilfælde af en strid eller besættelse i et givet øjeblik og under en hvilken som helst form befinder sig i hænderne på en stridende part eller besættelsesmagt, i hvilken de ikke er statsborgere.

Statsborgere tilhørende en stat, der ikke har tiltrådt konventionen, beskyttes ikke af denne. Statsborgere tilhørende en neutral stat, der befinder sig på en krigsførende stats territorium, samt statsborgere, tilhørende en medkrigsførende stat, er ikke at anse som beskyttede personer, så længe den stat, i hvilken de er statsborgere, er normalt diplomatisk repræsenteret i den stat, i hvis hænder de befinder sig.

Bestemmelserne i II. del finder dog anvendelse i videre omfang, som angivet i artikel 13.

Personer, der beskyttes ved Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten, ved Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes, syges og skibbrudnes vilkår i de væbnede styrker på søen eller ved Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger, er ikke at anse som beskyttede personer i nærværende konventions forstand.

ARTIKEL 5

Såfremt en af de stridende parter føler sig overbevist om, at en bestemt beskyttet person, der befinder sig på dens territorium, med rette mistænkes for deltagelse i virksomhed, der er farlig for statens sikkerhed, er en sådan person ikke berettiget til at gøre krav på sådanne ved nærværende konvention hjemlede rettigheder og privilegier, som, hvis de tillægges en sådan person, ville udsætte statens sikkerhed for fare.

Hvor en bestemt beskyttet person tilbageholdes på besat område som spion eller sabotør eller som en person, der med rette mistænkes for virksomhed, der er farlig for besættelsesmagtens sikkerhed, er en sådan person, i de tilfælde hvor absolutte militære sikkerhedskrav kræver det, at betragte som havende forskertset sin ved nærværende konvention hjemlede adgang til at sætte sig i forbindelse med omverdenen.

Sådanne personer skal ikke desto mindre i hvert enkelt tilfælde behandles humant, og i tilfælde af retssag må den ved nærværende konvention foreskrevne ret til betryggende og behørig domsforhandling ikke berøves dem. Der skal ligeledes på det tidligste tidspunkt, hvor dette er foreneligt med henholdsvis statens eller besættelsesmagtens sikkerhed, i fuldt omfang ydes dem de rettigheder og privilegier, der i henhold til nærværende konvention tilkommer en beskyttet person.

ARTIKEL 6

Nærværende konvention finder anvendelse fra begyndelsen af en hvilken som helst i artikel 2 nævnt strid eller besættelse.

På stridende parters territorium ophører nærværende konvention at finde anvendelse ved den almindelige indstilling af krigsoperationer.

For så vidt angår besat område ophører nærværende konvention at finde anvendelse et år efter den almindelige indstilling af krigsoperationer. Besættelsesmagten er dog under besættelsen i det omfang, hvori den udøver regeringsmyndighed på sådant område, bundet af bestemmelserne i følgende artikler i nærværende konvention: 1-12, 27, 29-34, 47, 49, 51, 52, 53, 59, 61-77, 143.

Beskyttede personer, hvis frigivelse, hjemsendelse eller tilbagevenden til det civile liv finder sted efter dette tidspunkt, drager i det mellemliggende tidsrum fortsat fordel af nærværende konvention.

ARTIKEL 7

Foruden de overenskomster, der er udtrykkeligt hjemlede i artiklerne 11, 14, 15, 17, 36, 108, 109, 132, 133 og 149 kan De Høje Kontraherende Parter afslutte andre særlige overenskomster vedrørende ethvert spørgsmål, om hvilket de finder det hensigtsmæssigt at træffe særlig aftale. Ingen særlig overenskomst må dog forringe de ved nærværende konvention fastsatte forhold for beskyttede personer eller indskrænke de rettigheder, som konventionen tillægger dem.

Beskyttede personer skal i hele det tidsrum i hvilket de omfattes af konventionen, nyde fordel af sådanne overenskomster, medmindre de nævnte eller senere overenskomster udtrykkeligt bestemmer det modsatte, eller gunstigere foranstaltninger iværksættes til fordel for dem af en af de stridende parter.

ARTIKEL 8

Beskyttede personer kan i intet tilfælde helt eller delvist give afkald på de rettigheder, der sikres dem ved nærværende konvention eller eventuelt ved de i foregående artikel omhandlede særlige overenskomster.

ARTIKEL 9

Nærværende konvention bringes til anvendelse i samarbejde med og under kontrol af de beskyttelsesmagter, hvis pligt det er at varetage de stridende parters interesser. Med dette formål for øje er beskyttelsesmagterne berettiget til, udover deres diplomatiske eller konsulære personel, at udnævne delegerede blandt deres egne eller andre neutrale landes statsborgere. Disse delegerede skal godkendes af den magt, hos hvilken de skal udøve deres virksomhed.

De stridende parter skal i størst muligt omfang lette beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede udførelsen af hvervet.

Beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede må i intet tilfælde gå ud over de grænser, der ved nærværende konvention er fastsat for deres virksomhed. De skal i særdeleshed tage hensyn til de bydende nødvendige krav på sikkerhed fra den stats side, i hvilken de udøver deres virksomhed.

ARTIKEL 10

Nærværende konventions bestemmelser skal ikke være til hinder for den humanitære virksomhed, som Den Internationale Røde Kors Komite eller en hvilken som helst anden uvildig humanitær organisation med de pågældende stridende parters samtykke måtte påtage sig til beskyttelse af og bistand for civile personer.

ARTIKEL 11

De Høje Kontraherende Parter kan når som helst aftale at betro de pligter, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, til en organisation, der frembyder de nødvendige garantier for uvildighed og handlekraft.

Når personer, der beskyttes af nærværende konvention, af en hvilken som helst grund ikke nyder fordel af eller ophører med at nyde fordel af en beskyttelsesmagts eller en af de i første stykke omhandlede organisationers virksomhed, skal

tilbageholdelsesmagten anmode en neutral stat eller en sådan organisation om at påtage sig de opgaver, som i henhold til nærværende konvention udføres af en beskyttelsesmagt, udpeget af de stridende parter.

Hvis beskyttelse ikke kan tilvejebringes på denne måde, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at anmode en humanitær organisation såsom Den Internationale Røde Kors Komite om at overtage de humanitære opgaver, der ifølge nærværende konvention påhviler beskyttelsesmagterne, eller til med de begrænsninger, der følger af nærværende artikel, at modtage tilbud om bistand, der fremkommer fra en sådan organisation.

Enhver neutral magt eller enhver organisation, der af den interesserede magt anmodes om eller selv tilbyder at yde sin bistand med dette formål for øje, er forpligtet til at handle i bevidstheden om sit ansvar overfor den stridende part, som de personer, der beskyttes af nærværende konvention, tilhører og skal tilvejebringe tilstrækkelige garantier for sin evne til at påtage sig de omhandlede opgaver og til at udføre dem uvildigt.

Foranstående bestemmelser kan ikke sættes ud af kraft ved særlig overenskomst mellem magter, af hvilke den ene, selvom det kun er midlertidigt, som følge af militære begivenheder ikke er i besiddelse af fuld handlefrihed i forhold til den anden magt eller dens allierede, i særdeleshed i tilfælde af en besættelse af hele den førstnævnte stats territorium eller en væsentlig del af dette.

Ordet beskyttelsesmagt indbefatter i nærværende konvention de organisationer, der ifølge nærværende artikel kan træde i stedet for beskyttelsesmagten.

Nærværende artikels bestemmelser skal udstrækkes til og anvendes på statsborgere fra en neutral stat, når de opholder sig på besat territorium eller befinder sig på territorium tilhørende en krigsførende stat, i hvilken deres hjemland ikke på normal vis er diplomatisk repræsenteret.

ARTIKEL 12

I tilfælde, hvor beskyttelsesmagterne i de beskyttede personers interesse anser det for tilrådeligt, og i særdeleshed i tilfælde af uenighed mellem de stridende parter angående anvendelsen eller fortolkningen af nærværende konventions bestemmelser, skal beskyttelsesmagterne tilbyde deres bistand med henblik på uoverensstemmelsens bilæggelse.

I dette øjemed kan enhver af beskyttelsesmagterne enten på opfordring af en af de stridende parter eller af egen drift foreslå parterne et møde, eventuelt på et hensigtsmæssigt valgt neutralt territorium, mellem deres repræsentanter og i særdeleshed mellem de myndigheder, der er ansvarlige for beskyttede personer. De stridende parter er forpligtet til at rette sig efter de forslag, som stilles dem med dette formål for øje. Beskyttelsesmagterne kan om fornødent til de stridende parter godkendelse forelægge forslag om, at en person, der tilhører en neutral magt eller er udpeget af Den Internationale Røde Kors Komite skal indbydes til at deltage i et sådant møde.

II DEL

Befolkningens almindelige beskyttelse mod visse af krigens følger.

ARTIKEL 13

Bestemmelserne i II del omfatter alle dele af befolkningen i de stridende lande, uden at nogen del heraf må gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, statsborgerforhold, religion eller politisk anskuelse, og tilsigter at lindre de af krigens forårsagede lidelser.

ARTIKEL 14

De Høje Kontraherende Parter er i fredstid og de stridende parter efter fjendtlighedernes udbrud berettiget til på deres eget territorium og i påkommende tilfælde i besatte områder at oprette hospitals- og sikkerhedszoner og -lokaliteter, der er således indrettet, at sårede, syge og gamle, svagelige personer, børn under 15 år, svangre kvinder og mødre til børn under 7 år beskyttes mod krigens virkninger.

Ved fjendtlighedernes udbrud og under disse kan de interesserede parter afslutte overenskomster om gensidig anerkendelse af de zoner og lokaliteter, som de har oprettet. De kan med dette formål for øje bringe bestemmelserne i det nærværende konvention vedføjede overenskomstudkast til anvendelse med de ændringer, som de skønner nødvendige.

Beskyttelsesmagterne og Den Internationale Røde Kors Komite opfordres til at yde deres bistand med henblik på at lette indførelsen og anerkendelsen af disse hospitals- og sikkerhedszoner og -lokaliteter.

ARTIKEL 15

Enhver af de stridende parter kan enten direkte eller gennem en neutral stat eller en humanitær organisation foreslå den fjendtlige part at oprette neutraliserede zoner i de områder, hvor kamphandlinger finder sted, i hvilke zoner følgende personer uden forskelsbehandling skal beskyttes mod krigens virkninger:

- a) sårede og syge kombattanter og non-kombattanter,
- b) civile personer, som ikke deltager i fjendtlighederne og ikke udfører arbejde af militær art under deres ophold i zonerne.

Når de interesserede parter er blevet enige om den foreslåede neutraliserede zones geografiske beliggenhed, administration, forsyning med levnedsmidler samt kontrol med zonen, skal der afsluttes en skriftlig overenskomst, der skal underskrives af

repræsentanter for de stridende parter. Begyndelsestidspunktet for og varigheden af zonens neutralisering skal fastsættes i overenskomsten.

ARTIKEL 16

Sårede, syge såvel som svagelige personer og svangre kvinder skal i særlig grad beskyttes og respekteres.

I det omfang, hvori militære hensyn tillader det, skal enhver af de stridende parter lade foranstaltninger, der tages til eftersøgning af dræbte og sårede, til bistand for skibbrudne og andre personer, der er udsat for alvorlig fare og til beskyttelse af dem mod plyndring og mishandling.

ARTIKEL 17

De stridende parter skal søge at afslutte stedlige overenskomster om evakuering af sårede, syge, svagelige personer og gamle, børn og barselspatienter fra belejrede eller omringede områder samt om passageret for præster tilhørende alle religioner og sanitært personel og udstyr på vej til sådanne områder.

ARTIKEL 18

Civile hospitaler, der er indrettet til pleje af sårede og syge, svagelige personer og barselspatienter, må under ingen omstændigheder gøres til genstand for angreb, men skal til enhver tid respekteres og beskyttes af de stridende parter.

Stater, der er parter i en strid, er forpligtet til at forsyne alle civile hospitaler med dokumentation, der viser, at de er civile hospitaler, og at de af dem benyttede bygninger ikke anvendes til andet formål, der ville berøve disse hospitaler den beskyttelse, der tilkommer dem i henhold til artikel 19.

Civile hospitaler skal afmærkes med det kendemærke, der omhandles i artikel 38 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten, på betingelse af at staten meddeler sin tilladelse.

I det omfang, hvori militære hensyn tillader det, skal de stridende parter tage de fornødne skridt med henblik på at sikre, at de særlige kendetegn, der angiver civile hospitaler, er klart synlige for de fjendtlige land-, luft- og søstridskræfter, således at muligheden for enhver fjendtlig handling fjernes.

I betragtning af de farer, for hvilke beliggenhed i nærheden af militære mål kan udsætte hospitaler, henstilles det, at sådanne hospitaler anbringes i så stor afstand som muligt fra sådanne mål.

ARTIKEL 19

Den beskyttelse, der tilkommer civile hospitaler, ophører ikke, medmindre de udover deres humanitære opgaver anvendes til udøvelsen af handlinger til skade for fjenden. Beskyttelsen bortfalder dog først, såfremt en advarsel, der såvidt muligt skal fastsætte en rimelig tidsfrist, ikke efterkommes.

Pleje af syge eller sårede medlemmer af de væbnede styrker på disse hospitaler eller tilstedeværelsen af håndvåben eller ammunition, der er frataget sådanne personer, men som endnu ikke er overgivet til rette tjenestegren kan ikke betragtes som handlinger til skade for fjenden.

ARTIKEL 20

Personer, der regelmæssigt og udelukkende er beskæftiget med drift og administration af civile hospitaler, herunder personel, der er beskæftiget med eftersøgning, evakuering, transport og pleje af sårede og syge civile, svagelige personer samt barselspatienter, skal respekteres og beskyttes.

På besat territorium og i zoner, hvor krigsoperationer finder sted, skal ovennævnte personel kunne identificeres ved hjælp af identitetskort, der bekræfter vedkommendes stilling, og som er forsynet med et fotografi af indehaveren samt med vedkommende myndigheds prægestempel, såvel som ved hjælp af et stemplet armbind, der tåler vand, og som under tjenesten bæres på venstre arm. Dette armbind skal tilvejebringes af staten og være forsynet med det kendemærke, der omhandles i artikel 38 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.

Andet personel, der er beskæftiget med drift og administration af civile hospitaler, er under udførelsen af sådanne opgaver berettiget til respekt og beskyttelse samt til under de i nærværende artikel fastsatte betingelser at bære det ovenfor omhandlede armbind. Identitetskort skal angive de opgaver, der påhviler dem.

Ethvert hospitals ledelse er til enhver tid forpligtet til at stille en ajourført fortegnelse over sådant personel til de kompetente nationale eller besættelsesmyndigheders rådighed.

ARTIKEL 21

Konvojer medførende køretøjer eller hospitalstog til lands, og på søen særligt indrettede fartøjer, der medfører sårede og syge civile, svagelige personer samt barselspatienter, skal respekteres og beskyttes på samme måde som de i artikel 18 omhandlede hospitaler og skal med statens samtykke afmærkes med det særlige kendemærke, der omhandles i artikel 38 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.

ARTIKEL 22

Luftfartøjer, der udelukkende benyttes til evakuering af sårede og syge civile, svagelige personer samt barselspatienter eller til transport af sanitært personel og udstyr, må ikke angribes, men skal respekteres, når flyvningen finder sted i højder, på tidspunkter og ad ruter, hvorom der er truffet særlig aftale mellem alle de interesserede stridende parter.

De kan afmærkes ved hjælp af det særlige kendemærke, der er hjemlet i artikel 38 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten.

Medmindre der er truffet anden aftale, er overflyvninger af fjendtlig eller af fjenden besat territorium forbudt.

Sådanne luftfartøjer er forpligtet til at efterkomme ethvert påbud om landing. Har et luftfartøj foretaget en således påtvunget landing, har det efter en eventuel undersøgelse ret til at fortsætte flyvningen med de ombordværende.

ARTIKEL 23

Enhver af De Høje Kontraherende Parter er forpligtet til at tillade fri passage for alle forsendelser bestående af sanitært udstyr og medicinalvarer eller af genstande, der er nødvendige til religiøse formål, såfremt sådanne forsendelser alene er bestemt for civile, der tilhører en anden af De Høje Kontraherende Parter, selvom denne er den førstnævnte magts modstander. Der skal ligeledes tilstås fri passage for alle forsendelser bestående af fornødne levnedsmidler, beklædning og styrkende midler bestemt for børn under 15 år, svangre kvinder og barselspatienter.

En kontraherende part er dog kun forpligtet til at tillade fri passage for de i foregående stykke angivne forsendelser på betingelse af, at der efter dens opfattelse ikke er alvorlig grund til at frygte

- a) at forsendelserne kan blive ført til et andet sted end deres bestemmelsessted,
- b) at kontrollen eventuelt ikke er effektiv,
- c) at anvendelsen af ovennævnte forsendelser som erstatning for varer, der ellers skulle tilvejebringes eller fremstilles af fjenden, eller frigørelsen af materiel, tjenesteydelser eller indretninger, som ellers ville have været fornødne til produktionen af sådanne varer, ville betyde en klar fordel for fjendens krigsanstrengelse eller økonomi.

Den magt, som tillader passage af de i nærværende artikels første stykke angivne forsendelser, kan gøre en sådan tilladelse afhængig af, at uddelingen til de personer, der skal nyde godt deraf, på stedet overvåges af beskyttelsesmagterne.

Sådanne forsendelser skal fremsendes hurtigst muligt, og den magt, der tillader fri passage, er berettiget til at fastsætte forskrifter for den tekniske gennemførelse af passagen.

ARTIKEL 24

De stridende parter er forpligtet til at træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring af, at børn under 15 år, der som følge af krigen er blevet forældreløse eller adskilt fra deres familie, ikke overlades til sig selv, og at deres underhold, gudsdyrkelse og opdragelse under alle forhold lettes. Deres opdragelse skal såvidt muligt betros til personer, der tilhører en lignende kulturel tradition.

De stridende parter skal lette sådanne børns overførelse til neutralt land i det tidsrum, i hvilket striden varer, såfremt den eventuelle beskyttelsesmagt meddeler sit samtykke, og der stilles betryggende garantier for iagttagelsen af de i første stykke fastslåede grundsætninger.

De skal endvidere søge at gennemføre, at alle børn under 12 år forsynes med legitimation i form af identitetsplader eller på anden måde.

ARTIKEL 25

Der skal gives alle personer, der befinder sig på et territorium, der tilhører en af de stridende parter eller er besat af en sådan, mulighed for at sende meddelelser af strengt personlig karakter til familiemedlemmer, hvor de end opholder sig, samt til at modtage meddelelser fra disse. Sådant korrespondance skal fremsendes hurtigt og uden unødigt forsinkelse.

Såfremt omstændighederne vanskeliggør eller umuliggør familiekorrespondance med almindelig post, skal de interesserede stridende parter henvende sig til et neutralt mellemlid, såsom det i artikel 140 omhandlede centralkontor, og i samråd med dette træffe bestemmelse om, hvorledes de dem påhvilende forpligtelser kan opfyldes under de bedst mulige forhold, i særdeleshed i samarbejde med de nationale Røde Kors- (Røde Halvmåne, Røde Løve og Sol) selskaber.

Såfremt de stridende parter skønner det nødvendigt at indskrænke familiekorrespondancen, skal en sådan indskrænkning begrænses til tvungen anvendelse af standardformularer indeholdende 25 frit valgte ord. Der skal være ret til at afsende mindst en standardformular pr. måned.

ARTIKEL 26

Enhver af de stridende parter er forpligtet til at lette de undersøgelser, som medlemmer af familier, der er blevet adskilt som følge af krigen, foretager med det formål påny at opnå indbyrdes kontakt og om muligt mødes. I særdeleshed er den forpligtet til at opmuntre organisationer, der beskæftiger sig med denne opgave, forudsat at den kan godkende disse, og at de overholder dens sikkerhedsbestemmelser.

III DEL

Beskyttede personers stilling og behandling.

AFSNIT 1.

Fælles bestemmelser vedrørende de stridende parter territorier og besatte områder.

ARTIKEL 27

Beskyttede personer har under alle forhold krav på, at deres person, ære, familierettigheder, religiøse overbevisning og religionsudøvelse samt deres sæder og skikke respekteres. De skal til enhver tid behandles humanitært og skal beskyttes særligt mod alle voldshandlinger eller trusler derom og mod fornærmelser og offentlighedens nyfikenhed.

Kvinder skal særligt beskyttes mod ethvert angreb på deres ære, i særdeleshed mod voldtægt, tvangsprostitution og enhver form for angreb på deres blufærdighed.

Idet bortses fra bestemmelserne vedrørende de beskyttede personers helbredstilstand, alder og køn, skal alle sådanne personer behandles med samme grad af hensynsfuldhed af de af de stridende parter, i hvis magt de befinder sig. De må i særdeleshed ikke gøres til genstand for mindre gunstig behandling som følge af race, religion eller politisk overbevisning.

De stridende parter kan dog træffe sådanne kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger med hensyn til beskyttede personer, som måtte være påkrævede som følge af krigen.

ARTIKEL 28

Ingen beskyttet person må benyttes til gennem sin tilstedeværelse at bringe bestemte punkter eller områder i læ mod militære operationer.

ARTIKEL 29

Den af de stridende parter, i hvis magt der befinder sig beskyttede personer, er ansvarlig for den behandling, de underkastes af dens repræsentanter, ganske bortset fra det individuelle ansvar.

ARTIKEL 30

Der skal gives beskyttede personer enhver mulighed for at rette henvendelse til beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komité, det nationale Røde Kors- (Røde Halvmåne, Røde Løve og Sol) selskab i det land, hvori de befinder sig, samt til enhver organisation, der måtte kunne yde dem bistand.

Fra myndighedernes side skal der med dette formål for øje ydes de nævnte organisationer alle lettelser indenfor de grænser, der sættes af militære eller sikkerhedsmæssige hensyn.

Udover de i artikel 143 omhandlede besøg af delegerede for beskyttelsesmagterne og for Den Internationale Røde Kors Komité skal tilbageholdelses- eller besættelsesmagterne i videst mulig udstrækning lade besøg hos beskyttede personer af repræsentanter for andre organisationer, der har til formål at yde sådanne personer åndelig bistand eller materiel støtte.

ARTIKEL 31

Der må ikke udøves fysisk eller moralsk tvang mod beskyttede personer, i særdeleshed ikke med det formål at opnå oplysninger fra dem eller fra tredjemænd.

ARTIKEL 32

Der er mellem De Høje Kontraherende Parter udtrykkelig enighed om, at ingen af dem må tage nogen forholdsregel, der kan medføre fysisk lidelse for eller udryddelse af beskyttede personer, der befinder sig i deres hænder. Dette forbud omfatter ikke alene mord, tortur, legemsstraffe, lemlæstelse og medicinske eller videnskabelige forsøg, der ikke nødvendiggøres af en beskyttet persons lægebehandling, men ligeledes alle andre brutale handlinger, hvadenten disse begås af civile eller militære agenter.

ARTIKEL 33

Ingen beskyttet person må straffes for en forseelse, som vedkommende ikke selv har begået. Kollektive straffe såvel som alle skræmme- eller terrorforanstaltninger forbydes.

Plyndring forbydes.

Repressalier mod beskyttede personer og disses ejendom forbydes.

ARTIKEL 34

Det forbydes at tage gidsler.

AFSNIT 2.

Udlændinge, der befinder sig på en af de stridende parters

territorium.

ARTIKEL 35

Alle beskyttede personer, der ønsker at forlade territoriet ved begyndelsen af eller under en strid, er berettiget hertil, medmindre afrejsen strider mod statens nationale interesser. Afgørelser vedrørende sådanne personers ansøgninger om udrejsetilladelse skal træffes efter behørigt fastsatte retningslinier, og afgørelsen skal træffes hurtigst muligt. Personer, der har erholdt udrejsetilladelse, er berettiget til at forsyne sig med de til rejsen fornødne pengemidler samt til i rimeligt omfang at medtage effekter og genstande til personligt brug.

Hvis der nægtes sådanne personer udrejsetilladelse, er de berettiget til snarest muligt at få et sådant afslag taget op til fornyet behandling af en kompetent domstol eller et administrativt råd, der med dette formål er nedsat af tilbageholdelsesmagten.

Repræsentanter for beskyttelsesmagten skal, medmindre sikkerhedshensyn er til hinder herfor, eller de pågældende personer gør indsigelse herimod, på begæring gøres bekendt med begrundelsen for ethvert afslag på ansøgninger om udrejsetilladelse fra området og hurtigst muligt underrettes om navne på alle personer, hvem udrejsetilladelse er nægtet.

ARTIKEL 36

Udrejser, der tillades i henhold til foregående artikel, skal foregå under tilfredsstillende sikkerhedsmæssige, hygiejniske, sanitære og ernæringsmæssige forhold. Alle omkostninger i forbindelse hermed, regnet fra udrejsestationen på tilbageholdelsesmagtens territorium, skal afholdes af bestemmelseslandet, eller, hvor det drejer sig om ophold i et neutralt land, af den magt, hvis statsborgere nyder fordel deraf. De praktiske enkeltheder vedrørende sådanne rejser skal om fornødent fastsættes ved særlige overenskomster mellem de interesserede magter.

Ovenstående er ikke til hinder for sådanne særlige overenskomster, som måtte blive indgået mellem de stridende parter angående udveksling og hjemsendelse af de af deres statsborgere, der befinder sig i fjendens hænder.

ARTIKEL 37

Beskyttede personer, som holdes i varetægtsarrest, eller som afsoner en frihedsstraf, skal under deres indespærring behandles human.

Så snart de løslades, er de berettiget til at anmode om tilladelse til at forlade territoriet i overensstemmelse med de foregående artikler.

ARTIKEL 38

Med undtagelse af de ved nærværende konvention, i særdeleshed de ved artiklerne 27 og 41, hjemlede særlige foranstaltninger, skal de for udlændinge i fredstid gældende bestemmelser principielt fortsat være gældende for beskyttede personer. Der skal i ethvert tilfælde indrømmes dem følgende rettigheder:

- 1) de skal have adgang til at modtage individuel eller kollektiv hjælp, som måtte blive sendt til dem;
- 2) hvis deres helbredstilstand gør det påkrævet, skal der ydes dem læge- og hospitalsbehandling i samme udstrækning som den pågældende stats egne borgere;
- 3) de skal have tilladelse til religionsudøvelse og til at modtage åndelig bistand af præster tilhørende deres egen trosbekendelse;
- 4) såfremt de opholder sig i et for krigens farer særligt udsat område, skal de i samme udstrækning som den pågældende stats egne borgere have tilladelse til at flytte fra dette område;
- 5) børn under 15 år, svangre kvinder og mødre til børn under 7 år skal i samme udstrækning som den pågældende stats egne borgere nyde fordel af enhver fortrinsbehandling.

ARTIKEL 39

Der skal gives beskyttede personer, der som følge af krigen har mistet deres levebrød, mulighed for at finde lønnet beskæftigelse. Denne mulighed skal med forbehold af sikkerhedshensyn og af bestemmelserne i artikel 40 være den samme som den, der gives statsborgere tilhørende den magt, på hvis territorium de befinder sig.

Såfremt en af de stridende parter overfor en beskyttet person anvender kontrolforanstaltninger, der medfører, at vedkommende ikke kan ernære sig selv, og i særdeleshed hvis en sådan person af sikkerhedsgrunde forhindres i at finde lønnet beskæftigelse på rimelige vilkår, skal nævnte part sikre ham og de af ham afhængige personer underhold.

Beskyttede personer er i ethvert tilfælde berettiget til at modtage understøttelse fra hjemlandet, beskyttelsesmagten eller de i artikel 30 nævnte hjælpeselskaber.

ARTIKEL 40

Beskyttede personer kan kun tvinges til at arbejde i samme udstrækning som statsborgere tilhørende den af de stridende parter, på hvis territorium de befinder sig.

Såfremt beskyttede personer er af fjendtlig nationalitet, kan de kun tvinges til at udføre arbejde, som normalt er nødvendigt for at sikre mennesker ernæring, husly, beklædning, transport og sundhed, og som ikke direkte står i forbindelse med udførelsen af krigsoperationer.

I de to foregående stykker omhandlede tilfælde skal personer, der tvinges til at arbejde, nyde fordel af de samme arbejdsbetingelser og de samme beskyttelsesforanstaltninger som indenlandske arbejdere, i særdeleshed med hensyn til løn, arbejdstidens længde, beklædning, udstyr, oplæring og erstatning for ulykker under arbejdet og erhvervs sygdomme.

I tilfælde af overtrædelse af foranstående bestemmelser skal der gives beskyttede personer adgang til at udøve deres ret til at fremsætte klager i overensstemmelse med artikel 30.

ARTIKEL 41

Såfremt den stat, i hvis hænder beskyttede personer befinder sig, anser de i nærværende konvention omhandlede kontrolforanstaltninger for utilstrækkelige, kan den ikke tage sin tilflugt til strengere kontrolforanstaltninger end anvisning af tvungent opholdssted eller internering i overensstemmelse med bestemmelserne i artiklerne 42 og 43.

Ved anvendelsen af artikel 39, 2.stykke på personer, som skal forlade deres sædvanlige opholdssted i kraft af en afgørelse, der anviser dem tvungent ophold på et andet sted, skal tilbageholdelsesmagten så nøje som muligt lade sig lede af de retningslinier, der fremstilles i nærværende konventions III del, 4.afsnit vedrørende internerede personers behandling.

ARTIKEL 42

Der må kun gives ordre til internering af eller anvisning af tvungent opholdssted for beskyttede personer, hvis tilbageholdelsesmagtens sikkerhed gør dette absolut påkrævet.

Hvis en person gennem beskyttelsesmagtens repræsentanter frivilligt anmoder om internering, og hans forhold gør dette skridt påkrævet, skal han interneres af den magt, i hvis hænder han befinder sig.

ARTIKEL 43

En beskyttet person, der er blevet interneret eller har fået anvist tvungent opholdssted, er berettiget til snarest muligt at få en sådan afgørelse taget op til fornyet behandling af en kompetent domstol eller et administrativt råd, der af tilbageholdelsesmagten er nedsat med dette formål. Hvis interneringen eller det tvungne ophold opretholdes, skal domstolen eller det administrative råd med regelmæssige mellemrum og mindst to gange årligt tage sagen op til behandling med henblik på en ændring af den oprindelige afgørelse til fordel for vedkommende beskyttede person, såfremt omstændighederne tillader dette.

Medmindre vedkommende beskyttede person rejser indvending herimod, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til hurtigst muligt at meddele beskyttelsesmagten navnene på alle beskyttede personer, som er blevet interneret eller har fået anvist tvungent opholdssted, eller som er sat på fri fod efter internering eller tvungent ophold. Afgørelser, der træffes af de i nærværende artikels 1.stykke nævnte domstole eller råd, skal på samme betingelser ligeledes hurtigst muligt meddeles beskyttelsesmagten.

ARTIKEL 44

Ved anvendelsen af de i nærværende konvention omhandlede kontrolforanstaltninger må tilbageholdelsesmagten ikke behandle flygtninge, som faktisk ikke står under nogen regerings beskyttelse, som fjendtlige udlændinge alene på grundlag af den retlige omstændighed, at de har statsborgerret i en fjendtlig stat.

ARTIKEL 45

Beskyttede personer må ikke overføres til en magt, som ikke har tiltrådt konventionen.

Denne bestemmelse er dog i ingen henseende til hinder for beskyttede personers hjemsendelse eller for deres tilbagevenden til bopælslandet efter fjendtlighedernes ophør.

Beskyttede personer må af tilbageholdelsesmagten kun overføres til en magt, som har tiltrådt nærværende konvention, og kun efter at tilbageholdelsesmagten har forvissat sig om vedkommende magts vilje og evne til at bringe nærværende konventions bestemmelser til anvendelse. Såfremt beskyttede personer overføres under sådanne forhold, påhviler ansvaret for overholdelsen af nærværende konvention den magt, som modtager dem, medens de er i dens varetægt. Skulle sidstnævnte magt i nogen væsentlig henseende undlade at overholde nærværende konventions bestemmelser, skal den magt, der har overført de beskyttede personer, efter at have modtaget meddelelse herom af beskyttelsesmagten, tage effektive forholdsregler med henblik på at bringe sagen i orden eller kræve tilbageførelse af de beskyttede personer. En sådan anmodning skal efterkommes.

En beskyttet person må under ingen omstændigheder overføres til et land, hvor vedkommende kan have grund til at frygte forfølgelse på grund af sine politiske eller religiøse anskuelser.

Bestemmelserne i nærværende artikel er ikke til hinder for, at beskyttede personer, der er tiltalt for overtrædelse af den almindelige straffelovgivning, udvises i medfør af udleveringstraktater, der er afsluttet før fjendtlighedernes udbrud.

ARTIKEL 46

Indskrænkninger, der er foretaget overfor beskyttede personer, skal, for så vidt de ikke er blevet tilbagekaldt på et tidligere tidspunkt, ophæves snarest muligt efter fjendtlighedernes ophør.

Indskrænkninger i deres rådighed over personlig ejendom skal snarest muligt efter fjendtlighedernes ophør ophæves i overensstemmelse med tilbageholdelsesmagtens lovgivning.

AFSNIT 3.

Besatte områder.

ARTIKEL 47

Beskyttede personer, der befinder sig i et besat område, må ikke i noget tilfælde eller på nogen som helst måde berøves de dem ved nærværende konvention tillagte fordele, være sig ved ændringer i et områdes institutioner eller regering som følge af områdets besættelse, ved overenskomster mellem det besatte områdes myndigheder og besættelsesmagten, eller ved sidstnævntes indlemmelse af hele det besatte område eller en del deraf.

ARTIKEL 48

Beskyttede personer, som ikke er statsborgere i det land, hvis territorium er besat, kan i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 35 benytte sig af deres ret til at forlade territoriet. Afgørelser desangående skal træffes i overensstemmelse med den fremgangsmåde, som besættelsesmagten i medfør af nævnte artikel har fastsat.

ARTIKEL 49

Tvungen overførelse af enkeltpersoner eller tvungne masseoverførelser såvel som deportation af beskyttede personer fra et besat område til besættelsesmagtens eller et andet besat eller ubesat lands område forbydes uden hensyn til begrundelsen herfor.

Besættelsesmagten kan dog foretage hel eller delvis evakuering af et bestemt område, hvis befolkningens sikkerhed eller tvingende militære grunde gør dette påkrævet. Sådanne evakueringer må ikke medføre, at beskyttede personer flyttes udenfor det besatte områdes grænser undtagen i tilfælde, hvor det af materielle grunde er umuligt at undgå en sådan flytning. Således evakuerede personer skal umiddelbart efter ophøret af fjendtlighederne i det pågældende område føres tilbage til deres hjem.

Den beskyttelsesmagt, der iværksætter sådanne flytninger eller evakueringer, skal i videst muligt omfang sikre, at der skaffes de beskyttede personer passende indkvarteringsforhold, at flytningen sker under tilfredsstillende hygiejniske, sundheds-, sikkerheds- og ernæringsmæssige forhold, samt at medlemmer af samme familie ikke adskilles.

Beskyttelsesmagten skal have meddelelse om enhver flytning eller evakuering, såsnart denne har fundet sted.

Besættelsesmagten må ikke tilbageholde beskyttede personer i et område, der i særlig grad er udsat for krigens farer, medmindre befolkningens sikkerhed eller tvingende militære grunde gør dette påkrævet.

Besættelsesmagten må ikke deportere eller overføre dele af sin egen civilbefolkning til det område, den besætter.

ARTIKEL 50

I samarbejde med nationale og stedlige myndigheder skal besættelsesmagten give alle institutioner, der beskæftiger sig med børneforsorg og -opdragelse, de for den forsvarlige udøvelse af deres virksomhed fornødne lempelser.

Besættelsesmagten skal tage ethvert skridt, der er nødvendigt for at lette identificering af børn og registrering af deres herkomst. Den må ikke i noget tilfælde ændre deres personlige retsstilling eller optage dem i enheder eller organisationer, der er underlagt den.

Besættelsesmagten er forpligtet til at sikre underhold og opdragelse af forældreløse børn eller børn, der som følge af krigen er blevet skilt fra deres forældre, såvidt muligt ved personer af børnenes egen nationalitet, sprog og religion, såfremt de stedlige institutioner måtte vise sig utilstrækkelige til dette formål, og såfremt der ikke forefindes nære slægtninge eller venner, der på fyldestgørende vis kan drage omsorg for dem.

En særlig afdeling af det kontor, der skal oprettes i overensstemmelse med artikel 136, skal have til opgave at tage alle fornødne skridt til identificering af børn, om hvis identitet der hersker tvivl. Nærmere oplysninger om deres forældre eller andre nære slægtninge bør altid registreres, såfremt sådanne oplysninger kan tilvejebringes.

Besættelsesmagten må ikke lægge hindringer i vejen for gennemførelsen af foranstaltninger, som er indført før besættelsen, og som med hensyn til levnedsmidler, lægehjælp og beskyttelse mod krigens virkninger begunstiger børn under 15 år, svangre kvinder og mødre til børn under 7 år.

ARTIKEL 51

Besættelsesmagten må ikke tvinge beskyttede personer til at gøre tjeneste i dens væbnede styrker eller hjælpeenheder. Påvirkning eller propaganda, der tager sigte på at fremkalde frivillig indmeldelse, forbydes.

Besættelsesmagten må ikke tvinge beskyttede personer til at arbejde, medmindre de er over 18 år, og de må da kun anvendes til arbejde, der er påkrævet enten af hensyn til besættelseshærens behov eller de offentlige værker eller af hensyn til den i det besatte land bosatte befolknings ernæring, husly, beklædning, transport eller sundhed. Beskyttede personer må ikke tvinges til at udføre arbejde, som ville forpligte dem til at tage del i krigsoperationer. Besættelsesmagten må ikke tvinge beskyttede personer til at anvende voldelige midler med henblik på at sikre de indretninger, ved hvilke de udfører tvangsarbejde.

Arbejdet må kun udføres i det besatte område, hvor de udskrevne personer befinder sig. Alle sådanne personer skal såvidt muligt gøre tjeneste på deres sædvanlige arbejdspladser. Der skal ydes arbejdere en anstændig løn, og arbejdet skal være afpasset efter deres fysiske og åndelige evner. Den i det besatte land gældende lovgivning vedrørende arbejdsforhold og arbejderbeskyttelse, i særdeleshed med hensyn til løn, arbejdstidens længde, udstyr, oplæring og erstatning for ulykker under arbejdet og erhvervs sygdomme, kommer til anvendelse på beskyttede personer, der anvendes til udførelse af det i nærværende artikel omtalte arbejde.

Udskrivning af arbejdskraft må i intet tilfælde ske i form af arbejders indkaldelse til tjeneste i en organisation, der helt eller delvist har en militær karakter.

ARTIKEL 52

Ingen kontrakt, overenskomst eller forskrift kan, hvad enten arbejdet udføres frivilligt eller ufrivilligt, indskrænke en arbejders ret til, uanset hvor han befinder sig, at henvende sig til beskyttelsesmagtens repræsentanter for at anmode om denne magts bistand.

Enhver forholdsregel, der tager sigte på at skabe arbejdsløshed eller på at forværre forholdene for arbejdere i et besat område i det øjemed at få dem til at arbejde for besættelsesmagten, forbydes.

ARTIKEL 53

Det forbydes besættelsesmagten at ødelægge fast ejendom eller løsøre, der særskilt eller samlet tilhører private personer, staten, andre offentlige myndigheder, sociale eller kooperative organisationer, medmindre krigsoperationer gør sådan ødelæggelse absolut påkrævet.

ARTIKEL 54

Besættelsesmagten må ikke ændre tjenestemænds eller dommers stilling i de besatte områder eller på nogen som helst måde bringe sanktioner, tvangsforanstaltninger eller mindre gunstig behandling til anvendelse overfor disse, såfremt de af samvittighedsgrunde afholder sig fra at udøve deres opgaver.

Dette forbud er ikke til hinder for anvendelsen af artikel 51, 2. stykke. Det berører ikke besættelsesmagtens ret til at fjerne offentlige tjenestemænd fra deres poster.

ARTIKEL 55

Besættelsesmagten har pligt til med alle til rådighed stående midler at sikre befolkningens forsyning med levnedsmidler og medicinalvarer, i særdeleshed skal den, såfremt det besatte områdes hjælpemidler er utilstrækkelige, tilføre dette de fornødne levnedsmidler, medicinalvarer og andre varer.

Besættelsesmagten må ikke beslaglægge levnedsmidler, varer eller medicinalvarer, der forefindes i det besatte område, medmindre dette sker til brug for besættelsesstyrkerne og besættelsesadministrationens personel, og da kun efter at der er taget hensyn til civilbefolkningens behov. Med forbehold af bestemmelserne i andre internationale konventioner skal besættelsesmagten træffe foranstaltninger til sikring af, at der ydes et rimeligt vederlag for alle beslaglagte varer.

Besættelsesmagten har til enhver tid fri adgang til at undersøge situationen med hensyn til besatte områders forsyning med levnedsmidler og medicinalvarer, medmindre bydende militære krav nødvendiggør midlertidige indskrænkninger i denne adgang.

ARTIKEL 56

Besættelsesmagten har pligt til med alle til rådighed stående midler og i samråd med nationale og stedlige myndigheder at sikre og opretholde sanitets- og hospitalsindretninger og virksomheder i forbindelse hermed såvel som den offentlige sundhedstjeneste i de besatte områder, i særdeleshed ved indførelse og anvendelse af profylaktiske og forebyggende forholdsregler, som er nødvendige til bekæmpelse af udbredelse af smitsomme sygdomme og epidemier. Der skal gives sanitært personel af enhver art tilladelse til at udføre deres opgaver.

Såfremt nye hospitaler oprettes i et besat område og den besatte stats kompetente organer ikke udøver deres virksomhed der, påhviler det besættelsesmyndighederne om fornødent at meddele hospitalerne den i artikel 18 omhandlede anerkendelse. Under tilsvarende omstændigheder påhviler det ligeledes besættelsesmyndighederne at anerkende hospitalspersonel og køretøjer i henhold til bestemmelserne i artiklerne 20 og 21.

Ved tilrettelæggelsen af sundhedsmæssige og hygiejniske forholdsregler samt ved disses anvendelse skal besættelsesmagten tage hensyn til den moralske og etiske indstilling hos befolkningen i det besatte område.

ARTIKEL 57

Besættelsesmagten kan kun midlertidigt, og kun hvor det er tvingende nødvendigt, beslaglægge civile hospitaler af hensyn til syge og sårede militærpersoners pleje, og da kun på betingelse af, at der i tide drages omsorg for patienternes pleje og behandling såvel som for civilbefolkningens behov for hospitaler.

Civile hospitalers udstyr og forråd kan ikke rekvisioneres, så længe de er nødvendige af hensyn til civilbefolkningen.

ARTIKEL 58

Besættelsesmagten skal tillade præster at yde medlemmer af deres menigheder åndelig bistand.

Besættelsesmagten skal ligeledes modtage forsendelser bestående af bøger og genstande, der er nødvendige til religiøse formål, og skal lette fordelingen heraf i de besatte områder.

ARTIKEL 59

Såfremt hele befolkningen i et bestemt område, eller en del af denne, er utilstrækkeligt forsynet, er besættelsesmagten forpligtet til at tillade hjælpeaktioner til fordel for befolkningen samt til at lette sådanne aktioner med alle til rådighed stående midler.

Sådanne aktioner, der kan iværksættes enten af stater eller af uvildige humanitære organisationer såsom Den Internationale Røde Kors Komite skal fortrinsvis omfatte forsendelser bestående af levnedsmidler, medicinalvarer og beklædningsgenstande.

Alle kontraherende parter skal tillade fri passage af sådanne forsendelser og stå inde for disses beskyttelse.

En magt, som bevilger fri passage af forsendelser, der er undervejs til et territorium, der er besat af en fjendtlig part, har imidlertid ret til at undersøge forsendelserne og til at fastsætte forskrifter med hensyn til deres passage til bestemte tidspunkter og ad bestemte ruter, samt til gennem beskyttelsesmagten at opnå rimelig visshed for, at de pågældende forsendelser vil blive anvendt til gavn for den nødstedte befolkning og ikke til fordel for besættelsesmagten.

ARTIKEL 60

Hjælpeforsendelser fritager på ingen måde besættelsesmagten for nogen af de den i henhold til artiklerne 55, 56 og 59 påhvilende forpligtelser. Den må på ingen som helst måde anvende hjælpeforsendelserne til andet formål end det, hvortil de er bestemt, undtagen i yderste nødstilfælde, når det sker til fordel for befolkningen i det besatte område samt med beskyttelsesmagtens samtykke.

ARTIKEL 61.

Fordelingen af de i de foregående artikler omhandlede hjælpeforsendelser skal ske i samarbejde med og under tilsyn af beskyttelsesmagten. Denne opgave kan også efter overenskomst mellem besættelsesmagten og beskyttelsesmagten overdrages til en neutral magt, til Den Internationale Røde Kors Komite eller enhver anden uvildig humanitær organisation.

I besatte områder er sådanne forsendelser fritaget for alle gebyrer, skatter og toldafgifter, medmindre disse er nødvendige af hensyn til områdets økonomi. Besættelsesmagten skal muliggøre en hurtig fordeling af sådanne forsendelser.

Alle kontraherende parter skal såvidt muligt tillade vederlagsfri transit og transport af sådanne hjælpeforsendelser, der er undervejs til besatte områder.

ARTIKEL 62

Når tvingende sikkerhedshensyn ikke er til hinder herfor, skal beskyttede personer i besatte områder have tilladelse til at modtage de individuelle hjælpeforsendelser, der fremsendes til dem.

ARTIKEL 63

Når bortses fra forholdsregler af ren midlertidig og undtagelsesvis karakter, der af tvingende sikkerhedsgrunde indføres af besættelsesmagten, skal:

- a) anerkendte nationale Røde Kors- (Røde Halvmåne, Røde Løve og Sol) selskaber kunne udøve deres virksomhed i overensstemmelse med Røde Kors principper, således som disse er fastlagt af de internationale Røde Kors konferencer. Andre hjælpeorganisationer skal have tilladelse til at fortsætte deres humanitære virksomhed på lignende vilkår,
- b) besættelsesmagten ikke kunne kræve nogen ændring i disse selskabers personel eller opbygning, som ville være til skade for den forannævnte virksomhed.

De samme grundsætninger gælder virksomhed udøvet af og personel tilknyttet særlige organisationer af ikke militær karakter, som er eller måtte blive oprettet, og som har til formål at sikre civilbefolkningens levevilkår ved opretholdelse af de vigtige offentlige værker, ved fordeling af hjælp og ved tilrettelæggelse af redningsvirksomhed.

ARTIKEL 64

Det besatte områdes straffelove forbliver i kraft med den undtagelse, at de kan ophæves eller suspenderes af besættelsesmagten i tilfælde, hvor de udgør en trusel mod dennes sikkerhed eller er til hinder for anvendelsen af nærværende konvention. Med forbehold af det sidstnævnte hensyn og af nødvendigheden af at sikre en effektiv retshåndhævelse skal domstolene i det besatte område fortsat behandle alle de af de nævnte love omfattede forbrud.

Besættelsesmagten kan imidlertid underkaste befolkningen i det besatte område bestemmelser, der er af afgørende betydning for besættelsesmagtens evne til at opfylde de forpligtelser, der i henhold til nærværende konvention påhviler den, og til at opretholde en ordnet administration i området såvel som til at sikre besættelsesmagten, medlemmerne af besættelsesstyrkerne og -administrationen og disses ejendele, samt de af dem benyttede anlæg og forbindelseslinier.

ARTIKEL 65

De af besættelsesmagten indførte straffebestemmelser træder ikke i kraft, før de er blevet offentliggjort og bragt til befolkningens kundskab på det nationale sprog. Der må ikke gives sådanne straffebestemmelser tilbagevirkende kraft.

ARTIKEL 66

Hvor der foreligger en overtrædelse af de af besættelsesmagten i medfør af artikel 64, 2.stykke bekendtgjorte straffebestemmelser, kan besættelsesmagten overgive den anklagede til sine behørigt nedsatte, upolitiske, militære domstole på betingelse af, at disse domstole har sæde i det besatte land. Appeldomstole skal fortrinsvis have sæde i det besatte land.

ARTIKEL 67

Domstolene må kun anvende lovbestemmelser, der var gældende forud for den strafbare handling, og som er i overensstemmelse med almindelige retsgrundsætninger, i særdeleshed med den grundsætning, at straffen skal stå i forhold til den strafbare handling. Det skal tages i betragtning, at den anklagede ikke er statsborger i besættelseslandet.

ARTIKEL 68

Beskyttede personer, der begår en strafbar handling, som alene har til formål at skade besættelsesmagten, men som ikke udsætter medlemmer af besættelsesstyrkerne eller -administrationen for angreb på liv eller lemmer eller skaber en alvorlig kollektiv fare eller alvorligt beskadiger besættelsesstyrkernes eller -administrationens ejendom eller indretninger, der benyttes af disse, skal kunne interneres eller indsættes i almindeligt fængsel, forudsat at varigheden af en sådan internering eller fængsling står i rimeligt forhold til den begåede strafbare handling. Internering eller fængsling er den eneste form for frihedsberøvelse, der kan bringes til anvendelse over for beskyttede personer som følge af sådanne strafbare handlinger. De i artikel 66 i nærværende konvention omhandlede domstole kan efter frit skøn forvandle fængselsstraf til straf af internering i samme tidsrum.

De af besættelsesmagten i overensstemmelse med artiklerne 64 og 65 bekendtgjorte straffebestemmelser kan kun foreskrive livsstraf for en beskyttet person i tilfælde, hvor vedkommende findes skyldig i spionage, alvorlige sabotagehandlinger mod besættelsesmagtens militære anlæg eller forsætlige strafbare handlinger, der har forårsaget en eller flere personers død, og kun under forudsætning af, at sådanne handlinger kunne medføre livsstraf i henhold til den lovgivning, der før besættelsens indtræden var gældende i det besatte område.

Der kan ikke afsiges dødsdom over en beskyttet person, medmindre rettens opmærksomhed udtrykkeligt er blevet henledt på, at den beskyttede person ikke er statsborger i besættelseslandet og derfor ikke er bundet af nogen troskabspligt over for dette.

Der kan i intet tilfælde afsiges dødsdom over en beskyttet person, der var under 18 år på det tidspunkt, da han begik den strafbare handling.

ARTIKEL 69

Det tidsrum, i hvilket en beskyttet person, der er under tiltale, har hensiddet i varetægtsarrest, skal i alle tilfælde fradrages i den fængselsstraf, han måtte blive idømt.

ARTIKEL 70

Beskyttede personer må ikke arresteres, tiltales eller dømmes af besættelsesmagten for handlinger, der er begået, eller anskuelser, der er udtalt før besættelsen eller under en midlertidig afbrydelse af denne, herfra dog undtaget brud på krigens love og sædvaner.

Statsborgere tilhørende besættelsesmagten, som før fjendtlighedernes udbrud har søgt tilflugt på den besatte stats område, må ikke arresteres, tiltales, dømmes eller deporteres fra det besatte område, medmindre der foreligger strafbare handlinger, der er begået efter fjendtlighedernes udbrud, eller handlinger, der er strafbare efter den almindelige lovgivning, som er begået forinden fjendtlighedernes udbrud, og som efter den besatte stats lovgivning ville have kunnet begrunde udlevering i fredstid.

ARTIKEL 71

Domme må kun afsiges af besættelsesmagtens kompetente domstole efter behørig rettergang.

Personer, der sættes under tiltale af besættelsesmagten, skal omgående og på et sprog, som de forstår, have skriftlig meddelelse om enkelthederne i de anklager, der rejses mod dem, og skal hurtigst muligt stilles for en domstol. Besættelsesmagten skal have meddelelse om enhver retsforfølgning, der af besættelsesmagten indledes mod beskyttede personer, når anklagen kan medføre livsstraf eller fængsel i 2 år eller derover; den skal når som helst kunne indhente oplysninger om det stadium, på hvilket en sådan strafforfølgning befinder sig. Besættelsesmagten er derhos berettiget til på begæring at erholde nærmere oplysninger om strafforfølgningen og om alle andre forholdsregler, der af besættelsesmagten træffes mod beskyttede personer.

Den i 2. stykke omhandlede meddelelse til beskyttelsesmagten skal afsendes omgående og i alle tilfælde være beskyttelsesmagten i hænde 3 uger før tidspunktet for det første retsmøde. Medmindre der ved domsforhandlingens begyndelse forelægges beviser

for, at nærværende artikels bestemmelser er fuldtud overholdt, kan strafforfølgningen ikke fortsættes. Meddelelsen skal omfatte følgende nærmere oplysninger:

- a) angivelse af tiltaltes identitet,
- b) angivelse af tiltaltes bopæl eller stedet, hvor vedkommende tilbageholdes,
- c) angivelse af det eller de forhold, der påtales (med angivelse af de straffebestemmelser, på hvilke tiltalen støtter sig),
- d) angivelse af den domstol, ved hvilken sagen forfølges,
- e) angivelse af tid og sted for første retsmøde.

ARTIKEL 72

Tiltalte personer har ret til at fremkomme med de for deres forsvar nødvendige bevisligheder, herunder i særdeleshed til at føre vidner. De har ret til bistand af en af dem selv valgt kvalificeret forsvarer, som frit skal kunne besøge dem, og som skal nyde de lettelser, der er nødvendige til forsvarrets tilrettelæggelse.

Såfremt den tiltalte ikke vælger nogen forsvarer, kan en sådan beskikkes ham af beskyttelsesmagten. Dersom tiltalen er af alvorlig karakter og beskyttelsesmagten ikke udøver sin virksomhed, skal besættelsesmagten under forbehold af tiltaltes samtykke tilvejebringe en forsvarer.

Tiltalte personer skal bistås af en tolk såvel under undersøgelsen som under domsforhandlingen, medmindre de af fri vilje giver afkald på sådan bistand. De skal til enhver tid have ret til at afvise tolken og til at forlange, at han erstattes af en anden.

ARTIKEL 73

Domfældte har ret til at benytte sig af den adgang til appel, som er hjemlet i den lovgivning, der anvendes af domstolen. Han skal have fyldestgørende oplysninger om sin ret til appel og om den tidsfrist, indenfor hvilken han kan appellere.

De i nærværende afsnit fastsatte straffeprocessuelle regler skal i det omfang, hvori det er muligt, finde anvendelse i appelsager. Såfremt de af domstolen anvendte love ikke indeholder bestemmelser om appel, har domfældte ret til at indgive benådningssøgning til besættelsesmagtens kompetente myndighed.

ARTIKEL 74

Repræsentanter for beskyttelsesmagten har ret til at overvære domsforhandlingen under enhver sag mod en beskyttet person, medmindre retsmødet undtagelsesvis foregår for lukkede døre af hensyn til besættelsesmagtens sikkerhed, i hvilket tilfælde denne skal holde beskyttelsesmagten underrettet. Meddelelse om tid og sted for domsforhandlingen skal tilstilles beskyttelsesmagten.

Enhver dom, der medfører livsstraf eller fængsel i to år eller derover, skal med angivelse af præmisserne hurtigst muligt meddeles beskyttelsesmagten. Meddelelsen skal indeholde en henvisning til den meddelelse, der er afgivet i henhold til artikel 71, og for fængselsstraffes vedkommende tillige angivelse af det sted, hvor straffen skal afsones. Andre domme end de ovenfor omhandlede skal indføres i rettens protokoller og skal være tilgængelige for beskyttelsesmagtens repræsentanter. Ved domme, der medfører livsstraf eller fængsel i to år eller derover, løber appelfristen først fra det tidspunkt, på hvilket beskyttelsesmagten modtog meddelelse om dommen.

ARTIKEL 75

Retten til at indgive benådningssøgning må i intet tilfælde berøves dødsdømte personer.

Ingen dødsdom må fuldbyrdes forinden udløbet af en periode på mindst 6 måneder fra det tidspunkt, da beskyttelsesmagten modtog meddelelse om den dom, der endeligt stadfæstede en dødsdom, eller om afslag på en benådningssøgning.

Denne 6 måneders frist kan afkortes i enkelte tilfælde, hvor en alvorlig nødstilstand medfører en organiseret trusel mod besættelsesmagtens eller besættelsesstyrkernes sikkerhed; beskyttelsesmagten skal dog altid underrettes om en sådan afkortelse og skal have lejlighed til indenfor en rimelig frist at gøre forestillinger hos de kompetente besættelsesmyndigheder angående sådanne dødsdomme.

ARTIKEL 76

Beskyttede personer, mod hvem der rejses tiltale for strafbare handlinger, skal tilbageholdes i det besatte land og skal, hvis de dømmes, afsone deres straf der. De skal om muligt holdes adskilt fra andre tilbageholdte personer; de ernæringsmæssige og hygiejniske forhold skal være tilstrækkelige til at opretholde en forsvarlig sundhedstilstand og skal som mindstemål svare til forholdene i fængsler i det besatte land.

Der skal ydes dem lægehjælp i det omfang, i hvilket deres helbredstilstand gør det påkrævet.

De har ligeledes ret til at modtage den åndelige bistand, hvorom de fremsætter ønske.

Kvinder skal anbringes i særlige afdelinger og under direkte tilsyn af kvinder.

Der skal tages tilbørligt hensyn til den særlige behandling, der er passende for mindreårige.

Tilbageholdte beskyttede personer har ret til at modtage besøg af delegerede fra beskyttelsesmagten og fra Den Internationale Røde Kors Komite i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 143.

Sådanne personer har ret til at modtage mindst een gavepakke månedligt.

ARTIKEL 77

Beskyttede personer, der har været under tiltale eller er blevet dømt ved domstolene i besatte områder, skal ved besættelsens afslutning overgives til myndighederne i det befriede område tillige med sagens akter.

ARTIKEL 78

Såfremt besættelsesmagten af tvingende sikkerhedsgrunde anser det for nødvendigt at træffe sikkerhedsforanstaltninger overfor beskyttede personer, kan den ikke træffe videregående forholdsregler end anvisning af tvungent opholdssted eller internering.

Afgørelser vedrørende sådan anvisning af tvungent opholdssted eller internering skal træffes efter retningslinier, der af besættelsesmagten skal fastsættes i overensstemmelse med nærværende konventions bestemmelser. Sådanne retningslinier skal indbefatte en ret til appel for de pågældende personer. Der skal træffes afgørelse i appelsager indenfor det kortest mulige tidsrum. Såfremt afgørelsen opretholdes, skal den med regelmæssige mellemrum, om muligt, hver 6.måned, optages til fornyet behandling af et kompetent organ nedsat af nævnte magt.

Beskyttede personer, der har fået anvist tvungent opholdssted, og som således har måttet forlade deres hjem, skal i fuld udstrækning nyde fordel af bestemmelserne i artikel 39 i nærværende konvention.

AFSNIT 4

Bestemmelser vedrørende interneredes behandling.

KAPITEL I

Almindelige bestemmelser.

ARTIKEL 79

De stridende parter må ikke internere beskyttede personer, medmindre dette sker i overensstemmelse med bestemmelserne i artiklerne 41, 42, 43, 68 og 78.

ARTIKEL 80

Internerede bevarer ubeskåret rets- og handleevne og er beføjet til at udøve sådanne i forbindelse hermed stående rettigheder, som er forenelige med deres egenskab af internerede.

ARTIKEL 81

Stridende parter, der internerer beskyttede personer, er forpligtet til vederlagsfrit at drage omsorg for disses underhold og ligeledes til at yde dem den lægehjælp, som deres helbredstilstand gør påkrævet.

Der må ikke til afholdelse af disse omkostninger ske fradrag i godtgørelse, lønninger eller tilgodehavender, som tilkommer de internerede.

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at drage omsorg for de personers underhold, der er afhængige af de internerede, såfremt sådanne personer ikke er i besiddelse af tilstrækkelige midler til at underholde sig selv eller er ude af stand til at tjene til livets ophold.

ARTIKEL 82

Tilbageholdelsesmagten skal så vidt muligt anbringe de internerede efter statsborgerforhold, sprog og kulturel baggrund. Internerede, der er statsborgere i samme land, må ikke adskilles, blot fordi de taler forskellige sprog.

Medlemmer af samme familie og i særdeleshed forældre og børn skal i hele det tidsrum, i hvilket interneringen varer, anbringes sammen og på samme interneringssted, medmindre en midlertidig adskillelse nødvendiggøres af beskæftigelsesmæssige eller sundhedsmæssige grunde eller til gennemførelse af bestemmelserne i nærværende afsnits kapitel IX. Internerede kan kræve at deres børn, som fortsat er på fri fod, og således ikke undergivet forældrenes omsorg, interneres sammen med dem.

Internerede medlemmer af samme familie skal så vidt muligt indkvarteres i de samme lokaler, adskilt fra de andre internerede. Der skal ligeledes gives den mulighed for et normalt familieliv.

KAPITEL II

Interneringssteder.

ARTIKEL 83

Tilbageholdelsesmagten må ikke indrette interneringssteder i områder, der i særlig grad er udsat for krigsfarer.

Tilbageholdelsesmagten skal ved beskyttelsesmagternes mellemkomst meddele de fjendtlige magter alle nyttige oplysninger vedrørende interneringsstedernes geografiske beliggenhed.

Når som helst militære hensyn tillader det, skal interneringslejre afmærkes med bogstaverne IC, der skal anbringes således, at de om dagen er klart synlige fra luften. De interesserede magter kan dog træffe aftale om enhver anden form for afmærkning. Kun interneringslejre må afmærkes som sådanne.

ARTIKEL 84

Internerede skal med hensyn til anbringelse og administration holdes adskilte fra krigsfanger og fra personer, der af en hvilken som helst anden årsag underkastes frihedsberøvelse.

ARTIKEL 85

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at tage alle nødvendige og gennemførlige forholdsregler med henblik på at sikre, at beskyttede personer fra interneringens begyndelse anbringes i bygninger og kvarterer, der opfylder alle hygiejniske og sundhedsmæssige krav og yder effektiv beskyttelse mod strengt klima og krigens virkninger. Faste interneringssteder må i intet tilfælde anbringes i usunde områder eller i egne, hvor klimaet er skadeligt for de internerede. I alle tilfælde, hvor den egn, i hvilken en beskyttet person midlertidigt er interneret, er beliggende i et område, der er usundt, eller hvor klimaet er skadeligt for vedkommendes helbred, skal han overføres til et bedre egnet interneringssted, så snart forholdene tillader det.

Rummene skal på fyldestgørende måde være beskyttet mod fugt samt være tilstrækkeligt opvarmede og oplyste i særdeleshed i tidsrummet mellem mørkets frembrud og lysenes slukning. Sovesalene skal være tilstrækkeligt rummelige og vel ventilerede, og der skal under hensyntagen til klimaet og de interneredes alder, køn og sundhedstilstand stilles passende sengetøj og et tilstrækkeligt antal tæpper til deres rådighed.

De internerede skal dag og nat kunne benytte sig af sanitære indretninger, der opfylder hygiejnens krav, og som til stadighed holdes rene. De skal forsynes med tilstrækkelige mængder vand og sæbe til dagligt personligt toilette og til vask af eget tøj; de installationer og hjælpemidler, der er nødvendige med dette formål for øje, skal tilvejebringes. Der skal også være adgang til bad, eventuelt brusebad. Der skal afsættes den nødvendige tid til vask og rengøring.

Når som helst det som en rent undtagelsesvis og tidsbegrænset foranstaltning er nødvendigt at anbringe internerede kvinder, som ikke er medlemmer af en familieenhed, på et interneringssted, hvor mænd er internerede, skal bestemmelsen om særskilte sovesale og særskilte sanitære indretninger til brug for sådanne internerede kvinder ubetinget overholdes.

ARTIKEL 86

Tilbageholdelsesmagten skal stille lokaler, der er egnet til

afholdelse af gudstjeneste, til rådighed for internerede personer

uanset disses trosbekendelse.

ARTIKEL 87

Der skal indrettes kantiner på ethvert interneringssted, medmindre andre passende indretninger forefindes. Formålet hermed skal være at gøre det muligt for internerede til priser, der ikke overstiger de stedlige markedspriser, at foretage indkøb af sådanne levnedsmidler og varer til dagligt brug, som vil kunne forhøje deres personlige velbefindende og velvære, herunder sæbe og tobak.

Overskud hidrørende fra sådanne kantiner skal godskrives et velfærdsfond, der skal oprettes for hvert enkelt interneringssted og skal administreres til fordel for de der internerede personer. Det i artikel 102 omhandlede lejrudvalg er berettiget til at føre tilsyn med kantinens og det nævnte fonds administration.

Når et interneringssted nedlægges, skal velfærdsfondets beholdning overføres til velfærdsfondet ved et interneringssted for internerede af samme nationalitet, eller såfremt et sådant ikke findes, til et centralt velfærdsfond, der skal administreres til fordel for samtlige internerede, som fortsat befinder sig i tilbageholdelsesmagtens varetægt. I tilfælde af almindelig løsladelse beholder tilbageholdelsesmagten det nævnte overskud, medmindre der foreligger modstående aftale mellem de interesserede magter.

ARTIKEL 88

På alle interneringssteder, der er udsat for luftangreb eller anden krigsfare, skal der indrettes beskyttelsesrum i tilstrækkeligt antal og af en konstruktion, der sikrer fornøden beskyttelse. Under alarmer skal det tillades de internerede hurtigst muligt at søge tilflugt i sådanne beskyttelsesrum. Dette gælder dog ikke internerede, der deltager i beskyttelsen af deres kvarterer mod fornævnte farer. Enhver beskyttelsesforanstaltning, der træffes til fordel for befolkningen, skal også komme internerede til gode.

Der skal på interneringssteder tages alle behørig forholdsregler mod brandfare.

KAPITEL III

Kost og beklædning.

ARTIKEL 89

Interneredes daglige levnedsmiddelrationer skal i henseende til størrelse, kvalitet og sammensætning være tilstrækkelige til at opretholde en forsvarlig helbredstilstand blandt de internerede og til at forhindre opståen af mangelsygdomme. Det skal endvidere tages i betragtning, hvilken kost der er sædvanlig for de internerede.

Internerede skal ligeledes sættes i stand til selv at tilberede sådanne yderligere levnedsmidler, som de er i besiddelse af.

Der skal leveres tilstrækkeligt drikkevand til internerede. Tobaksrygning er tilladt.

Internerede, der udfører arbejde, skal modtage ekstrarationer, der skal stå i rimeligt forhold til arbejdets art.

Der skal tildeles vordende og diegivende mødre samt børn under 15 år ekstra levnedsmidler efter deres legemlige behov.

ARTIKEL 90

Når internerede tages i forvaring, skal der gives dem alle lettelser med henblik på deres adgang til at forsyne sig med nødvendig beklædning, fodtøj og skifteundertøj og til senere om fornødent at skaffe sig yderligere forsyninger. Såfremt internerede ikke er i besiddelse af beklædning, der er tilstrækkelig under hensyn til klimaet, og er ude af stand til at fremskaffe sådan beklædning, skal tilbageholdelsesmagten vederlagsfrit forsyne dem dermed.

Beklædning, hvormed internerede forsynes af tilbageholdelsesmagten, og ydre kendetegn, der anbringes på deres eget tøj, må ikke være nedværdigende eller udsætte dem for latterliggørelse.

Der skal udleveres arbejdere passende arbejdstøj, herunder overtrækstøj, hvor arten af deres arbejde nødvendiggør dette.

KAPITEL IV

Hygiejne og lægetilsyn.

ARTIKEL 91

På ethvert interneringssted skal forefindes en passende udstyret sygeafdeling, ledet af en kvalificeret læge, hvor internerede kan erholde fornøden behandling og passende diæt. Lukkede afdelinger skal forbeholdes patienter, der lider af smitsomme sygdomme eller af mentale forstyrrelser.

Barselspatienter samt internerede, der lider af alvorlige sygdomme, eller hvis tilstand kræver særlig kur, kirurgiske indgreb eller hospitalsbehandling, skal have adgang til optagelse i enhver institution, hvor den fornødne behandling kan ydes, og der skal gives dem en pleje, der ikke er ringere end den, som ydes befolkningen i almindelighed.

Behandlingen af internerede skal fortrinsvis udøves af læger af deres egen nationalitet.

Internerede må ikke hindres i at fremstille sig for lægemyndighederne til undersøgelse. Tilbageholdelsesmagtens lægemyndigheder skal på begæring udstede en officiel attest til enhver interneret, der har været underkastet behandling, med angivelse af arten af vedkommendes sygdom eller tilskadecomst samt varigheden og arten af den behandling, der er ydet. Genpart af denne attest skal fremsendes til det i artikel 140 omhandlede centralkontor.

Behandlingen, heri indbefattet forsyning med alle genstande, som er nødvendige til opretholdelse af en tilfredsstillende helbredstilstand blandt internerede, særlig proteser, herunder kunstige tænder, samt briller, skal ydes de internerede vederlagsfrit.

ARTIKEL 92

Lægetilsyn med internerede skal finde sted mindst een gang om måneden. Formålet hermed skal i særdeleshed være at overvåge den almindelige helbredstilstand, forplejning og renlighed blandt internerede samt at konstatere forekommende smitsomme sygdomme, navnlig tuberkulose, malaria og kønssygdomme. Sådant tilsyn skal i særdeleshed omfatte kontrol med hver enkelt internerets vægt samt mindst 1 røntgenundersøgelse om året.

KAPITEL V

Religiøs, intellektuel og legemlig beskæftigelse.

ARTIKEL 93

Internerede er berettiget til i fuld frihed at udøve deres religion, herunder til at deltage i gudstjenester i overensstemmelse med deres tro, på betingelse af, at de overholder de af tilbageholdelsesmyndighederne fastsatte rutinemæssige disciplinærbestemmelser.

Der skal gives internerede præster tilladelse til frit at bistå personer tilhørende deres trossamfund. Med dette formål for øje skal tilbageholdelsesmagten sikre en ligelig fordeling af sådanne præster mellem de interneringssteder, hvor der findes internerede, som taler samme sprog og tilhører samme trosbekendelse. Såfremt der er for få sådanne præster, er tilbageholdelsesmagten forpligtet til at træffe de fornødne foranstaltninger til lettelse af deres rejser mellem forskellige interneringssteder, heri indbefattet tilvejebringelse af befordringsmidler, og der skal gives sådanne præster tilladelse til at besøge internerede, der er indlagt på hospitaler. Præster skal frit kunne brevveksle med tilbageholdelseslandets kirkelige myndigheder om anliggender vedrørende deres gerning samt såvidt muligt med internationale religiøse organisationer, tilhørende deres trosbekendelse. Brevveksling af denne art kan ikke anses som udgørende en del af det i artikel 107 omhandlede antal breve. Den omfattes dog af bestemmelserne i artikel 112.

Såfremt internerede ikke har adgang til bistand fra præster tilhørende deres egen trosbekendelse, eller såfremt der er for få sådanne præster, kan de stedlige kirkelige myndigheder tilhørende samme trosbekendelse i forståelse med tilbageholdelsesmagten udpege en præst tilhørende de interneredes trosbekendelse eller, dersom det er foreneligt med vedkommende trosbekendelse, en præst tilhørende en lignende trosbekendelse eller en egnet lægmand. Der skal ydes sidstnævnte de lettelser, der tilstås den kirkelige funktion, han har overtaget. Således udpegede personer er forpligtet til at overholde alle bestemmelser, der i disciplinens og sikkerhedens interesse fastsættes af tilbageholdelsesmagten.

ARTIKEL 94

Tilbageholdelsesmagten skal opmuntre de interneredes beskæftigelse med åndelige og uddannelsesmæssige interesser, fritidssysler, sport og spil, idet den dog skal stille de internerede frit med hensyn til deltagelse heri. Den skal tage alle praktiske forholdsregler til sikring af sådan beskæftigelse, i særdeleshed ved at stille passende lokaler til rådighed.

Der skal gives internerede alle lettelser angående fortsættelse eller påbegyndelse af studier. Undervisning af børn og unge skal sikres. Der skal gives dem tilladelse til at søge skole såvel inden- som udenfor interneringsstedet.

Internerede skal have lejlighed til at deltage i legemsøvelser, sport og spil i det fri. Med dette formål skal der på alle interneringssteder stilles åbne pladser til rådighed i tilstrækkeligt omfang. Særlige legepladser skal forbeholdes børn og unge.

ARTIKEL 95

Tilbageholdelsesmagten må ikke beskæftige internerede som arbejdere, medmindre disse selv ønsker det. Beskæftigelse, som ville indebære en overtrædelse af nærværende konventions artikler 40 og 51, såfremt den under tvang blev pålagt en ikke-interneret beskyttet person, samt beskæftigelse ved arbejde af nedværdigende eller ydmygende karakter forbydes i alle tilfælde.

Efter en arbejdsperiode af 6 uger har internerede når som helst ret til med 8 dages varsel at nedlægge arbejdet.

Disse bestemmelser er ikke til hinder for, at tilbageholdelsesmagten beskæftiger internerede læger, tandlæger og andet sanitetspersonel ved arbejde indenfor deres fag til fordel for deres med-internerede, at der beskæftiges internerede ved administrations- og vedligeholdelsesarbejde på interneringssteder eller anvises dem arbejde i køkkener eller ved andet husligt arbejde, eller at der pålægges dem hverv i forbindelse med interneredes beskyttelse mod luftangreb eller andre krigsfarer. Det kan dog ikke pålægges nogen interneret at udføre arbejde, hvortil vedkommende efter et lægeskøn er legemligt uegnet.

Tilbageholdelsesmagten har det fulde ansvar for arbejdsvilkår, lægetilsyn, udbetaling af løn og tilsikring af, at der ydes alle beskæftigede internerede erstatning for ulykker under arbejdet og for erhvervs sygdomme. De for ovennævnte arbejdsvilkår og erstatninger fastsatte bestemmelser skal stemme overens med de nationale love og regulativer og med gældende praksis. De må i intet tilfælde være ringere end de, der finder anvendelse på ensartet arbejde på samme egn. Arbejdslonnen bliver at fastsætte på retfærdigt grundlag efter særlige overenskomster mellem de internerede, tilbageholdelsesmagten og -i givet fald- andre arbejdsgivere end tilbageholdelsesmagten, idet der tages tilbørligt hensyn til den tilbageholdelsesmagten påhvilende pligt til at sørge for vederlagsfrit underhold af internerede samt for lægetilsyn i det omfang, hvori deres helbredstilstand gør det påkrævet. Internerede, der er fast beskæftiget ved det i nærværende artikels 3. stykke omhandlede arbejde, skal modtage en rimelig løn af tilbageholdelsesmagten. For så vidt angår således beskæftigede internerede må arbejdsvilkårene og omfanget af erstatning for ulykker under arbejdet og for erhvervs sygdomme ikke være ringere end ved ensartet arbejde på samme egn.

ARTIKEL 96

Alle arbejdsenheder skal vedblive at udgøre en del af og være tilknyttet et interneringssted. Tilbageholdelsesmagtens kompetente myndigheder og interneringsstedets chef er ansvarlig for, at nærværende konventions bestemmelser overholdes indenfor sådanne arbejdsenheder. Chefen skal føre en liste, der til enhver tid skal være a jour, over de ham underlagte arbejdsenheder, og skal fremlægge listen for beskyttelsesmagtens delegerede, Den Internationale Røde Kors Komite eller andre humanitære organisationer, der besøger interneringsstederne.

KAPITEL VI

Personlig ejendom og pengemidler.

ARTIKEL 97

Der skal gives internerede tilladelse til at beholde genstande til personligt brug. Pengebeløb, checks, værdipapirer og så videre samt værdigenstande, der befinder sig i deres besiddelse, må ikke fratages dem, medmindre det sker i overensstemmelse med forud fastsatte regler. Der skal i så tilfælde udleveres dem specificeret kvittering.

Beløbene skal godskrives den for hver enkelt interneret oprettede konto, der omhandles i artikel 98. De må ikke konverteres til nogen anden møntsort, medmindre gældende lovgivning i det område, hvor ejeren er interneret, kræver dette, eller den internerede meddeler sit samtykke hertil.

Genstande, der har overvejende personlig eller affektionsværdi, må ikke fratages de internerede.

En interneret kvinde må kun visiteres af en kvinde.

Ved frigivelse eller hjemsendelse skal alle genstande, pengebeløb eller andre værdigenstande, der er frataget internerede under internering, udleveres disse, ligesom enhver kreditsaldo, der indestår på de i henhold til artikel 98 oprettede konti, skal udbetales dem i kontante beløb, herfra dog undtaget alle genstande og ethvert beløb, der i henhold til tilbageholdelsesmagtens lovgivning forbliver hos denne. Hvis en internerets ejendele på denne måde tilbageholdes skal der udleveres ejeren en specificeret kvittering.

Slægts- eller identitetspapirer, der befinder sig i interneredes besiddelse, må kun fratages disse mod kvittering. Internerede må ikke på noget tidspunkt være uden identitetspapirer. Hvis de ikke er i besiddelse heraf, skal der af tilbageholdelsesmyndighederne udfærdiges særlige dokumenter, der skal tjene som identitetspapirer for de pågældende indtil interneringens ophør.

Internerede er berettiget til at beholde en vis sum penge på sig i form af kontanter eller indkøbskuponer, hvormed de kan foretage indkøb.

ARTIKEL 98

Der skal regelmæssigt udbetales alle internerede et beløb, der er tilstrækkeligt til at sætte dem i stand til at indkøbe varer og genstande såsom tobak, toiletartikler og så videre. Sådanne beløb kan ydes i form af kredit eller indkøbskuponer.

Der kan endvidere udbetales internerede beløb af den magt, i hvilken de er statsborgere, af beskyttelsesmagterne, af de organisationer, der bistår dem, eller af deres familie, såvel som af indtægten af deres formue i overensstemmelse med tilbageholdelsesmagtens lovgivning. Den godtgørelse, der ydes af den magt, i hvilken de er statsborgere, skal være den samme for alle grupper af internerede (svagelige personer, syge, svangre kvinder, og så videre), men må ikke fastsættes af denne magt eller fordeles af tilbageholdelsesmagten på grundlag af en forskelsbehandling af internerede af den i nærværende konventions artikel 27 forbudte art.

Tilbageholdelsesmagten skal åbne en fast konto for hver interneret. På denne konto skal indsættes de i nærværende artikel omhandlede beløb, indtjente lønninger og modtagne pengeforsendelser samt sådanne inddragne pengebeløb, over hvilke der kan rådes i henhold til gældende lov i det område, hvor vedkommende er interneret. Der skal ydes internerede alle lettelser med henblik på deres adgang til at overføre penge til deres familie eller andre af dem afhængige personer i det omfang, hvor dette er foreneligt med lovgivningen i det pågældende område. Indenfor de af tilbageholdelsesmagten foreskrevne rammer kan de på deres konti trække de beløb, der er påkrævet til afholdelse af deres personlige udgifter. Der skal til enhver tid gives dem rimelige lettelser med henblik på deres adgang til at efterse deres konto og erholde udskrift heraf. En opgørelse over kontoen skal på begæring stilles til rådighed for beskyttelsesmagten og skal ved den interneredes flytning følge denne.

KAPITEL VII

Administration og disciplin.

ARTIKEL 99

Ethvert interneringssted skal ledes af en ansvarlig officer eller tjenestemand tilhørende tilbageholdelsesmagtens regulære militære styrker eller civile administration. Den officer eller tjenestemand, der leder interneringsstedet, skal være i besiddelse af et eksemplar af nærværende konvention på landets officielle sprog eller et af dets officielle sprog, og han er ansvarlig for dens overholdelse. Det personale, der fører kontrol med de internerede, skal vejledes med hensyn til nærværende konventions bestemmelser samt de administrative forholdsregler, der er indført med henblik på at sikre dens anvendelse.

Nærværende konventions ordlyd, samt ordlyden af særlige overenskomster, afsluttet i henhold hertil, skal på et sprog, der forstås af de internerede, opslås indenfor interneringsstedet eller være i lejrudvalgets besiddelse.

Forskrifter, påbud, meddelelser og bekendtgørelser af enhver art skal meddeles de internerede og opslås indenfor interneringsstedet på et sprog, som de forstår.

Enhver ordre og ethvert påbud rettet til internerede enkeltvis skal ligeledes afgives i et sprog, som de forstår.

ARTIKEL 100

Det for interneringssteder gældende disciplinære system skal stemme overens med humanitære grundsætninger og må under ingen omstændigheder indeholde forskrifter, som pålægger internerede nogen form for legemlig anstrengelse, der udsætter deres helbred for fare, eller forskrifter tilsigtende legemlig eller åndelig krænkelse. Identificering ved hjælp af tatoering eller stempning af tegn eller mærker på legemet forbydes.

I særdeleshed forbydes det at holde internerede i langvarig stående stilling, ligesom langvarige navneopråb, straffeeksercits, militær eksercits og militære øvelser samt nedsættelse af levnedsmiddellrationer forbydes.

ARTIKEL 101

Internerede har ret til at forebringe ethvert andragende angående de interneringsvilkår, de er underkastet, for de myndigheder, i hvis magt de befinder sig.

De har ligeledes ret til i ubegrænset omfang enten gennem lejrudvalget eller, såfremt de anser det for nødvendigt, direkte at henvende sig til beskyttelsesmagtens repræsentanter for overfor disse at fremføre alle klagemål i forbindelse med interneringsforholdene.

Sådanne andragender og klagemål skal straks videregives uændret, og selvom klagerne findes ubeføjede, må de ikke give anledning til afstraffelse.

Periodiske redegørelser angående forholdene på interneringsstederne og de interneredes behov kan af lejrudvalgene fremsendes til beskyttelsesmagtens repræsentanter.

ARTIKEL 102

På alle interneringssteder skal de internerede frit og ved hemmelig afstemning hver 6. måned vælge et udvalg, der er bemyndiget til at repræsentere dem overfor tilbageholdelses- og beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite og enhver anden organisation, der bistår dem. Udvalgets medlemmer kan genvælges.

De således valgte internerede overtager deres opgaver, når deres valg er godkendt af tilbageholdelsesmyndighederne. Begrundelsen for enhver afsættelse eller nægtelse af godkendelse af udvalgsmedlemmer skal meddeles de interesserede beskyttelsesmagter.

ARTIKEL 103

Lejrudvalgene skal fremme de interneredes legemlige, åndelige og intellektuelle velbefindende.

Såfremt de internerede indbyrdes træffer særlig beslutning om oprettelse af en gensidig bistandsordning, falder en sådan ordning ind under udvalgenes kompetence ud over de særlige opgaver, der er dem betroet i henhold til andre bestemmelser i nærværende konvention.

ARTIKEL 104

Det må ikke pålægges medlemmer af lejrudvalget at udføre andet arbejde, dersom løsningen af deres opgaver derved vanskeliggøres.

Medlemmer af lejrudvalg kan udpege de medhjælpere, de behøver blandt de internerede. Der skal ydes dem alle materielle lempelser, i særdeleshed en sådan bevægelsesfrihed, som er nødvendig for løsningen af deres opgaver (besøg hos arbejdsenheder, modtagelse af forsyninger og så videre).

Der skal ligeledes tilstås medlemmer af lejrudvalg alle lettelser med henblik på post- og telegrafforbindelser med tilbageholdelsesmyndighederne, beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite og disses delegerede samt med organisationer, der yder internerede bistand. Udvalgsmedlemmer, der befinder sig i arbejdsenheder, skal nyde lignende lettelser med henblik på forbindelsen med lejrudvalget på deres hovedinterneringssted. Udvekslingen af sådanne meddelelser må ikke begrænses og kan ikke betragtes som udgørende en del af det i artikel 107 omhandlede antal breve.

Der skal gives medlemmer af lejrudvalg, der flyttes, et rimeligt tidsrum til at sætte deres efterfølgere ind i de løbende sager.

KAPITEL VIII

Forbindelser med omverdenen.

ARTIKEL 105

Tilbageholdelsesmagterne er forpligtet til umiddelbart efter internering af beskyttede personer at underrette den magt, i hvilken disse er statsborgere, samt disses beskyttelsesmagt om de forholdsregler, der er taget til gennemførelse af bestemmelserne i nærværende kapitel. Tilbageholdelsesmagterne skal ligeledes underrette de interesserede parter om alle senere ændringer i sådanne foranstaltninger.

ARTIKEL 106

Der skal åbnes mulighed for, at enhver interneret umiddelbart efter stedfunden internering og ikke senere end en uge efter sin ankomst til et interneringssted, og ligeledes i tilfælde af sygdom eller overførelse til et andet interneringssted eller et hospital direkte kan sende såvel sin familie som det i artikel 140 omhandlede centralkontor et interneringskort, der om muligt skal svare til det nærværende konvention vedføjede udkast, og hvori han kan underrette sine slægtninge om sin tilbageholdelse, adresse og helbredstilstand. De nævnte kort skal fremsendes hurtigst muligt og må ikke på nogen måde forsinkes.

ARTIKEL 107

Der skal gives internerede tilladelse til at afsende og modtage breve og brevkort; såfremt tilbageholdelsesmagten skønner det nødvendigt at begrænse det antal breve og brevkort, der må afsendes af hver interneret, må antallet ikke sættes lavere end 2 breve og 4 brevkort om måneden. Disse skal udfærdiges således, at de så nøje som muligt svarer til de udkast, der er vedføjet nærværende konvention. Såfremt det viser sig nødvendigt at indskrænke korrespondancen til internerede, kan dette kun påbydes af den magt, under hvilken vedkommende interneret hører, eventuelt efter begæring af tilbageholdelsesmagten. Sådanne breve og brevkort skal befordres i et rimeligt tempo; de må ikke forsinkes eller tilbageholdes af disciplinære grunde.

Internerede, der gennem lang tid ikke har hørt fra deres slægtninge eller ikke har mulighed for ad de normale veje at afsende eller modtage meddelelser fra disse, samt internerede, der befinder sig i betydelig afstand fra deres hjem, skal kunne afsende telegrammer mod betaling i den til deres rådighed stående valuta. De skal ligeledes nyde godt af denne bestemmelse i tilfælde, der anerkendes som presserende.

Interneredes korrespondance skal normalt være skrevet på deres eget sprog. De stridende parter kan tillade brevveksling på andre sprog.

ARTIKEL 108

Der skal meddeles internerede tilladelse til pr. post eller på enhver anden måde at modtage individuelle eller kollektive forsendelser, i særdeleshed forsendelser indeholdende levnedsmidler, klæder, medicinalvarer samt bøger og genstande, som dækker deres behov i henseende til religionsudøvelse, studier eller fritidsbeskæftigelse. Sådanne forsendelser fritager på ingen måde tilbageholdelsesmagten for de forpligtelser, der påhviler den i medfør af nærværende konvention.

Såfremt militære hensyn gør det nødvendigt at indskrænke mængden af sådanne forsendelser, skal behørig meddelelse herom tilstilles beskyttelsesmagten, Den Internationale Røde Kors Komite eller enhver anden organisation, der yder de internerede bistand og er ansvarlig for fremsendelsen af sådanne forsendelser.

Betingelserne for fremsendelse af individuelle pakker og kollektive forsendelser skal om fornødent gøres til genstand for særlige overenskomster mellem de interesserede magter, som i intet tilfælde må forsinke interneredes modtagelse af hjælpeforsendelser. Pakker med beklædning og levnedsmidler må ikke indeholde bøger. Hjælpeforsyninger bestående af medicinalvarer skal som regel fremsendes i kollektive pakker.

ARTIKEL 109

I mangel af særlige overenskomster mellem de stridende parter angående betingelserne for modtagelse og fordeling af kollektive hjælpeforsendelser skal det nærværende konvention vedføjede reglement vedrørende kollektiv hjælp bringes til anvendelse.

De ovenfor omhandlede særlige overenskomster må i intet tilfælde medføre indskrænkninger i lejrudvalgets ret til at overtage kollektive hjælpeforsendelser bestemt for internerede eller deres ret til at fordele disse og til at råde over dem i modtagernes interesse.

Sådanne overenskomster må ej heller indskrænke den ret, der tilkommer repræsentanter for beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite eller enhver anden organisation, der yder internerede bistand, og som er ansvarlig for fremsendelsen af kollektive forsendelser, til at overvåge disses fordeling blandt modtagerne.

ARTIKEL 110

Alle hjælpeforsendelser bestemt for internerede er fritaget for import-, told- og andre afgifter.

Alle postforsendelser, herunder gavepakker sendt som postpakker og pengeforsendelser, som tilstilles de internerede fra andre lande eller afsendes af dem med posten, være sig direkte eller gennem de i artikel 136 omhandlede oplysningskontorer eller det i artikel 140 omhandlede centraloplysningskontor, er fritaget for alle postafgifter, såvel i oprindelses- og bestemmelseslandet som i gennemgangslandene. I dette øjemed skal i særdeleshed den afgiftsfrihed, der er hjemlet ved verdenspostkonventionen af 1947 og verdenspostunionens ordninger til fordel for civile personer af fjendtlig nationalitet, der tilbageholdes i lejre eller civile fængsler, udstrækkes til at omfatte de øvrige internerede personer, der beskyttes af nærværende konvention. De lande, som ikke har tiltrådt ovennævnte ordninger, er under samme omstændigheder forpligtet til at indrømme afgiftsfrihed.

Omkostninger ved befordring af hjælpeforsendelser, der er bestemt for internerede, og som på grund af deres vægt eller af nogen anden grund ikke kan sendes gennem postvæsenet, skal i alle de områder, der er under tilbageholdelsesmagtens kontrol, afholdes af denne. Andre magter, som har tiltrådt nærværende konvention, skal afholde transportomkostningerne indenfor deres respektive områder.

Omkostninger i forbindelse med befordring af sådanne forsendelser, der ikke dækkes af de ovenstående bestemmelser, skal afholdes af afsenderne.

De Høje Kontraherende Parter skal bestræbe sig for så vidt muligt at nedsætte taksterne for telegrammer, der afsendes af eller til de internerede.

ARTIKEL 111

Såfremt krigsoperationer forhindrer de interesserede magter i at opfylde deres forpligtelse med hensyn til sikring af de i artiklerne 106, 107, 108 og 113 omhandlede post- og hjælpeforsendelsers befordring, kan de interesserede beskyttelsesmagter, Den Internationale Røde Kors Komite eller en hvilken som helst anden af de stridende parter behørigt anerkendt organisation påtage

sig sikringen af en hensigtsmæssig befordring af sådanne forsendelser (jernbane, motorkøretøj, skib eller flyvemaskine og så videre). Med dette formål for øje skal De Høje Kontraherende Parter bestrebe sig for at skaffe dem sådanne befordringsmidler og tillade disses benyttelse, navnlig ved i fornødent omfang at give frit lejde.

Sådanne befordringsmidler kan også benyttes til befordring af:

- a) brevveksling, lister og beretninger, der udveksles mellem det i artikel 140 omhandlede centraloplysningskontor og de i artikel 136 omhandlede nationale kontorer;
- b) brevveksling og beretninger vedrørende internerede, som af beskyttelsesmagterne, Den Internationale Røde Kors Komite eller en hvilken som helst anden organisation, der bistår de internerede, udveksles enten med disses egne delegerede eller med de stridende parter.

Disse bestemmelser begrænser på ingen måde en stridende parts ret til hvis den foretrækker det, at tilvejebringe andre befordringsmidler eller til at tilstå sådanne befordringsmidler frit lejde efter gensidig aftale.

Udgifter foranlediget ved brug af sådanne befordringsmidler skal afholdes af den af de stridende parter, hvis statsborgere drager fordel deraf, i forhold til forsendelsernes vigtighed.

ARTIKEL 112

Censurering af breve bestemt for eller afsendt af de internerede skal foretages hurtigst muligt.

Undersøgelsen af forsendelser bestemt for internerede må ikke foregå under sådanne forhold, at de deri indeholdte varer udsættes for forringelse. Den skal foretages enten i adressatens eller en af ham behørigt udpeget medinternerets nærværelse. Udlevering af individuelle eller kollektive forsendelser til internerede må ikke forsinkes under påskud af censurvanskeligheder.

Ethvert forbud mod brevveksling, udstedt af de stridende parter af militære eller politiske grunde, må kun være midlertidigt og skal være så kortvarigt som muligt.

ARTIKEL 113

Tilbageholdelsesmagterne skal på enhver rimelig måde lette videregivelse af testamenter, fuldmagter, bemyndigelseserklæringer eller andre dokumenter, bestemt for eller afsendt af de internerede, være sig gennem beskyttelsesmagten eller gennem det i artikel 140 omhandlede centralkontor eller på anden måde.

Tilbageholdelsesmagterne skal i alle tilfælde lette de internerede udfærdigelsen og den behørig legalisering af sådanne dokumenter i særdeleshed ved at give dem tilladelse til at rådføre sig med en sagfører.

ARTIKEL 114

For så vidt det ikke er uforeneligt med betingelserne for interneringen eller med den i betragtning kommende lov, skal tilbageholdelsesmagten yde de internerede alle lettelser med henblik på at sætte dem i stand til at bestyre deres formue. Med dette formål for øje kan denne magt meddele dem tilladelse til at forlade interneringsstedet i påtrængende tilfælde, såfremt forholdene tillader det.

ARTIKEL 115

I alle tilfælde, hvor en interneret er part i en retssag, skal tilbageholdelsesmagten, uanset ved hvilken domstol sagen verserer, efter hans begæring foranledige, at retten erholder underretning om hans tilbageholdelse; den skal fremdeles i den udstrækning, loven tillader det, sikre, at alle nødvendige skridt tages til at hindre, at hans internering på nogen måde kommer ham til skade ved forberedelsen og behandlingen af hans sag eller ved fuldbyrdelsen af en af retten afsagt dom.

ARTIKEL 116

Der skal gives enhver interneret tilladelse til regelmæssigt og så hyppigt som muligt at modtage besøg, navnlig af nære slægtninge.

I påtrængende tilfælde, særligt ved dødsfald eller alvorlige sygdomme i familien, skal det såvidt muligt tillades de internerede at aflægge besøg i deres hjem.

KAPITEL IX

Straffe og disciplinærsanktioner.

ARTIKEL 117

Den indenfor det territorium, hvor de internerede befinder sig, gældende lovgivning finder fortsat anvendelse på internerede, der forbryder sig under interneringen, jævnfør dog nærværende konventions bestemmelser.

Såfremt love, anordninger eller bekendtgørelser erklærer visse handlinger for strafbare, når de begås af internerede, medens de samme handlinger ikke er strafbare, når de begås af personer, der ikke er internerede, kan sådanne handlinger kun medføre disciplinærstraffe.

Ingen interneret kan straffes mere end een gang for samme handling eller på grundlag af samme anklage.

ARTIKEL 118

Domstolene eller myndighederne bør ved domfældelsen i videst mulig udstrækning tage i betragtning, at tiltalte ikke er statsborger i tilbageholdelsesstaten. De skal frit kunne nedsætte den straf, der er foreskrevet for den overtrædelse, for hvilken den internerede er tiltalt, og er derfor ikke forpligtet til at overholde den foreskrevne minimumsstraf.

Indespærring i rum uden dagslys og i det hele enhver form for grusomhed er uden undtagelse forbudt.

Internerede, der har afsonet disciplinære straffe eller straffe fastsat ved dom, må ikke behandles anderledes end de øvrige internerede.

Såfremt en interneret disciplinært eller ved dom ifalder frihedsstraf, skal det tidsrum, i hvilket han har været underkastet varetægtsarrest, fradrages i straffen.

Lejrudvalg skal holdes underrettet om alle retsskridt, der indledes mod internerede, som de repræsenterer samt om resultatet af sådanne retsskridt.

ARTIKEL 119

Følgende disciplinære straffe kan bringes i anvendelse overfor internerede:

- 1) bøder, som ikke må overstige 50% af den løn, som den internerede i henhold til bestemmelserne i artikel 95 ville have modtaget for et tidsrum af ikke over 30 dage,
- 2) bortfald af begunstigelser som er indrømmet udover den i nærværende konvention foreskrevne behandling,
- 3) pligtarbejde højst 2 timer om dagen, når arbejdet står i forbindelse med vedligeholdelsen af interneringsstedet,
- 4) indespærring.

Disciplinære straffe må i intet tilfælde være umenneskelige, brutale eller farlige for de interneredes helbred. Der skal tages hensyn til den interneredes alder, køn og helbredstilstand.

Den enkelte strafs længde må i intet tilfælde overstige et maksimum af 30 på hinanden følgende dage, selvom den internerede på det tidspunkt, da hans sag kommer til behandling, har gjort sig skyldig i flere disciplinærforseelser, og uanset om der er forbindelse mellem disse eller ej.

ARTIKEL 120

Internerede, som pågribes efter at være flygtet eller under flugtforsøg, skal selv i gentagelsestilfælde kun være hjemfaldet til disciplinærstraffe herfor.

Uanset reglen i artikel 118, stykke 3, kan internerede, som er straffet på grund af flugt eller forsøg på flugt, underkastes særligt opsyn. Det er dog en forudsætning herfor, at dette opsyn ikke påvirker deres helbredstilstand, at det udøves på et interneringssted, samt at det ikke medfører, at nogen af de garantier, der er indrømmet ved nærværende konvention, bortfalder.

Internerede, som medvirker ved flugt eller forsøg på flugt, kan kun indrømmes disciplinærstraffe herfor.

ARTIKEL 121

Flugt eller forsøg på flugt skal selv i gentagelsestilfælde ikke betragtes som en skærpende omstændighed, ifald der rejses tiltale mod en interneret for overtrædelser begået under flugten.

De stridende parter skal sikre, at de kompetente myndigheder udviser lemfældighed ved afgørelsen af, hvorvidt en af en interneret begået overtrædelse skal straffes disciplinært eller efter straffelovgivningen. Dette gælder navnlig handlinger som foretages i forbindelse med flugt eller forsøg på flugt.

ARTIKEL 122

Handlinger, der udgør brud på disciplinen, skal øjeblikkelig undersøges. Dette gælder i særdeleshed flugt eller forsøg på flugt. Internerede, der atter pågribes, skal hurtigst muligt overgives til de kompetente myndigheder.

Varetægtsarrest i forbindelse med disciplinære forseelser skal for alle internerede nedsættes til et absolut minimum og må ikke overstige 14 dage; dens varighed skal i alle tilfælde fradrages i enhver frihedsstraf.

Reglerne i artiklerne 124 og 125 finder anvendelse på internerede, som hensidder i varetægtsarrest på grund af disciplinærforseelser.

ARTIKEL 123

Med forbehold af domstoles og højere myndigheders kompetence må disciplinærstraf kun idømmes af interneringsstedets kommandant eller af en ansvarlig officer eller embedsmand, der træder i stedet for ham, eller til hvem han har delegeret sin disciplinære myndighed.

Forinden idømmelse af disciplinærstraf skal der meddeles den tiltalte internerede udtømmende oplysninger vedrørende de forhold, for hvilke han er tiltalt, samt gives ham lejlighed til at redegøre for sin adfærd og forsvare sig. Det skal i særdeleshed tillades ham at indkalde vidner samt om nødvendigt at benytte sig af en egnet tolks bistand. Afgørelsen skal kundgøres i overværelse af tiltalte og et medlem af lejrudvalget.

Der må ikke forløbe mere end een måned mellem afgørelsen vedrørende disciplinærstraffen og straffens fuldbyrdelse.

Når en interneret påny ifalder disciplinærstraf, skal der, såfremt straffetiden i noget af tilfældene andrager 10 dage eller mere, hengå mindst tre dage mellem iværksættelsen af to af straffene.

Interneringsstedets kommandant skal føre en protokol over disciplinærstraffe, som skal være tilgængelig for beskyttelsesmagtens repræsentanter.

ARTIKEL 124

Internerede må i intet tilfælde overføres til straffeanstalter (fængsler, forbedringshuse, tugthuse og så videre) for der at afsone en disciplinærstraf.

De rum, i hvilke disciplinærstraffe afsones, skal opfylde hygiejnens krav; de skal i særdeleshed forsynes med tilstrækkeligt sengetøj. Internerede, der afsoner straf, skal sættes i stand til at holde sig rene.

Internerede kvinder, der afsoner en disciplinærstraf, skal anbringes adskilt fra internerede mænd, og skal stå under umiddelbart opsyn af kvinder.

ARTIKEL 125

Der skal gives internerede, som afsoner disciplinærstraf, lejlighed til at tage motion samt til at opholde sig i fri luft mindst to timer daglig.

Såfremt de udtaler ønske derom, skal der gives dem lejlighed til at fremstille sig ved de daglige lægebesøg. Der skal ydes dem den behandling, deres helbredstilstand kræver, og de skal om nødvendigt overføres til interneringsstedets sygeafdeling eller til et hospital.

Der skal meddeles dem tilladelse til at læse og skrive og ligeledes til at sende og modtage breve. Derimod kan pakker og pengeforsendelser tilbageholdes, indtil straffen er udstået; sådanne forsendelser skal i det mellemliggende tidsrum betros lejrudvalget, der skal overgive sygeafdelingen de fordærvelige varer, som indeholdes i pakkerne.

De ved nærværende konventions artikel 107 og 143 hjemlede fordele må ikke berøves nogen interneret, der ifalder disciplinærstraf.

ARTIKEL 126

Bestemmelserne i artiklerne 71 til 76 inklusive finder analogt anvendelse på retsforfølgning imod internerede, der opholder sig på tilbageholdelsesmagtens eget territorium.

KAPITEL X

Overførelse af internerede.

ARTIKEL 127

Overførelse af internerede skal altid gennemføres hensynsfuldt. Den skal som almindelig regel ske med tog eller andre transportmidler og under betingelser, der i det mindste svarer til de, under hvilke tilbageholdelsesmagtens tropper skifter opholdssted. Hvis det som en ekstraordinær foranstaltning er nødvendigt, at en sådan overførelse foregår til fods, bør den ikke finde sted, medmindre de interneredes sundhedstilstand tillader det, og den må i intet tilfælde udsætte dem for overdreven anstrengelse.

Tilbageholdelsesmagten skal under overførelsen forsyne de internerede med drikkevand og kost, der med hensyn til mængde, kvalitet og afveksling er tilstrækkelig til at opretholde en forsvarlig helbredstilstand blandt disse, samt endvidere med de nødvendige beklædningsgenstande, fyldestgørende beskyttelse mod vejrliget og det nødvendige lægetilsyn. Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at tage alle rimelige forholdsregler med henblik på at sikre de interneredes sikkerhed under overførelsen og til forinden afrejsen at oprette en fuldstændig fortegnelse over samtlige internerede, der overføres.

Internerede, der er syge, sårede eller svagelige samt barselspatienter må ikke overføres, såfremt rejsen kan udsætte deres helbred for alvorlig fare, medmindre hensynet til deres sikkerhed gør overførelsen bydende nødvendig.

Såfremt kampzonen nærmer sig interneringsstedet, må de internerede på det pågældende sted ikke overføres, medmindre overførelsen kan ske under iagttagelse af fyldestgørende sikkerhedsforanstaltninger, eller det vil udsætte dem for større fare at forblive på stedet end at overføres.

Tilbageholdelsesmagten skal, når den træffer beslutning om overførelse af internerede, tage hensyn til disses interesser og må i særdeleshed intet foretage sig, som kan forøge vanskelighederne ved de interneredes hjemsendelse til deres hjemland eller deres hjem.

ARTIKEL 128

Ved overførelse af internerede skal der gives disse officiel underretning om afrejsen og om deres nye postadresse. Sådan meddelelse skal gives så betids, at de forinden kan pakke deres bagage og underrette deres pårørende.

Der skal gives dem tilladelse til at medbringe deres personlige ejendele samt de breve og pakker, der er bestemt for dem. Såfremt transportforholdene gør det nødvendigt, kan vægten af sådan bagage begrænses, dog i intet tilfælde til mindre end 25 kilo for hver interneret.

Breve og pakker, der er adresseret til deres tidligere interneringssted, skal eftersendes uden forsinkelse.

Interneringsstedets kommandant er forpligtet til i forståelse med lejrudvalget at tage alle fornødne skridt til sikring af transporten af såvel de ejendele, der tilhører de internerede i fællesskab, som den bagage, de internerede er ude af stand til at medbringe som følge af de begrænsninger, der måtte være pålagt i henhold til stykke 2.

KAPITEL XI

Dødsfald.

ARTIKEL 129

De ansvarlige myndigheder er forpligtet til at modtage de interneredes testamenter til opbevaring; i tilfælde af en internerets død skal hans testamente ufortøvet overgives til en person, som han tidligere har udpeget.

En internerets død skal attesteres af en læge, og der skal udfærdiges en dødsattest, indeholdende oplysning om dødsårsagen samt om de omstændigheder, hvorunder dødsfaldet fandt sted.

Der skal udfærdiges en officiel og behørigt indregistreret dødsattest i overensstemmelse med de regler, der gælder herom på det territorium, hvor interneringsstedet er beliggende, og en behørigt bekræftet genpart af dødsattesten skal ufortøvet tilstilles såvel beskyttelsesmagten som det i artikel 140 omhandlede centralkontor.

ARTIKEL 130

Tilbageholdelsesmyndighederne skal sikre, at internerede, der afgår ved døden under interneringen, begravnes sømmeligt, at begravelsen om muligt finder sted efter det ritual, der følges indenfor den trosbekendelse, de tilhørte, samt at deres grave respekteres, vedligeholdes ordentligt og afmærkes således, at de altid kan stedfæstes.

Døde internerede skal begravnes i enkeltgrave, medmindre uafvendelige omstændigheder påbyder anvendelsen af fællesgrave. Lig må kun brændes af afgørende hygiejniske grunde, på grund af afdødes religion eller i overensstemmelse med hans derom udtalte ønske. I tilfælde af ligbrænding skal ligbrændingen samt begrundelsen for denne fremgå af dødsattesten. Asken skal omhyggeligt opbevares af tilbageholdelsesmyndighederne og skal snarest muligt overgives til de pårørende, såfremt disse anmoder herom.

Såsnart forholdene tillader det og ikke senere end ved fjendtlighedernes afslutning, skal tilbageholdelsesmagten gennem det i artikel 136 omhandlede oplysningskontor fremsende lister over de afdøde interneredes grave til de magter, som de afdøde internerede tilhørte. Sådanne lister skal indeholde alle nærmere oplysninger, der er nødvendige til identificering af de afdøde internerede såvelsom til påvisning af deres graves nøjagtige beliggenhed.

ARTIKEL 131

Ethvert dødsfald eller enhver alvorlig tilskadekomst blandt de internerede, der er forvoldt eller må formodes at være forvoldt af en vagtpost, en anden interneret eller en hvilken som helst anden person, såvel som ethvert dødsfald, hvis årsag er ubekendt, skal øjeblikkeligt efterfølges af en af tilbageholdelsesmagten foranstaltet officiel undersøgelse.

Meddelelse herom skal øjeblikkelig sendes beskyttelsesmagten. Alle vidneudsagn skal nedskrives, og en redegørelse indeholdende sådanne vidneudsagn skal udarbejdes og tilstilles beskyttelsesmagten.

Såfremt undersøgelsen peger på en eller flere personer som de skyldige, skal tilbageholdelsesmagten tage alle nødvendige skridt til sikring af retsforfølgning af den eller de ansvarlige personer.

KAPITEL XII

Frigivelse, hjemsendelse og anbringelse i neutrale lande.

ARTIKEL 132

Enhver interneret person skal frigives af tilbageholdelsesmagten, såsnart de grunde, der nødvendiggjorde hans internering, ikke længere gør sig gældende.

De stridende parter skal endvidere bestræbe sig for under stridighederne at afslutte overenskomster om, at visse grupper af internerede, først og fremmest børn, svangre kvinder og mødre med spædbørn og små børn, samt sårede, syge og internerede, der har været tilbageholdt i lang tid, frigives, hjemsendes, vender tilbage til deres bopæl eller anbringes i et neutralt land.

ARTIKEL 133

Interneringen skal ophøre snarest muligt efter fjendtlighedernes afslutning.

Internerede, der befinder sig på en af de stridende parters territorium, og mod hvem der verserer en straffesag vedrørende forseelser, der kan medføre anden straf end disciplinærstraf, kan tilbageholdes, indtil forfølgningen er afsluttet, eller, såfremt omstændighederne kræver det, indtil straffen er udstået. Det samme gælder internerede, der tidligere er idømt frihedsstraf.

Efter overenskomst mellem tilbageholdelsesmagten og de interesserede magter kan der, efter at fjendtlighederne er afsluttet eller territoriets besættelse ophørt, nedsættes udvalg med henblik på at eftersøge forsvundne internerede.

ARTIKEL 134

De Høje Kontraherende Parter skal bestræbe sig for ved fjendtlighedernes afslutning eller besættelsens ophør at sikre alle interneredes tilbagevenden til deres sidste bopæl eller lette deres hjemsendelse.

ARTIKEL 135

Tilbageholdelsesmagten er forpligtet til at afholde udgifterne ved frigivne interneredes tilbagevenden til de steder, hvor de boede, da de blev interneret eller, såfremt den tog dem i forvaring, medens de var på gennemrejse eller befandt sig på det åbne hav, omkostningerne i forbindelse med fuldførelsen af rejsen eller tilbagereisen.

Dersom en tilbageholdelsesmagt nægter at meddele en frigivet interneret, der tidligere har haft fast bopæl på dens territorium, opholdstilladelse, er den forpligtet til at betale omkostningerne i forbindelse med en sådan internerets hjemsendelse. Såfremt den internerede på eget ansvar eller efter ordre fra regeringen i det land, hvori han er statsborger, vælger at vende tilbage til dette land, er tilbageholdelsesmagten dog ikke pligtig at betale udgifterne ved hans rejse længere end til det sted, hvor han forlader dens territorium. Tilbageholdelsesmagten er ikke pligtig at betale hjemsendelsesudgifter for en interneret, der er blevet interneret efter eget ønske.

Dersom internerede overføres i overensstemmelse med artikel 45, skal den overførende og den modtagende magt træffe aftale om den indbyrdes fordeling af ovennævnte omkostninger.

Foranstående bestemmelser er ikke til hinder for afsluttelsen af overenskomster mellem de stridende parter vedrørende udveksling og hjemsendelse af sådanne af deres statsborgere, der befinder sig i fjendens hænder.

AFSNIT 5

Oplysningskontorer og centraloplysningskontor.

ARTIKEL 136

Ved en strids udbrud og i alle tilfælde af besættelse er enhver af de stridende parter forpligtet til at oprette et officielt oplysningskontor, der har til opgave at modtage og formidle oplysninger vedrørende de beskyttede personer, der befinder sig i dens magt.

Enhver af de stridende parter skal hurtigst muligt tilstille sit kontor meddelelse om enhver forholdsregel, som den har taget overfor en hvilken som helst beskyttet person, som holdes i forvaring i mere end to uger, som får anvist tvungent opholdssted eller som interneres. Endvidere skal den pålægge sine kompetente administrationsgrene omgående at underrette ovennævnte oplysningskontor om alle ændringer i disse beskyttede personers forhold, såsom overførelser, frigivelser, hjemsendelser, flugt, hospitalsindlæggelser, fødsler og dødsfald.

ARTIKEL 137

Ethvert nationalt kontor skal straks på hurtigste måde ved beskyttelsesmagternes mellemkomst og ligeledes gennem det i artikel 140 omhandlede centralkontor fremsende underretning vedrørende beskyttede personer til de stater, hvori disse personer er statsborgere eller på hvis territorium de havde bopæl. Oplysningskontorerne skal ligeledes besvare alle forespørgsler, der modtages vedrørende beskyttede personer.

Oplysningskontorer skal videregive oplysninger vedrørende en beskyttet person, medmindre sådan videregivelse kan komme vedkommende person eller hans eller hendes slægtninge til skade. Selv i så tilfælde bør oplysningerne ikke forholdes centralkontoret, som efter at være blevet underrettet om forholdene har at tage de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger som angivet i artikel 140.

Alle skriftlige meddelelser, der afgives af et oplysningskontor, skal bekræftes ved en underskrift eller et stempel.

ARTIKEL 138

De oplysninger, som det nationale kontor modtager og videregiver, skal være af en sådan art, at de muliggør nøjagtig identificering af den beskyttede person og hurtig underretning af hans pårørende. Oplysningerne vedrørende hver enkelt person skal mindst omfatte angivelse af efternavn, fornavne, fødested og fødselsdato, statsborgerforhold, sidste opholdssted og særlige kendetegn, faderens fornavn og moderens pigenavn, dato og sted for samt arten af de forholdsregler, der er taget med hensyn til den enkelte person og handlingens art, den adresse under hvilken korrespondance kan stiles til ham, tillige med navn og adresse på den person, som skal underrettes.

Der skal ligeledes regelmæssigt og så vidt muligt hver uge gives oplysning om alvorligt syge eller hårdtsårede interneredes tilstand.

ARTIKEL 139

Det påhviler ydermere ethvert nationalt oplysningskontor at indsamle alle personlige værdigenstande, som efterlades af de i artikel 136 omtalte beskyttede personer, i særdeleshed sådanne personer, der er hjemsendt, frigivet, flygtet eller afgået ved døden; kontoret skal fremsende de nævnte værdigenstande til rette vedkommende direkte eller om fornødent gennem centralkontoret. Sådanne genstande skal af kontoret sendes i forseglede pakker ledsaget af erklæringer indeholdende klar og fuldstændig angivelse af den persons identitet, hvem genstanden tilhørte, samt af en fuldstændig fortegnelse over pakkens indhold. Der skal føres detaljerede fortegnelser over modtagelse og afsendelse af alle sådanne værdigenstande.

ARTIKEL 140

Der skal i et neutralt land oprettes et centralt oplysningskontor for beskyttede personer, i særdeleshed internerede. Den Internationale Røde Kors Komite skal, hvis den anser det for nødvendigt, stille de interesserede magter forslag om organiseringen af et sådant kontor, som kan være det samme som det i artikel 123 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger omhandlede.

Kontorets opgave er at indsamle alle oplysninger af den i artikel 136 nævnte art, som måtte kunne indhentes af officiel eller privat vej, samt hurtigst muligt at videregive dem til de pågældende personers hjemland eller opholdsland, undtagen i tilfælde, hvor sådan videregivelse kan komme de personer, oplysningerne vedrører, eller deres slægtninge til skade. De stridende parter skal give kontoret alle rimelige lettelser med henblik på fremsendelse af sådanne oplysninger.

De Høje Kontraherende Parter og i særdeleshed de parter, hvis statsborgere drager fordel af centralkontorets virksomhed, opfordres til at yde kontoret den fornødne finansielle hjælp.

Foranstående bestemmelser kan på ingen måde fortolkes som indskrænkende Den Internationale Røde Kors Komites eller de i artikel 142 omtalte hjælpeorganisationers humanitære virksomhed.

ARTIKEL 141

De nationale oplysningskontorer og det centrale oplysningskontor nyder portofrihed med hensyn til al post såvel som den i artikel 110 omhandlede afgifts- og gebyrfritagelse; endvidere skal der så vidt muligt ved telegrafering ydes dem takstfritagelse eller i det mindste meget nedsatte takster.

IV DEL

Konventionens gennemførelse.

AFSNIT I

Almindelige bestemmelser.

ARTIKEL 142

Med forbehold af de forholdsregler, som tilbageholdelsesmagterne måtte anse for nødvendige til værn for deres sikkerhed eller til opfyldelse af andre rimelige krav skal de yde repræsentanter (og disses behørigt udnævnte agenter) for religiøse sammenslutninger, hjælpeselskaber eller hvilke som helst andre organisationer, der bistår beskyttede personer, alle lettelser med henblik på deres adgang til at besøge de beskyttede personer, til at uddele hjælpeforsyninger og al slags materiale af belærende, underholdende eller religiøs art, samt til at bistå ved disses sysselsættelse i fritiden indenfor interneringsstederne. Sådanne selskaber eller organisationer kan oprettes indenfor tilbageholdelsesmagtens territorium eller eventuelt i et andet land, eller de kan være af international karakter.

Tilbageholdelsesmagten kan begrænse antallet af selskaber og organisationer, hvis delegerede har tilladelse til at udføre deres virksomhed på dens territorium og under dens overopsyn, på betingelse af at en sådan begrænsning ikke hindrer, at der ydes alle beskyttede personer effektiv og tilstrækkelig hjælp.

Den Internationale Røde Kors Komites særlige stilling på dette område skal til enhver tid anerkendes og respekteres.

ARTIKEL 143

Der skal meddeles beskyttelsesmagternes repræsentanter eller delegerede tilladelse til at færdes overalt, hvor der opholder sig beskyttede personer, særlig på internerings-, tilbageholdelses- og arbejdssteder.

Der skal gives dem adgang til alle rum, som benyttes af beskyttede personer, og de skal kunne tale med dem uden vidner direkte eller ved tolk.

Sådanne besøg må ikke forbydes, medmindre tvingende militære hensyn kræver det, og da kun som en ekstraordinær og midlertidig foranstaltning. Besøgenes varighed og hyppighed må ikke indskrænkes.

Det skal stå sådanne repræsentanter og delegerede frit for at vælge, hvilke steder de ønsker at besøge. Tilbageholdelses- eller besættelsesmagten, beskyttelsesmagten og i givet fald den magt, hvis statsborgere besøget gælder, kan træffe aftale om adgang for landsmænd af de internerede til at deltage i besøgene.

Den Internationale Røde Kors Komites delegerede nyder ligeledes ovennævnte forrettigheder. Udnævnelse af sådanne delegerede skal godkendes af den magt, som har herredømmet over de områder, hvor de skal udføre deres hverv.

ARTIKEL 144

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til i krig som i fred i videst muligt omfang at udbrede kendskabet til nærværende konventions tekst i deres respektive lande og i særdeleshed til at optage studiet af den i deres militære og såvidt muligt i deres civile undervisningsprogram, således at konventionens grundsætninger kan komme til hele befolkningens kundskab.

Alle civile, militære, politi- eller andre myndigheder, som i krigstid varetager opgaver med hensyn til beskyttede personer, skal være i besiddelse af konventionens tekst og have modtaget særlig undervisning i dens bestemmelser.

ARTIKEL 145

De Høje Kontraherende Parter skal gennem det schweiziske forbundsråd og under fjendtligheder gennem beskyttelsesmagterne tilstille hinanden den officielle oversættelse af nærværende konvention såvel som love og bestemmelser, som de måtte gennemføre med henblik på konventionens anvendelse.

ARTIKEL 146

De Høje Kontraherende Parter forpligter sig til at gennemføre alle love, der er nødvendige til skabelse af effektive straffesanktioner overfor personer, som begår eller beordrer iværksættelsen af nogen af de i den følgende artikel beskrevne grove overtrædelser af nærværende konvention.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter har pligt til at eftersøge personer, der er under tiltale for at have begået eller for at have beordret iværksættelsen af sådanne grove overtrædelser, og skal uden hensyn til sådanne personers statsborgerforhold stille dem for sine egne domstole. Den kan også i overensstemmelse med reglerne i sin egen lovgivning beslutte at overgive sådanne personer til en anden interesseret kontraherende part til retsforfølgning, under forudsætning af at denne part har tilvejebragt et tiltrækkeligt bevismateriale.

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal tage de nødvendige forholdsregler til bekæmpelse af alle handlinger, der uden at falde ind under de i den følgende artikel definerede grove overtrædelser strider mod nærværende konventions bestemmelser.

Under alle forhold skal de tiltalte drage fordel af betryggende garantier med hensyn til domstolsbehandling og forsvar. Disse garantier må ikke være mindre gunstige end de, der er fastsat i artikel 105 og følgende artikler i Genevekentionen af 12. august 1949 om behandling af krigsfanger.

ARTIKEL 147

Ved grove overtrædelser, jævnfør artikel 146, forstås overtrædelser, der omfatter en af følgende handlinger, såfremt denne begås overfor personer eller ejendom, der beskyttes af konventionen: forsætligt drab, tortur eller umenneskelig behandling, herunder biologiske forsøg, forsætlig påførelse af betydelig lidelse eller alvorlig skade på legeme eller helbred, ulovlig deportation eller overførelse eller ulovlig indespærring af en beskyttet person, tvangsindrullering af en beskyttet person i en fjendtlig magts styrker, det forhold forsætligt at berøve en beskyttet person den ved nærværende konvention foreskrevne ret til betryggende og behørig domstolsbehandling, udtagelse af gidsler samt omfattende ødelæggelse og tilegnelse af ejendom, der ikke retfærdiggøres af den militære nødvendighed, og som udføres på ulovlig og vilkårlig måde.

ARTIKEL 148

Ingen af De Høje Kontraherende Parter kan frigøre sig selv eller en anden kontraherende part for ansvar, som den selv eller en anden kontraherende part har pådraget sig med hensyn til de i den foregående artikel omhandlede overtrædelser.

ARTIKEL 149

På begæring af en af de stridende parter skal der iværksættes en undersøgelse i en form, der fastsættes af de interesserede parter vedrørende enhver påstået krænkelse af konventionen.

Hvis der ikke er opnået enighed om fremgangsmåden ved undersøgelsen, bør parterne træffe aftale om valg af en voldgiftsmand, som skal bestemme, hvilken fremgangsmåde der skal følges.

Når en krænkelse er fastslået, skal de stridende parter bringe den til ophør og snarest muligt bekæmpe den.

AFSNIT 2.

Afsluttende bestemmelser.

ARTIKEL 150

Nærværende konvention er affattet på engelsk og fransk. De to tekster har samme gyldighed.

Det schweiziske forbundsråd skal drage omsorg for udarbejdelsen af officielle oversættelser af konventionen til russisk og spansk.

ARTIKEL 151

Nærværende konvention, som bærer denne dags dato, står indtil den 12. februar 1950 åben for undertegnelse af de magter, der har været repræsenteret ved den konference, som åbnedes i Geneve den 21. april 1949.

ARTIKEL 152

Nærværende konvention skal ratificeres snarest muligt, og ratifikationsdokumenterne skal deponeres i Bern.

Om deponeringen af hvert enkelt ratifikationsdokument skal der optages en protokol, hvoraf en bekræftet kopi ved det schweiziske forbundsråds foranstaltning skal tilstilles alle de magter, der har underskrevet konventionen, eller som har meddelt, at de tiltræder den.

ARTIKEL 153

Nærværende konvention træder i kraft seks måneder efter deponeringen af mindst to ratifikationsdokumenter.

ARTIKEL 154

Derefter træder den i kraft for hver enkelt af De Høje Kontraherende

Parter seks måneder efter deponeringen af ratifikationsdokumentet.

I forholdet mellem de magter, der har tiltrådt Haagkonventionerne vedrørende landkrigens love og sædvaner være sig af 29. juli 1899 eller 18. oktober 1907, og som har tiltrådt nærværende konvention, supplerer sidstnævnte konvention afsnit II og III i de til de ovennævnte Haagkonventioner knyttede regulativer.

ARTIKEL 155

Fra nærværende konventions ikrafttrædelsesdato at regne skal enhver magt, der ikke allerede har undertegnet den, kunne tiltræde den.

ARTIKEL 156

Tiltrædelser skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd og gælder fra seks måneder efter den dato, på hvilken meddelelsen modtages.

Det schweiziske forbundsråd skal underrette alle de magter, som har underskrevet konventionen, eller om hvis tiltrædelse der er givet meddelelse, om tiltrædelser.

ARTIKEL 157

Hvor en af de i artiklerne 2 og 3 omhandlede situationer foreligger, træder ratifikationer, der er deponeret, og tiltrædelser, hvorom der er givet meddelelse af de stridende parter før eller efter fjendtlighedernes eller besættelsens begyndelse, øjeblikkelig i kraft. Det schweiziske forbundsråd skal på hurtigste måde sende meddelelse om alle ratifikationsdokumenter eller tiltrædelseserklæringer, der modtages fra en stridende part.

ARTIKEL 158

Enhver af De Høje Kontraherende Parter skal frit kunne opsigte nærværende konvention.

Opsigelsen skal skriftligt meddeles det schweiziske forbundsråd, der skal videresende meddelelsen til alle De Høje Kontraherende Parters regeringer.

Opsigelsen træder i kraft et år efter, at meddelelse herom er afgivet til det schweiziske forbundsråd. En opsigelse, hvorom meddelelse er afgivet på et tidspunkt, da den opsigende magt var indblandet i en strid, træder imidlertid først i kraft, når der er sluttet fred, og når virksomheden i forbindelse med løsladelse og hjemsendelse af de i nærværende konvention beskyttede personer er tilendebragt.

Opsigelsen gælder kun for den opsigende magts vedkommende. Den svækker på ingen måde de forpligtelser, som de stridende parter fortsat skal underkaste sig i kraft af de folkeretlige grundsætninger, således som disse fremgår af de mellem civiliserede nationer gældende sædvaner, af menneskelighedens love og af den offentlige morals bydende krav.

ARTIKEL 159

Det schweiziske forbundsråd skal lade nærværende konvention indregistrere i De Forenede Nationers sekretariat. Det schweiziske forbundsråd skal ligeledes underrette De Forenede Nationers sekretariat om alle modtagne ratifikationer, tiltrædelser og opsigelser vedrørende nærværende konvention.

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, der har deponeret deres respektive fuldmagter, underskrevet nærværende konvention.

Udfærdiget i Geneve den 12. august 1949 på engelsk og fransk. Originalen skal deponeres i det schweiziske forbundsarkiv. Det schweiziske forbundsråd skal tilstille enhver af signatarstaterne og de stater, som har tiltrådt konventionen, en bekræftet kopi af denne.

For AFGHANISTAN M. Osman AMIRI

For DEN ALBANSKE J. MALO

FOLKEREPUBLIK

Artikel 11: Den Albanske Folkerepublik kan ikke anerkende en anmodning fra en tilbageholdelsesmagt til en humanitær organisation eller til en neutral stat om at træde i en beskyttelsesmagts sted, som værende i orden, medmindre det land, i hvilket de beskyttede personer er statsborgere, har givet sit samtykke.

Artikel 45: Den Albanske Folkerepublik er af den opfattelse, at ansvaret i tilfælde af tilbageholdelsesmagts overførelse af beskyttede personer til en anden magt med hensyn til anvendelsen af konventionens bestemmelser på sådanne beskyttede personer fortsat påhviler tilbageholdelsesmagten.

For ARGENTINA Guillermo A. SPERONI

Argentina har altid indtaget en ledende stilling mellem mange andre nationer i de spørgsmål, der har ligget til grund for vore diskussioner. Jeg undertegner derfor de fire konventioner i min regerings navn og under forbehold af ratifikation, med det forbehold, at artikel 3, fælles for alle fire konventioner, skal være den eneste artikel, der med udelukkelse af alle andre skal kunne anvendes i tilfælde af væbnede konflikter, som ikke har en international karakter. Jeg underskriver ligeledes konventionen om beskyttelse af civilpersoner under forbehold med hensyn til artikel 68.

For AUSTRALIEN Norman R. MIGHELL

Med forbehold af ratifikation.

For ØSTRIG Dr. Rud. BLUEHDORN

For BELGIEN Maurice BOURQUIN

For DEN BIELORUSSISKE I. KUTEINIKOV

SOCIALISTISKE

SOVJETREPUBLIK

De samme forbehold som den Albanske Folkerepublik.

For BOLIVIA G. MEDEIROS

For BRASILIEN Joao PINTO DA SILVA

Gen. Floriano DE LIMA BRAYNER

Ved undertegnelsen af konventionen om beskyttelse af civile personer i krigstid ønsker Brasilien at tage to udtrykkelige forbehold, nemlig med hensyn til artikel 44, fordi den er egnet til at kunne hemme tilbageholdelsesmagts handlefrihed, og med hensyn til artikel 46, fordi det i artiklens 2. stykke omhandlede emne falder udenfor konventionens område, hvis afgørende og særlige formål er beskyttelsen af personer og ikke deres ejendom.

For DEN BULGARSKE K. B. SVETLOV FOLKEREPUBLIK De samme forbehold som den Albanske Folkerepublik.

For CANADA Max H. WERSHOF

Canada forbeholder sig retten til at idømme dødsstraf i henhold til bestemmelserne i artikel 68, stykke 2, uden hensyn til om de der omhandlede forbrydelser kan straffes med døden ifølge det besatte territoriums lovgivning ved besættelsens begyndelse.

For CHILE	F. CISTERNAS ORTIZ
For KINA	WU Nan-Ju
For COLOMBIA	Rafael ROCHA SCHLOSS
For CUBA	J. DE LA LUZ LEON
For DANMARK	Georg COHN
	Paul IPSEN
	BAGGE
For ÆGYPTEN	A. K. SAFWAT
For ECUADOR	Alex. GASTELU
For SPANIEN	Luis CALDERON
For AMERIKAS	John Carter VINCENT
	FORENEDE STATER

Amerikas Forenede Staters regering giver sin fulde støtte til de formål, der fremgår af Genevekonventionen om beskyttelse af civile personer i krigstid.

Jeg er af min regering instrueret om at undertegne denne konvention med følgende forbehold med hensyn til artikel 68:

Amerikas Forenede Stater forbeholder sig retten til at idømme dødsstraf i henhold til bestemmelserne i artikel 68, stykke 2, uden hensyn til om de der omhandlede forbrydelser kan straffes med døden ifølge det besatte territoriums lovgivning ved besættelsens begyndelse.

For ABESSINIEN	Gachaou ZELLEKE
For FINLAND	Reinhold SVENTO
For FRANKRIG	JACQUINOT
	G. CAHEN-SALVADOR
For GRÆKENLAND	M. PESMAZOGLOU
For GUATEMALA	A. DUPONT-WILLEMEN
For DEN UNGARSKE	Anna KARA
	FOLKEREPUBLIK

1. Ifølge Den Ungarske Folkerepubliks regerings opfattelse kan bestemmelserne i artikel 10 i konventionen om sårede og syge, maritimkonventionen og konventionen om krigsfanger og i artikel 11 i konventionen om civile personer vedrørende udskiftning af beskyttelsesmagten kun bringes til anvendelse, såfremt regeringen i den stat, hvis statsborgere de beskyttede personer er, ikke længere eksisterer.

2. Den Ungarske Folkerepubliks regering kan ikke godkende bestemmelserne i artikel 11 i konventionen om sårede og syge, i maritimkonventionen og konventionen om krigsfanger og i artikel 12 i konventionen om civile personer, ifølge hvilke beskyttelsesmagtens kompetence udstrækker sig til fortolkningen af konventionerne.

3. Endelig fastholder Den Ungarske Folkerepubliks regering den af den udtrykte opfattelse med hensyn til artikel 45 i konventionen om civile personer, nemlig at i tilfælde af overførelsen af beskyttede personer fra en magt til en anden, bør ansvaret for konventionens anvendelse påhvile begge disse magter.

For INDIEN	D. B. DESAI
For IRAN	A. H. MEYKADEH
For REPUBLIKKEN IRLAND	Sean MACBRIDE
For ISRAEL	M. KAHANY

Med det forbehold, at Israel, samtidig med at respektere ukrænkeligheden af de kendemærker og emblemer, der er hjemlede i artikel 38 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten, vil benytte det røde David-skjold som det emblem og kendemærke, der er hjemlet i nærværende konvention.

For ITALIEN	Giacinto AURITI Ettore BAISTROCCHI
For LIBANON	MIKAOUI
For LIECHTENSTEIN	Comte F. WILCZEK
For LUXEMBOURG	J. STURM
For MEXICO	W. R. CASTRO Pedro DE ALBA
For FYRSTENDØMMET MONACO	M. LOZE
For NICARAGUA	LIFSCHITZ ad referendum
For NORGE	Rolf ANDERSEN
For NEW ZEALAND	G. R. LAKING

1. New Zealand forbeholder sig retten til at idømme dødsstraf i henhold til bestemmelserne i artikel 68, stykke 2, uden hensyn til om de der omhandlede forbrydelser kan straffes med døden ifølge det besatte territoriums lovgivning ved besættelsens begyndelse.

2. Eftersom De Forenede Nationers plenarforsamling, der har bifaldet de principper, der er fastlagt ved Pagten og Nürnberg-domstolens afgørelse, har pålagt kommissionen for mellemfolkelig ret at medtage disse principper i en almindelig kodifikation om forbrydelser mod menneskehedens fred og sikkerhed, forbeholder New Zealand sig retten til at tage de nødvendige forholdsregler for at sikre, at sådanne forbrydelser bliver straffet, uanset bestemmelserne i artikel 70, stykke 1.

For PAKISTAN	S. M. A. FARUKI, M. G. A. H. SHAIKH
For PARAGUAY	Conrad FEHR
For NEDERLANDENE	J. BOSCH DE ROSENTHAL

Kongeriget Nederlandene forbeholder sig retten til at idømme dødsstraf i henhold til bestemmelserne i artikel 68, stykke 2, uden hensyn til om de der omhandlede forbrydelser kan straffes med døden ifølge det besatte territoriums lovgivning ved besættelsens begyndelse.

For PERU Gonzalo PIZARRO

For DEN PHILIPPINSKE P. SEBASTIAN

REPUBLIK

Denne underskrift afgives under forbehold af ratifikation af Philippinerne senat i overensstemmelse med forfatningens bestemmelser.

For POLEN Julian PRZYBOS

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For PORTUGAL G. CALDEIRA COELHO

- a) Artikel 3, fælles for alle fire konventioner:

Da der ikke findes nogen bestemt definition af udtrykket: en konflikt, der ikke er af international karakter, og da det ikke, såfremt der med dette udtryk kun tænkes på borgerkrig, klart er fastslået, på hvilket tidspunkt et væbnet oprør indenfor et land skal betragtes som borgerkrig, forbeholder Portugal sig retten til ikke at bringe bestemmelserne i artikel 3 til anvendelse i alle de territorier, der står under dets overhøjhed i hvilken som helst del af verden, i det omfang bestemmelserne strider mod portugisisk lov.

- b) Artikel 10 i konventionerne I, II, og III og artikel 11 i konvention IV:

Den portugisiske regering anerkender kun ovennævnte artikler med det forbehold, at anmodninger fra tilbageholdelsesmagten til en neutral stat eller til en humanitær organisation om at påtage sig de opgaver, der normalt udføres af beskyttelsesmagter, foretages med samtykke fra og i enighed med regeringen for det land, i hvilket de personer, der skal beskyttes, er statsborgere (oprindelseslande).

For DEN RUMÆNSKE I. DRAGOMIR

FOLKEREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For DET FORENEDE Robert CRAIGIE

KONGERIGE STOR- H. A. STRUTT

BRITANNIEN OG W. H. GARDNER

NORDIRLAND

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland forbeholder sig retten til at idømme dødsstraf i henhold til bestemmelserne i artikel 68, stykke 2, uden hensyn til om de der omhandlede forbrydelser kan straffes med døden ifølge det besatte territoriums lovgivning ved besættelsens begyndelse.

For PAVESTOLEN Philippe BERNARDINI

For EL SALVADOR R. A. BUSTAMANTE

For SVERIGE Staffan SØDERBLOM

Med forbehold af ratifikation af Hans Majestæt Kongen af Sverige

med Riksdagens godkendelse.

For SCHWEIZ Max PETITPIERRE

 Colonel div. DU PASQUIER

 H. MEULI

 Plinio BOLLA

 Ph. ZUTTER

For SYRIEN Omar EL DJABRI

 A. GENNAOUI

For CZECHOSLOVAKIET TAUBER

De samme forbehold som den Albanske Folkerepublik.

For TYRKIET Rana TARHAN

For DEN UKRAINISKE Professor

 SOCIALISTISKE O. BOGOMOLETZ

 SOVJETREPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For UNIONEN AF N. SLAVINE

SOCIALISTISKE

SOVJETREPUBLIKKER

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

For URUGUAY Conseiller Cononel

 Hector J. BLANCO

For VENEZUELA A. POSSE DE RIVAS

For DEN JUGOSLAVISKE Milan RISTIC

 FEDERALE FOLKE-

 REPUBLIK

De samme forbehold som Den Albanske Folkerepublik.

TILLÆG I

Udkast til overenskomst om hospitals- og sikkerhedszoner og -lokaliteter.

ARTIKEL 1

Hospitals- og sikkerhedszoner er udelukkende forbeholdt personer, der er omhandlede i artikel 23 i Genevekonventionen af 12. august 1949 til forbedring af såredes og syges vilkår i de væbnede styrker i felten og artikel 14 i Genevekonventionen af 12. august 1949 om beskyttelse af civile personer i krigstid samt personel, der er beskæftiget med organisation og administration af disse zoner og lokaliteter og med pleje af de der samlede personer.

Personer, hvis faste bopæl er beliggende inden for sådanne zoner, har dog ret til at opholde sig der.

ARTIKEL 2

Personer, der i en hvilken som helst egenskab opholder sig i en hospitals- og sikkerhedszone, må hverken i eller uden for zonen udføre arbejde, der har direkte tilknytning til krigsoperationer eller fremstilling af krigsmateriel.

ARTIKEL 3

Den magt, der opretter en hospitals- og sikkerhedszone, er forpligtet til at træffe alle nødvendige forholdsregler med henblik på at forhindre, at personer, der ikke har ret til at komme ind i eller opholde sig i zonen, får adgang dertil.

ARTIKEL 4

Hospitals- og sikkerhedszoner skal opfylde følgende betingelser:

- a) de må kun omfatte en lille del af det territorium, der styres af den magt, der har oprettet dem,
- b) de skal være tyndt befolket i forhold til indkvarteringsmulighederne,
- c) de skal være beliggende langt fra - og må ikke indeholde - militære mål eller større industrivirksomheder eller administrationskontorer,
- d) de må ikke være beliggende i områder, som efter al sandsynlighed kan blive af betydning for krigsførelsen.

ARTIKEL 5

Om hospitals- og sikkerhedszoner gælder følgende:

- a) forbindelseslinier og trafikmidler i disse områder må ikke benyttes til transport af militært personel eller materiel, selv ikke transit;
- b) de må i intet tilfælde forsvares militært.

ARTIKEL 6

Hospitals- og sikkerhedszoner skal afmærkes med røde skråstriber på hvid bund, anbragt på bygningerne og langs zonegrænsen.

Zoner, der udelukkende er forbeholdt sårede og syge, kan afmærkes med røde kors (rød halvmåne, røde løve og sol) -mærket på hvid bund.

Om natten kan de afmærkes på tilsvarende måde ved hjælp af passende belysning.

ARTIKEL 7

Magterne skal i fredstid eller ved fjendtlighedernes udbrud sende alle De Høje Kontraherende Parter en fortegnelse over hospitals- og sikkerhedszoner i de territorier, der står under deres herredømme. De skal også give meddelelse om eventuelle nye zoner, der oprettes under fjendtlighederne.

Så snart den fjendtlige part har modtaget ovennævnte meddelelse, er zonen behørigt oprettet.

Hvis den fjendtlige part imidlertid er af den opfattelse, at betingelserne i nærværende overenskomst ikke er opfyldt, kan den nægte at anerkende zonen ved straks at give meddelelse herom til den part, der har ansvaret for den nævnte zone, eller den kan gøre sin anerkendelse af en sådan zone afhængig af indførelsen af den i artikel 8 hjemlede kontrol.

ARTIKEL 8

Enhver stat, der har anderkendt en eller flere sikkerhedszoner, som er oprettet af den fjendtlige part, er berettiget til at kræve, at det af et eller flere særlige udvalg kontrolleres, om zonerne opfylder de i nærværende overenskomst fastsatte betingelser og forpligtelser.

I dette øjemed har medlemmer af de særlige udvalg til enhver tid fri adgang til de forskellige zoner og kan endogså tage varigt ophold der. Der skal ydes dem alle lettelser ved udførelsen af deres kontrolvirksomhed.

ARTIKEL 9

Skulle de særlige udvalg konstatere forhold, som forekommer dem at være i strid med bestemmelserne i nærværende overenskomst, er de forpligtet til omgående at gøre den magt, hvorunder zonen hører, opmærksom herpå, og de skal fastsætte en tidsfrist på 5 dage, indenfor hvilken forholdet skal bringes i orden. Udvalget skal give den stat, der har anerkendt zonen, behørig underretning herom.

Hvis den stat, hvorunder zonen hører, ikke ved tidsfristens udløb har rettet sig efter henstillingen, er den fjendtlige part berettiget til at erklære, at den ikke længere er bundet af nærværende overenskomst med hensyn til den nævnte zone.

ARTIKEL 10

Enhver magt, der opretter en eller flere hospitals- og sikkerhedszoner, og de fjendtlige parter, der har modtaget meddelelse om disse zoners eksistens, skal udpege eller lade beskyttelsesmagten eller andre neutrale magter udpege personer, som er egnede til at være medlemmer af de i artiklerne 8 og 9 nævnte særlige udvalg.

ARTIKEL 11

Hospitals- og sikkerhedszoner må under ingen omstændigheder gøres til genstand for angreb. De skal til enhver tid beskyttes og respekteres af de stridende parter.

ARTIKEL 12

I tilfælde af, at et territorium besættes, skal de derværende hospitals- og sikkerhedszoner fortsat respekteres og benyttes som sådanne.

Besættelsesmagten kan imidlertid gøre indskrænkninger i anvendelsen af disse zoner mod at træffe enhver forholdsregel med henblik på at garantere de der anbragte personers sikkerhed.

ARTIKEL 13

Nærværende overenskomst finder også anvendelse på lokaliteterne, som magterne måtte benytte til samme formål som hospitals- og sikkerhedszoner.

TILLÆG II

Udkast til bestemmelser vedrørende kollektive forsendelser.

ARTIKEL 1

Der skal gives interneringsudvalgene tilladelse til at fordele kollektive hjælpeforsendelser, der sorterer under dem, blandt alle internerede, der administreres fra det nævnte udvalgs interneringssted, heri indbefattet de internerede, som er indlagt på hospital eller befinder sig i fængsel eller iøvrigt på en straffeanstalt.

ARTIKEL 2

Fordelingen af kollektive hjælpeforsendelser skal ske i overensstemmelse med givernes anvisninger samt med en af interneringsudvalgene udarbejdet plan. Udlevering af medicinalvarer bør dog fortrinsvis finde sted i forståelse med de højeste sanitetsofficerer, og på hospitaler og sygeafdelinger behøver disse ikke at tage hensyn til de omtalte anvisninger, såfremt hensynet til deres patienter taler derimod. Indenfor de således afstukne grænser skal fordelingen stedse ske efter billighed.

ARTIKEL 3

Der skal gives medlemmer af interneringsudvalg tilladelse til at begive sig til jernbanestationerne eller andre steder i nærheden af interneringsstederne, hvor hjælpeforsyninger modtages, således at de sættes i stand til at undersøge kvaliteten såvel som mængden af de modtagne varer og kan udarbejde detaljerede beretninger herom til giverne.

ARTIKEL 4

Der skal gives interneringsudvalg de fornødne lettelser til undersøgelse af, om fordelingen af kollektive forsendelser i alle underafdelinger og annekser af deres interneringssteder har fundet sted i overensstemmelse med deres anvisninger.

ARTIKEL 5

Der skal gives interneringsudvalg tilladelse til at udfylde samt til at foranledige, at medlemmer af interneringsudvalgene for arbejdsenheder eller de højeste sanitetsofficerer på hospitaler og sygeafdelinger udfylder blanketter eller spørgeskemaer, der er bestemt for giverne og angår kollektive hjælpeforsyninger (fordeling, behov, mængder og så videre). Sådanne blanketter og spørgeskemaer skal i behørigt udfyldt stand ufortøvet fremsendes til giverne.

ARTIKEL 6

Til sikring af regelmæssig fordeling af kollektive forsendelser til de internerede på vedkommende interneringssted og med henblik på at imødegå ethvert krav, der måtte opstå som følge af nye interneredes ankomst, skal der gives interneringsudvalgene tilladelse til at opbygge og vedligeholde tilstrækkelige reservebeholdninger af kollektive forsendelser. I dette øjemed skal der stå passende lagerbygninger til deres rådighed; enhver lagerbygning skal være forsynet med 2 låse, således at interneringsudvalget er i besiddelse af nøglerne til den ene lås og interneringsstedets kommandant af nøglerne til den anden.

ARTIKEL 7

De Høje Kontraherende Parter og i særdeleshed tilbageholdelsesmagterne er i videst muligt omfang og med forbehold af de om befolkningens levnedsmiddelforsyning gældende bestemmelser forpligtet til at tillade, at der på deres territorier opkøbes varer til uddeling blandt de internerede i form af kollektive forsendelser. De er ligeledes forpligtet til at lette overførelse af fonds og andre finansielle foranstaltninger af teknisk eller administrativ art, som træffes med henblik på sådanne opkøb.

ARTIKEL 8

Foranstående bestemmelser er ikke til hinder for interneredes ret til at modtage kollektive forsendelser forinden deres ankomst til interneringsstedet eller under overførelse og ej heller for, at repræsentanter for beskyttelsesmagten og Den Internationale Røde Kors Komite eller enhver anden til bistand for internerede virkende humanitær organisation, som er ansvarlig for fremsendelse af sådanne forsyninger, kan sikre forsendelsernes fordeling blandt modtagerne ved ethvert andet middel, de skønner praktisk.

TILLÆG III

Foruden Danmark har hidtil følgende lande deponeret deres ratifikationsinstrumenter til konventionerne: Chile, Czechoslovakiet, Frankrig, det Hashimitiske kongerige Jordan, Indien, Israel, Jugoslavien, Libanon, Liechtenstein, Monaco, Pakistan og Schweiz.

Hvilket herved bringes til almindelig kundskab.

Udenrigsministeriet, den 26. juli 1951.

Ole Bjørn Kraft.

Officielle noter

(* 1) Se erklæring fra Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker, stykke 2, sp. 6145.

(* 2) Italien har afgivet følgende erklæring: Da konferencen har anbefalet, at De Høje Kontraherende Parter i nær fremtid instruerer et ekspertudvalg om at undersøge tekniske forbedringer af moderne forbindelsesmidler mellem hospitalsskibe på den ene side og krigsskibe og militære luftfartøjer på den anden side, udtaler den italienske regering håbet om, at nævnte ekspertudvalg om muligt må blive sammenkaldt i de kommende måneder, således at det kan udarbejde et internationalt system af regler om anvendelse af ovennævnte forbindelsesmidler.

(* 3) Italien har afgivet følgende erklæring: Den italienske regering er parat til at drage omsorg for, at hospitalsskibe i alle tilfælde, hvor det er praktisk muligt, hyppigt og regelmæssigt sender radiomeddelelser med nærmere angivelse af deres position, rute og fart.

(* 4) Italien har afgivet følgende erklæring: Med hensyn til 9. resolution, stykke 2, er den italienske regering af den opfattelse, at de styrelsesgrene, under hvilke tele- kommunikationer i De Høje Kontraherende Parters lande henhører, må samarbejde med henblik på udarbejdelse af en fremgangsmåde til inddeling af krigsfangers telegrammer, således at videregivelse af nummererede meddelelser lettes og fejltagelser og internationale dobbeltekspeditioner og den dermed følgende forhøjelse af omkostningerne undgås.

Redaktionel note

U BEK nr 99 af 17/08/1995
BEK nr 36 af 15/04/1993
U BEK nr 27 af 05/05/1987
BEK nr 40 af 04.06.1985
BEK nr 47 af 28.06.1984
BEK nr 45 af 20.04.1983
U BEK nr 14 af 01/02/1979
BEK nr 85 af 16.09.1977
BEK nr 18 af 23.02.1976
BEK nr 44 af 20.07.1972
BEK nr 1 af 04.01.1971
BEK nr 38 af 14.04.1969
BEK nr 24 af 08.03.1967

BEK nr 85 af 27.08.1965

BEK nr 22 af 30.07.1963

BEK nr 43 af 24.09.1959

(* 5) Andre landes tiltrædelse